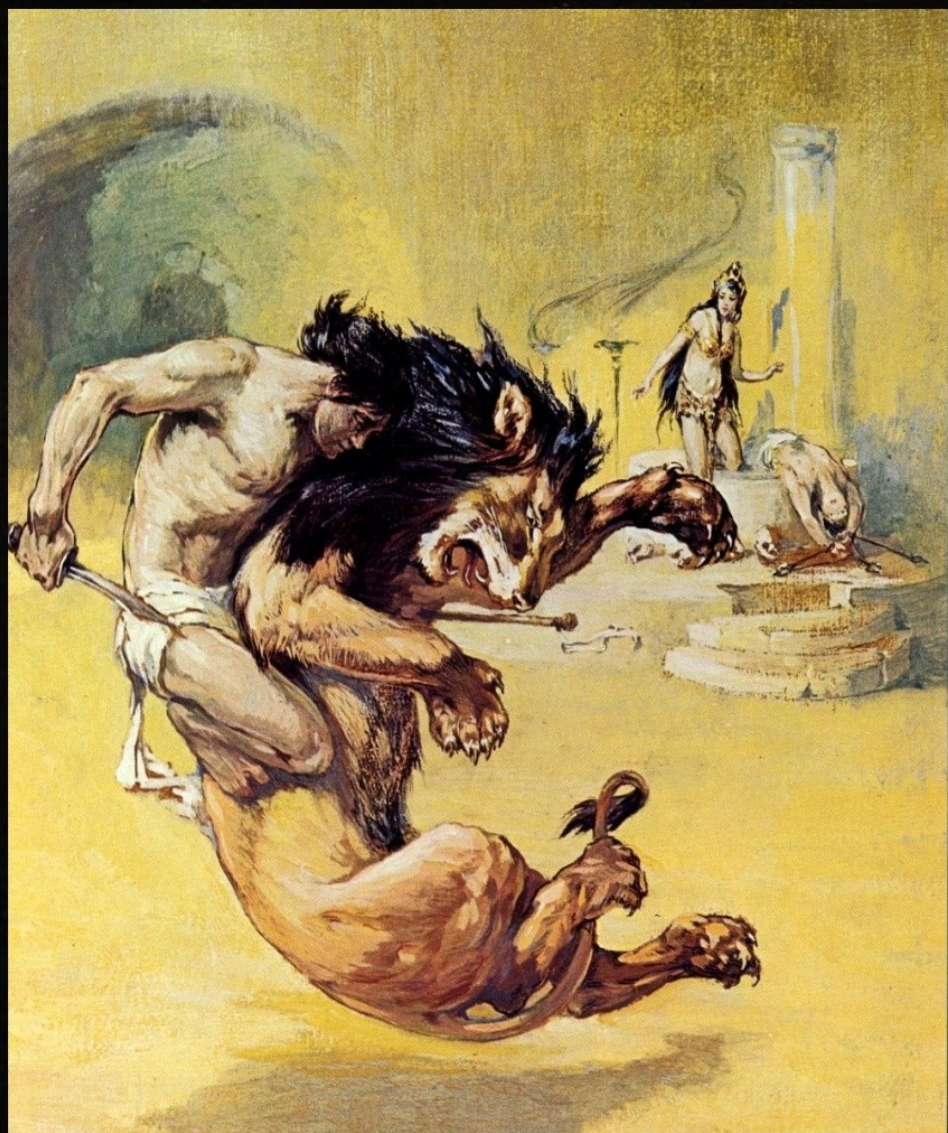


EDGAR RICE BURROUGHS

Tarzan

și nestematele din Opar



- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Edgar Rice Burroughs

Seria TARZAN

V.1.0

Tarzan

și nestematele din Opar

sau

- Răzbunarea Șeicului -

Edgar Rice Burroughs
Tarzan and the Jewels of Opar
1918

Ilustratia copertei:
J. Allen St. John

Versiune electronică realizată
după volumul apărut la
EDITURA EURO PONTIC
CLUJ-NAPOCA, 1996

CAPITOLUL I - Belgian și arab

Locotenentul Albert Werper trebuia să mulțumească prestigiului numelui său, pe care-l dezonorase, faptul că scăpase atât ușor de pedeapsa de a fi dat afară din armată.

La început, chiar a fost prea mulțumit că în loc să fie dat în judecată consiliului de război, a fost trimis într-un post în Congo. Dar acum, după șase luni de monotonie, de izolare și singurătate apăsătoare, s-a produs în el o schimbare neașteptată.

Tânărul ofițer se gândea neconținut la soarta lui tristă. Ziua întreagă era cuprins de o compătimire bolnăvicioasă pentru el însuși, ce sădise cu timpul, în mintea lui slabă și șovăitoare, o ură cumplită împotriva acelor care îl trimiseseră acolo, adică tocmai împotriva oamenilor cărora trebuia să le fie recunoscător că l-au salvat de la o degradare rușinoasă.

Regreta viața veselă din Bruxelles mai mult decât regretase vreodată greșelile ce l-au smuls din cea mai frumoasă și mai plină de distracții dintre capitalele Europei.

Dar cu cât treceau zilele, a ajuns să-și concentreze ura împotriva reprezentantului din Congo al autorităților belgiene, asupra căpitanului care era comandantul lui.

Acest ofițer era un om rece, taciturn, inspirând prea puțină dragoste inferiorilor săi direcți. Totuși era respectat și temut de soldații indigeni de sub comanda sa.

Werper obișnuia să stea ore întregi cu superiorul lui. Ședeau amândoi pe veranda locuinței lor comune, fumându-și țigările după cină, într-o tăcere pe care nici

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

unul nu părea că are dorința să o întrerupă.

Ura fără nici un rost a locotenentului se transformase, în cele din urmă, într-o adevărată obsesie. Considera firea tăcută a căpitanului drept o atitudine voită de a-l înjosi pentru greșelile din trecut.

Își închipuia că superiorul său îl disprețuia, așa că se chinuia în sine, până când într-o seară, mania lui a luat formele unei nebunii furioase.

Mângâindu-și patul revolverului de la șold, ochii i s-au îngustat, iar sprâncenele i s-au curbat. În cele din urmă, nu a mai putut răbda și a izbucnit.

— E ultima oară că mă mai insult! a strigat el, sărind în picioare. Sunt ofițer și nobil și nu îți voi mai suporta nimic fără a nu-ți cere socoteală. Urâtule!

Căpitanul, cu o expresie de surpriză pe figura, s-a întors către inferiorul său. Mai văzuse el oameni cuprinși deodată de nebunia codrului: nebunia singurătății și a neîncetatei frământări de gânduri și poate chiar atinși puțin de friguri.

S-a sculat și a întins o mână, ca să o pună pe umărul celui alt, având pe buze cuvinte liniștitoare, sfătuitoare, dar care nu au mai apucat să fie rostite vreodată.

Werper a considerat mișcarea superiorului său drept o încercare de a-l ataca. A ridicat revolverul la nivelul inimii căpitanului, astfel că acesta abia a făcut un pas, când Werper a apăsât pe trăgaci.

Fără să scoată măcar un geamăt, căpitanul s-a rostogolit pe pardoseala verandei; dar chiar în acea clipă a dispărut furia care a întunecat creierul lui Werper și el a putut vedea fapta pe care o comisese în aceeași lumină cu care aveau să o vadă cei care urmau să fie chemați să-l judece.

A auzit strigăte din căsuțele unde erau soldații și a văzut oameni alergând în direcția unde se afla el. Desigur că-l vor aresta, iar dacă nu-l vor ucide pe loc îl

vor duce într-o altă localitate din Congo, unde un tribunal militar compus după toate rânduielile va face cu toată siguranța același lucru, dar în mod legal.

Werper însă nu avea chef să moară, nici o dată nu dorise mai mult să trăiască decât în acest moment când și-a pierdut dreptul de a trăi.

Oamenii se apropiiau acum de el. Ce era de făcut?

Se uită împrejur, ca și cum ar fi căutat motivul unei scuze plauzibile pentru crima pe care o săvârșise. Dar nu a văzut decât corpul omului pe care-l împușcase fără nici un motiv.

În disperare, s-a întors și a fugit de soldații care veneau spre el. A străbătut în fugă curtea cazărmii, ținând revolverul strâns în mână.

La poartă a fost oprit de o santinelă.

Werper nu a mai stat să discute cu acesta sau să uzeze de autoritatea gradului său, ci a ridicat revolverul fără nici o somație ca să îl împuște pe negru, fără ca acesta să aibă vreo vină.

După câteva clipe, fugarul a deschis poarta și a dispărut în întunericul codrului, având grijă înainte să-și însușească, de la santinela ucisă, carabina și cartușiera acestuia.

Toată noaptea a fugit tot mai departe, mai adânc în inima junglei. din când în când urletul vreunui leu îl făcea să se oprească, să asculte.

Ținându-și arma pregătită, cu cartușe pe țeava, mergea înainte, având mai multă teamă de oamenii de care era urmărit decât de carnivorele sălbatice pe care le-ar fi putut întâlni.

Într-un târziu s-a luminat de ziuă, dar el tot mai continuă să meargă. Nu simțea nici foame, nici sete, de spaima ce îi pricinuia gândul că ar putea fi prins.

Nu s-a gândit la nimic altceva decât la scăpare. Nu îndrăznește să se oprească pentru a se odihni sau să

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

mănânce, până nu va mai fi nici o primejdie de urmărire

A mers așa multă vreme, până când în cele din urmă, a căzut și nu s-a mai putut ridica.

Nu știa cât timp a alergat, nici nu încercă să afle. Când nu mai a putut să fugă, nu a știut că a ajuns la limita puterilor sale.

Sfârșit de oboseală, și-a pierdut cunoștința.

În starea aceasta a fost găsit de Ahmet Zec, banditul arab. Oamenii acestuia erau de părere să-l străpungă imediat cu sulița pe acest inamic al neamului lor, însă Ahmet ținea ca lucrurile să se petreacă într-un alt mod.

Mai întâi dorea să ia câteva informații de la acest belgian. Era mai ușor, se gândea el pe drept cuvânt, să pui mai întâi întrebări unui om și după aceea să-l uciți, decât invers.

A poruncit ca locotenentul Albert Werper să fie transportat în propriul său cort, iar doi robi să-l îndoape cu vin și cu mâncare, pe rând, în cantități mici, până când în sfârșit prizonierul își veni în fire.

Când a deschis ochii, a văzut figuri străine de negri împrejurul lui, iar afară lângă ușa cortului, silueta unui arab. Nicăieri nu se vedea uniforma soldaților săi.

Arabul de afară și-a întors capul și văzându-l că a deschis ochii, a intrat în cort și s-a apropiat.

— Eu sunt Ahmet Zec, a zis. Tu cine ești și ce cauți în ținuturile mele? Unde îți sunt soldații?

Ahmet Zec! Werper deschise ochii mari, dar inima i s-a făcut cât un purice.

Era acum în ghearele celui mai cunoscut dintre bandiți, unul care îi ura pe toți europenii, în special pe aceia care purtau uniforma Belgiei.

Forțele militare belgiene îi declaraseră război de mulți ani atât lui, cât și tribului său, dar fără nici un rezultat. Era un război fără cruțare și dintr-o parte și din

cealaltă.

Dar Werper a văzut imediat, chiar în ura cea mare a acestui arab față de belgieni o rază de speranță pentru el.

Era și el un fugar, scos de sub protecția legilor. Deci amândoi aveau cel puțin un interes comun.

Werper s-a hotărât să își joace ultima carte cât va putea mai bine.

— Am auzit de tine, răspunse el, dar de fapt te căutam. Ai mei îmi sunt acum dușmani și îi urăsc. Chiar în momentul de față mă caută soldații mei, ca să mă ucidă. Am știut că îmi vei da ajutor, pentru că și tu îi urăști. În schimb, voi intra în serviciul tău. Sunt soldat vechi, știu să lupt bine, iar dușmanii tăi sunt și ai mei.

Ahmet Zec îl privi pe european în tăcere. Prin creierul lui se perindau o mulțime de gânduri, din care cel dintâi era că necredinciosul minte.

Desigur însă că se putea prea bine să nu mintă, iar dacă spunea adevărul propunerea lui merita toată atenția. Luptători nefiind nici o dată destui, mai ales albi cu deprinderea și cunoștințele militare pe care le are un ofițer.

Dar Ahmet Zec s-a încruntat și inima lui Werper s-a strâns de spaimă. Werper nu îl cunoștea pe Ahmet Zec, care era în stare să se încrunte, atunci când altul ar fi zâmbit și să zâmbească, atunci când altul s-ar fi încruntat.

— Dar dacă mă minți? a zis arabul.

— Pune-mă la încercare, i-a răspuns Werper.

— Așa-i, pot să te ucid oricând. Dar ce mai vrei, pe lângă viața ce ți-o las, în schimbul serviciilor tale?

— La început numai hrană și adăpost, a răspuns Werper. Mai târziu, dacă merit mai mult, putem ajunge ușor la o înțelegere.

Singura dorință a lui Werper în momentul acela era

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

să-și păstreze viața.

Au încheiat deci un acord și locotenentul Albert Werper a intrat ca membru în banda de hoți de fildes și de sclavi, de sub comanda faimosului bandit arab Ahmet Zec.

Luni întregi ofițerul belgian a călărit împreună cu bandiții. Se lupta alături de ei, cu un curaj sălbatic și cu o cruzime la fel de mare ca și a acestor disperați.

Ahmet Zec se uita la noul său recrut cu ochi de vultur și cu o satisfacție crescândă. Încredere i-a sporit în acest om ceea ce reprezenta o independență mai mare de acțiune pentru Werper.

Încrederea tot mai mare pe care arabul o acorda belgianului a ajuns până acolo încât Ahmet Zec a găsit de cuviință să îi împărtășească un plan pe care l-a conceput de multă vreme, dar pe care nu a avut nici o dată prilejul să-l pună în aplicare.

Însă cu ajutorul unui european, toate s-ar fi putut duce mai ușor la îndeplinire. A început să discute cu Werper, pe ocolite.

— Ai auzit vreodată de un om căruia i se zice Tarzan? a întrebat el.

Werper a dat din cap afirmativ.

— Am auzit de el, dar nu îl cunosc.

— Dacă nu ar fi el, ne-am putea face comerțul în liniște și cu mari câștiguri, a continuat arabul. Ani întregi a luptat împotriva noastră, gonindu-ne din cele mai bogate părți ale acestor ținuturi, hărțuindu-ne și înarmând indigenii ca să ne poată respinge, când veneam să facem comerț cu ei.

S-a oprit o clipă uitându-se la belgian.

— E foarte bogat, a reluat Zec. Dacă am putea găsi mijlocul să îl facem să ne plătească aur mult, nu numai că am fi răzbunați pe el, dar și răsplătiți pentru tot ceea ce ne-a împiedicat să câștigăm de la indigenii protejați

de el.

Werper a scos o țigară din tabachera sa de aur și a aprins-o.

— Ai vreun plan prin care îl poți sili să plătească? a întrebat el.

— Are o soție, a replicat Ahmet Zec, despre care se spune că este foarte frumoasă. Am putea primi un preț bun pe ea în târgul de la nord, dacă ne-ar veni prea greu să luăm o răscumpărare de la soț.

Werper și-a aplecat ușor capul, rămânând pe gânduri. Ahmet Zec aștepta răspunsul.

Puținul ce a mai rămas bun în Albert Werper s-a revoltat la gândul de a vinde o femeie albă ca sclavă, trimițând-o în mizeria unui harem arab.

S-a uitat la Ahmet Zec. I-a văzut ochii îngustându-se și a înțeles că bănuia intenția lui de a se împotrivi.

Dar ce-ar fi ajuns belgianul dacă refuza? Viața lui era în mâinile acestui barbar, care prețuia viața unui necredincios mai puțin decât pe a unui câine, iar Werper ținea mult la viața lui.

Dar la urma urmei, ce era pentru el femeia aceea? Era fără îndoială, o albă din lumea civilizată, aparținând deci societății organizate din care el, ca proscris, nu mai făcea parte.

Mâna oricărui alb s-ar fi putut ridica împotriva lui. Ea nu era prin urmare, decât un dușman firesc, iar dacă el refuză să fie de acord cu răpirea ei, Ahmet Zec l-ar fi ucis.

— Stai pe gânduri? a murmurat arabul.

— Nu, a răspuns Werper, cântăream șansele noastre de reușită, precum și răsplata mea. Ca european pot fi primit în casa și la masa lor. Tu nu ai pe nimeni care ar putea face asta. Riscul însă este prea mare și ar trebui să fiu bine plătit, Ahmet Zec.

Un zâmbet de ușurare a trecut pe fața banditului.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

— Bine te-ai gândit, Werper, a exclamat arabul bătându-l pe umăr. Meriți să fii bine răsplătit și voi avea grijă de asta. Acum să stăm și să facem un plan, cum e mai bine să acționăm.

S-au așezat pe un covor moale sub mătasea decolorată a cortului, odinioară plină de lucruri scumpe și au vorbit încet până noaptea târziu.

Erau amândoi înalți și purtau barbă, iar soarele și vântul au făcut ca tenul belgianului să se apropie foarte mult de acela al unui arab. Werper a copiat fiecare amănunt al îmbrăcăminții șefului său, așa că la înfățișare semăna cu un arab.

Târziu de tot s-a sculat și s-a retras în propriul său cort. A doua zi și-a petrecut-o refăcându-și uniforma de ofițer belgian, luând de pe ea până și cel mai mic semn care ar fi putut arăta că a fost confecționată în scopuri militare.

Dintr-o ladă conținând o mulțime de obiecte furate, Ahmet Zec i-a dat o cască englezească și o șă europeană, iar dintre sclavii săi negri și oamenii săi i-a alcătuit o ceată de cărăuși și vânători, care conținea toate elementele unei mici caravane a unui vânător de vânat mare.

În capul acestei coloane, Werper a pornit din tabăra banditului arab Ahmet Zec.

CAPITOLUL II - Pe drumul Oparului

Cu vreo două săptămâni mai târziu, John Clayton, lord de Greystoke, întorcându-se dintr-o inspecție a întinselor sale domenii africane, a zărit o coloană de oameni care treceau peste câmpia situată între reședința sa și pădurea dinspre nord.

Și-a oprit calul ca să observe mica ceată de oameni care tocmai apărea de după o ridicătură de pământ.

Ochii lui ageri au observat reflexul soarelui pe casca albă a unui om călare și cu convingerea că un vânător european îi caută ospitalitatea, a dat pintenii calului, ieșind în întâmpinarea noului sosit.

Peste o jumătate de oră, erau pe scările verandei din fața locuinței sale, recomandându-l pe domnul Jules Frecoult doamnei de Greystoke.

— M-am rătăcit, acesta este adevărul, a explicat domnul Frecoult. Călăuza mea nu a fost nici o dată prin părțile acestea, iar oamenii pe care i-am luat din ultimul sat prin care am trecut, nu cunosc aceste locurile nici pe atât. Au dezertat acum două zile, așa că am fost foarte norocos că întâmplarea ne-a favorizat să dăm peste ajutor. Nu știu ce ne-am fi făcut dacă nu vă găseam.

Au hotărât ca Frecoult și oamenii săi să rămână acolo câteva zile sau până când se vor simți odihniți. După aceea, lordul Greystoke le va da călăuze care îi vor conduce în siguranță înapoi în ținuturile pe care călăuza lui Frecoult se presupunea că le cunoaște.

Sub masca unui gentleman francez cu avere, Werper a avut prea puțină greutate să-și înșele gazda și să intre în grațiile lui Tarzan și a soției acestuia.

Dar cu cât rămânea mai mult acolo, cu atât își pierdea speranța că-și va putea îndeplini planurile cu ușurință. Lady Greystoke nu se îndepărta nici o dată singură de locuința ei, iar devotamentul sălbatic al războinicilor Waziri, care formau cea mai mare parte din oamenii lui Tarzan părea că închide orice posibilitate unei încercări cu succes de a o răpi.

Iar să mituiască pe vreunul dintre Waziri era cu neputință.

A trecut o săptămână și Werper nu a progresat deloc în îndeplinirea planului său, după cum socotea el, în afară de ziua sosirii lui acolo.

Dar chiar în momentul când aproape că a ajuns la

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

disperare, s-a întâmplat ceva care i-a reînnoit speranța, făcându-l să se gândească la o răsplată mai mare decât banii pentru răscumpărarea femeii.

La reședință a sosit un curier cu poșta săptămânală și lordul de Greystoke și-a petrecut toată după-amiaza în biroul său, citind și răspunzând la scrisori.

Seara, la cină, părea distrat și imediat după masă, s-a scuzat și s-a retras, urmat de lady Greystoke după câteva minute.

De pe veranda unde rămăsese, Werper a putut auzi vocile lor într-o discuție aprinsă și închipuindu-și că se petrece ceva neobișnuit, s-a ridicat ușor din scaunul său. Ascunzându-se în umbra tufișurilor de pe lângă verandă, s-a strecurat până sub fereastra camerei în care vorbeau lordul și lady Greystoke.

Acolo a tras cu urechea și a obținut un rezultat neașteptat, deoarece de la primele cuvinte, o mare surescitare a pus stăpânire pe el. Lordul de Greystoke vorbea cu lady de Greystoke.

— Nu am avut nici o dată încredere în siguranța acelei societăți, zicea ea, dar îmi pare de necrezut să fi dat faliment cu o sumă atât de mare, doar dacă nu au fost niște mașinațiuni necinstite.

— Asta bănuiesc și eu, a răspuns Tarzan, dar oricare ar fi cauza, cert este faptul că am pierdut tot ce aveam și nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc la Opar și să mai iau ceva aur.

— John, a strigat lady Greystoke, nu este un alt mijloc? Nu pot suporta gândul să te întorci în acel loc îngrozitor.

Werper a simțit un tremur în vocea ei.

— Mai bine trăiesc restul vieții în sărăcie decât să știu că înfrunți primejdiile din Opar.

— Să nu ai nici o frică, a asigurat-o Tarzan râzând. Sunt eu în stare să am grijă de mine, iar de nu, Wazirii

care mă vor însoți vor avea grijă să nu mi se întâmple nimic rău.

— Au mai fugit ei odată din Opar lăsându-te în voia soartei, îi aminti ea.

— Nu mai fac ei așa ceva a doua oară, o liniști el. Chiar și atunci le-a fost rușine și veneau înapoi când i-am întâlnit.

— Dar poate sunt alte mijloace, a insistat ea.

— Nu există nici un alt mijloc măcar pe jumătate atât de ușor de a obține o nouă avere decât de a merge direct la comoara din Opar și a o aduce înapoi, a răspuns el.

A continuat apoi cu gândul să o liniștească:

— Iau eu toate măsurile, Jane dragă, așa că locuitorii de acolo nu vor ști nici o dată că m-am întors acolo și le-am luat o porție din comoara lor, de a cărei existență nici măcar nu știu.

Tonul său categoric a încredințat-o pe lady Greystoke că orice cuvânt împotriva acestei idei ar fi fost de prisos, așa că a schimbat subiectul discuției.

Werper a mai rămas acolo ca să asculte, alte câteva minute, iar după aceea, încredințat că a auzit tot ce era necesar și fiindu-i teamă să nu fie descoperit, s-a întors pe verandă, unde a fumat câteva țigări una după alta.

A doua zi de dimineață, la cafea, Werper le-a comunicat intenția de a pleca în curând și i-a cerut lui Tarzan permisiunea să vâneze în drumul său animale mari în ținuturile Wazirilor, drept pe care Tarzan i l-a acordat bucuros.

Belgianul a avut nevoie de două zile să se pregătească de plecare, dar în cele din urmă a plecat cu caravana lui, însoțit de un singur Waziri, pe care i l-a dat împrumut lordul de Greystoke.

Ceata lui Werper a făcut doar un marș scurt, când el s-a prefăcut bolnav și i-a anunțat că va rămâne unde se

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

afla până când se va însănătoși.

Deoarece ajunseseră numai la o mică distanță de reședința lui Tarzan, a dat drumul războinicului Waziri, spunându-i că va trimite după el de îndată ce va fi în stare să-și continue călătoria.

Îndată ce acesta a plecat, belgianul l-a chemat în cortul său pe unul dintre oamenii de încredere ai lui Ahmet Zec și l-a trimis să pândească plecarea lui Tarzan, cu ordinul ca acesta să se întoarcă imediat și să-i dea de veste momentul, precum și direcția în care a pornit englezul.

Nu a avut mult de așteptat, căci trimisul său s-a întors chiar a doua zi cu vestea că Tarzan a plecat în dimineața aceea în direcția sud-est, împreună cu o ceată de cincizeci de războinici Waziri.

Werper i-a scris o scrisoare lungă lui Ahmet Zec și chemându-și un om de încredere, i-a înmănat-o.

— Trimite chiar acum un curier până la Ahmet Zec cu scrisoarea aceasta, a spus Werper. Tu vei rămâne aici în tabără, așteptând noi ordine de la el sau de la mine. Dacă vine cineva de la fermă, spune-i că sunt foarte bolnav și că nu pot să văd pe nimeni.

A reluat discuția după o mică pauză:

— Acum pregătește-mi șase sclavi și șase oameni înarmați, cei mai puternici și mai curajoși din toată caravana. Eu mă duc după englez, să descopăr unde este ascuns aurul său.

Iată deci, că pe când Tarzan, rămas numai în pielea de căprioară peste șolduri și înarmat cu armele primitive ce îi erau atât de dragi, își conducea războinicii către cetatea moartă a Oparului, Werper, renegatul, îl urmărea pas cu pas, în lungile zile călduroase, făcându-și noaptea tabăra în apropiere de ei.

Pe când ei înaintau astfel, Ahmet Zec călărea cu toți oamenii lui spre sud, către ferma lui Greystoke.

Pentru Tarzan această expediție era ca și o excursie făcută într-o zi de sărbătoare. Civilizația lui, în cel mai bun caz, se limita numai la strat subțire, pe care îl dădea jos odată cu îmbrăcămintea incomodă europeană, de câte ori avea un pretext plauzibil.

Numai dragostea sa nemărginită pentru soția sa îl mai reținea să păstreze o aparență de om civilizat, situație în care ura pretențiile și ipocriziile din jurul lui.

Cu viziunea clară a unei minți curate, pătrunsese până în miezul putred din inima lucrurilor: lăcomia lașă pentru liniște și confort și protejarea drepturilor de proprietate.

Știa că frumusețea vieții, arta, muzica și literatura, se datorau acestei civilizații, dar mai știa că ele există și în afara acestei civilizații.

— Arată-mi mie, zicea adesea, dacă vreunul din indivizii aceștia grași și bogați a dat naștere vreodată unui ideal frumos. Numai prin încrucișarea armelor, prin lupta pentru existență în mijlocul primejdiei și a morții, în fața lui Dumnezeu, care se manifestă prin desfășurarea forțelor teribile ale naturii... numai atunci ia naștere ce este mai frumos și mai bun în inima și creierul omenesc.

De aceea Tarzan se întorcea întotdeauna la Natură, după cum un îndrăgostit s-ar duce la o întâlnire mult amânată, după ce a stat un timp între zidurile unei închisori.

Waziri lui erau mai civilizați, în esență, decât el. Ei își găteau carnea înainte de a o mânca și considerau drept scârboase multe din felurile de mâncare pe care Tarzan le mâncase cu poftă toată viața lui.

Dar atât de perfid este virusul ipocriziei că până și curajosul Tarzan ezita să dea curs poftelor sale firești în fața lor. Mânca și el carne friptă, dar ar fi preferat-o crudă și nepreparată.

Vânatul îl ucidea cu sulița și cu săgeți, când ar fi

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

vrut să sară asupra lui din ascunzătoare și să-și înfigă colții în beregata animalului surprins.

În cele din urmă însă, vocea laptelui pe care-l supsesse la sânul sălbaticii sale mame adoptive a fost mai puternic în el și nu a mai putut rezista poftii pentru sângele cald al

vânatului proaspăt ucis, iar mușchii lui zvâcneau de nerăbdare să înfrunte codrul, în lupta pentru existență, care fusese singurul său drept din naștere, în primii douăzeci de ani ai vieții sale.

CAPITOLUL III - Nostalgia junglei

Tulburat de aceste porniri foarte puternice, Tarzan stătea întins, fără să poată dormi, într-o noapte, în tabără înconjurată de mărăcini care apărau oarecum mica ceată de eventualele atacuri ale marilor animale carnivore din junglă. Un singur războinic somnoros a rămas de gardă lângă focul care trebuia întreținut în permanență și de care ființa cu ochi strălucitori se temea.

Urletul și mârâitul marilor feline se amestecau cu nenumăratele zgomote ale locuitorilor mai mici din junglă, parcă numai pentru a ațâța flacăra sălbatică din pieptul lordului englez crescut în codru.

Se zvârcoli fără somn pe patul său de ierburi, mai bine de o oră, dar după aceea s-a sculat ca o umbră, fără zgomot și pe când războinicul Waziri stătea întors cu spatele spre el, a sărit gardul de mărăcini, fără să îi pese de ochii înflăcărați de dincolo.

S-a aruncat tăcut într-un copac și a dispărut.

Un timp oarecare a alergat prin copaci numai pentru plăcerea ce o simțea că se află acolo, aruncându-se distanțe mari prin aer, de la un copac uriaș al pădurii până la altul.

După aceea s-a urcat pe crengile ușoare din vârful copacilor, unde luna lumina în toată splendoarea ei, iar un vânt ușor răcorea aerul.

Acolo s-a oprit ridicându-și fața către Goro, luna. A stat un moment cu mâna ridicată, tremurându-i pe buze strigătul fioros al antropoidului, pe care însă îl opri la timp, ca să nu-i stârnească pe Waziri care cunoșteau destul de bine cumplita chemare a stăpânului lor.

A mers apoi mai încet, furișându-se cu băgare de seamă, pentru că acum dorea să ucidă.

A coborât pe pământ, în întunericul de nepătruns din jurul trunchiurilor de copaci, sub vegetația care atârna de pe crengi în jos.

Din când în când, se apleca cu nasul până jos.

A căutat și a găsit în curând o cărare largă pe care o fac animalele când merg de multe ori pe același drum într-un scop anumit: la un loc de adăpat, de exemplu.

Așteptarea i-a fost în curând răsplătită, simțind mirosul proaspăt a lui Bara, cerbul. A salivat și un mormăit surd i-a scăpat de pe buze.

A dispărut acum și ultimul rest al unei existențe artificiale. Era din nou vânătorul primitiv, primul om, pe treapta cea mai înaltă a dezvoltării antroipoizilor.

A urmărit în susul vântului urma mirosului specific cu un simț care întrecea atât de mult pe acela al unui om obișnuit, că este cu neputință să îl caracterizăm cu o măsură oarecare.

El se ținea fără greș după urma mirosului plăcut, pătrunzător, lăsat de piciorul lui Bara, deși era des întretăiată de mirosul mai greu al carnivorelor și de duhoarea lui Horta, mistrețul.

În sfârșit, mirosul cerbului l-a atenționat pe Tarzan că vânatul este pe aproape. S-a urcat din nou în copac, pe crengile cele mai joase, de unde putea să observe pământul și să prindă cu urechea și cu nasul cel mai mic

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

semn că și-a ajuns prada.

Și nici nu a trecut mult până când a putut să îl vadă pe Bara stând atent la marginea unei poienițe scăldate în lumina lunii.

S-a strecurat fără zgomot printre crengi până a ajuns chiar deasupra cerbului. În mâna dreaptă avea cuțitul lung de vânătoare al tatălui său, iar în inimă, pofta de a uide a unui carnivor.

O singură clipă a stat nemișcat sus pe creangă, deasupra animalului care nu bănuia nimic, apoi s-a aruncat asupra lui. Izbitura greutății corpului său a trântit cerbul în genunchi, iar înainte ca acesta să se poată scula, cuțitul i-a și străpuns inima.

Apoi Tarzan s-a sculat de pe corpul animalului pe care l-a ucis pentru a da drumul, în fața lunii, teribilului său strigăt de victorie. Însă vântul a adus până la nasul său ceva care l-a făcut să rămână tăcut și nemișcat ca o statuie.

Ochii lui sălbatici au scânteiat în direcția de unde i-a adus vântul acel miros, iar după o clipă a văzut iarba de la marginea poienii desfăcându-se. Numa, leul, venea pășind maiestuos.

Ochii lui galben-verzui erau ațintiți asupra lui Tarzan, și oprindu-se la o mică distanță, privi cu invidie vânatul, pentru că lui Numa nu-i mersese bine în seara aceea.

De pe buzele omului izbucni un mârâit puternic de prevenire. Numa a răspuns și el, dar fără să înainteze, stând locului și bățând din coadă încet, în timp ce Tarzan, încălecat pe prada sa, își tăia o porție bună din cerb.

Numa îl privea cu o mânie și furie crescândă, văzându-l cum mușcă cu poftă din carnea caldă. A scos mârâituri sălbatice de amenințare.

S-a întâmplat ca tocmai acest leu să nu fi venit nici

o dată în contact cu Tarzan al maimuțelor, așa că era buimăcit de ceea ce vedea. Iată o ființă care după înfățișare și miros, părea a fi om. Numa mai gustase carne de om și știa că deși nu este din cele mai gustoase, totuși omul este animalul cel mai ușor de ucis.

Dar mârâiturile feroce ale acestei ființe îi aminteau de alți adversari îngrozitori de-ai săi.

Această impresie l-a făcut să se oprească, cu toate că mirosul de carne proaspătă de cerb îi ațâța pofta până la nebunie.

Tarzan îl pândea neconținut, ghicind ce se petrecea în micul creier al carnivorului și bine a făcut, deoarece, în cele din urmă Numa nu s-a mai putut stăpâni să aștepte.

Își plezni deodată coada dreapta și țeapănă, dar în aceeași clipă, omul maimuțelor, știind ce înseamnă acest semnal, a apucat între dinți restul din pulpa de cerb și a sărit pe creanga copacului din apropiere.

Numa sărise și el, venind cu o iuțeață asemănătoare cu a unui tren expres.

Retragerea lui Tarzan nu era o indicație a vreunui sentiment de frică. Viața din junglă este întocmită după alte rânduieli decât ale noastre și alte criterii domnesc acolo.

Dacă Tarzan ar fi fost flămând, fără îndoială că ar fi stat locului și ar fi înfruntat atacul leului.

O mai făcuse el și în alte ocazii, de multe ori, după cum chiar el însuși atacase lei în trecut. Dar acum pe lângă faptul că nu era flămând, luase cu el mai multă carne crudă decât ar fi putut mânca

Cu toate acestea, privea cu, destulă neplăcere la Numa, care sfâșia carnea animalului ucis de altul.

Acest Numa străin trebuia pedepsit. Tarzan s-a gândit să chinuie fiara.

În apropiere se aflau mai mulți copaci cu fructe mari, grele și tari. Tarzan s-a aruncat într-unul din

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

aceștia, cu ușurința unei veverițe.

După aceea, a început un bombardament în toată regula, care l-a făcut pe Numa să scoată niște răcnete de se cutremura pământul. Tarzan lovea încontinuu leul cu fructele acelea tari.

Era cu neputință pentru Numa să poată mânca sub ploaia aceea de fructe tari. Nu putea decât să urle și să mârâie.

În cele din urmă, ă plecat de lângă cadavrul lui Bara, cerbul.

Porni răcnind și foarte furios, dar nu a ajuns decât până la marginea poienii unde a amuțit. Tarzan l-a văzut aplecându-și capul, lungindu-se cu corpul aproape de pământ și cu coada tremurând.

În poziția aceasta, fiara s-a furișat spre copacii din partea opusă lui Tarzan.

Tarzan a devenit foarte atent. Și-a înălțat capul și a mirosit vântul ușor dinspre pădure.

Ce i-a atras oare atenția lui Numa, făcându-l să plece tiptil, fără să mai arunce o singură privire spre locul înfrângerii sale?

În timp ce leul dispărea printre copacii din partea cealaltă a poienii, vântul ușor care bătea înspre Tarzan i-a adus dezlegarea acestei enigme privind noua atitudine a leului.

Mirosea a om.

Agățând de creanga unui copac restul din pulpa cerbului, Tarzan și-a șters palmele pline de grăsime pe pulpe, pornind în urmărirea lui Numa.

O cărare de elefant, largă și bine bătătorită, începea chiar din marginea poienii. Numa s-a furișat paralel cu ea, în timp ce deasupra lui mergea Tarzan prin copaci, ca o umbră a răzbunării.

Marea felină sălbatică și omul sălbatic care o urmărea, au văzut prada aproape în același timp, deși

amândoi știau despre ea că e un om negru, cu mult înainte ca el să fi apărut înaintea ochilor lor.

Nărilor lor sensibile au detectat imediat mirosul, iar Tarzan și-a dat seama că este mirosul unui băștinaș necunoscut bătrân și de sex masculin, deoarece rasa, vârsta și sexul își au mirosul lor specific.

Era într-adevăr un bătrân care mergea singur prin jungla întunecoasă, un om de statură medie, zbârcit, tatuat bizar și îmbrăcat sumar, cu o piele de hienă pe umeri. Capul animalului era împăiat.

Tarzan a recunoscut însemnele unui vrăjitor negru și a așteptat cu o plăcere sălbatică ca leul să atace, pentru că lui nu îi plăceau vrăjitorii. În momentul însă când Numa a atacat, Tarzan și-a adus aminte deodată că leul îi furase vânatul cu câteva minute mai înainte, iar răzbunarea nu trebuia să întârzie.

Negrul nu a observat primejdia decât numai atunci când a auzit trosnetul crengilor sub labela lui Numa. Și-a întors capul să vadă ce este, dar în clipa în care a zărit leul fioros cu coama neagră, era prea târziu.

În același moment, Tarzan a sărit de pe creangă drept în spinarea leului, iar în momentul când a atins leul, i-a și înfipt cuțitul, până la plăsele, sub umărul stâng. Apoi și-a pus mâna dreaptă în coama lui stufoasă, dinții în beregată, iar cu picioarele l-a cuprins de mijloc.

Scotând un urlat de durere și furie, fiara s-a ridicat pe picioarele din spate și s-a trântit pe spate. Dar Tarzan se ținea bine de coamă, împlântând mereu cuțitul între coastele leului.

Numa se rostogolea furios, mușcând și lovind aerul, urlând și mârâind îngrozitor, în sălbatica sa încercare de a ajunge până la omul pe care îl avea în spinare.

De mai multe ori Tarzan era cât pe aici să dea drumul leului. Era lovit și acoperit de sângele lui Numa și de praful de pe cărare, dar nici o clipă măcar nu și-a

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

încetat atacul sălbatic și strânsoarea din spatele adversarului său.

Dacă ar fi încetat lupta pentru o singură clipă, ar fi ajuns imediat în ghearele sau colții puternici ai leului. Și am fi asistat la sfârșitul acestei povestiri despre lordul englez crescut în junglă.

Vrăjitorul a rămas locului, acolo unde a căzut sub greutatea leului, sfâșiat și sângerând. Nefiind în stare să se miște, se uita la îngrozitoarea luptă dintre acești doi stăpâni ai pădurii.

Ochii îi sticleau ciudat, iar buzele zbârcite se mișcau pe gingiile fără dinți, șoptind rugăciuni stranii către zeii religiei sale.

Un timp oarecare nu a avut nici o îndoială privind rezultatul luptei. Era sigur că străinul cel alb va fi ucis de teribilul animal.

Cine a mai auzit ca un singur om, înarmat numai cu un cuțit, să poată ucide o fiară atât de puternică?

După puțin timp însă, ochii i s-au dilatat și a început să aibă oarecare bănuieli.

Ce fel de creatură minunată era aceasta care se bate cu un leu și rezistă acestei puternice fiare?

Mintea lui a început să adune imagini din tinerețea lui care se părea că au dispărut cu totul. Amintirile s-au derulat încet, până când au dat peste un tablou aproape șters și îngălbenit de anii care trecuseră.

Tabloul reprezenta un tânăr mlădios cu pielea albă, sărind printre copaci, însoțit de o ceată de maimuțe antropoide enorme.

Bătrânul a clipit repede din ochi, de parcă ar fi vrut să își alunge spaima care l-a cuprins, teama superstițioasă a oamenilor care cred în stafii, în spirite și în demoni.

În gândurile ce le depăna, a ajuns din nou la rezultatul luptei din fata ochilor săi, dar gândurile sale

de la început au suferit o totală schimbare.

Acum ştia că zeul din codru îl va uide cu siguranţă pe Numa.

De aceea era şi mai îngrozit de soarta ce îl aştepta din partea învingătorului, cu mult mai rea decât moartea sigură şi instantanee din partea leului feroce.

L-a văzut pe leu slăbind din cauza pierderii de sânge. L-a observat cum îi tremurau labelle puternice, apoi în sfârşit, a văzut fiara prăbuşindu-se fără să se mai ridice.

Apoi s-a uitat la zeul sau demonul codrului ridicându-se deasupra învinsului şi punându-şi un picior pe cadavrul care se mai zbătea încă. Albul şi-a ridicat fata spre lună şi a scos un strigăt atât de cumplit încât bătrânului negru i-a îngheţat şi puţinul sânge care curgea în vinele vrăjitorului.

CAPITOLUL IV - Vrăjitorul

Tarzan şi-a concentrat acum toată atenţia asupra bătrânului. Nu l-a ucise pe Numa ca să-l salveze pe negru. Nu a făcut altceva decât se răzbunase pe leu, dar acum văzându-l pe bătrân că zace neajutorat şi moare sub privirile sale, ceva care semăna a milă a intrat în inima lui sălbatică.

În tinereţe l-ar fi ucis pe vrăjitor fără cea mai mică ezitare, dar civilizaţia l-a influenţat îmblânzindu-l, după cum se întâmplă cu toate popoarele şi rasele cu care această civilizaţie vine în contact.

În cazul lui Tarzan, această schimbare nu a mers atât de departe ca să-i insufle sentimentul fricii sau să-l facă slab de înger.

El nu a văzut decât un bătrân suferind şi în pragul morţii. S-a aplecat pipăindu-i rănila şi a încercat să îi oprească sângele care îi curgea din răni.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

— Cine ești tu? a întrebat bătrânul cu o voce tremurândă.

— Eu sunt Tarzan, Tarzan al maimuțelor, a răspuns el cu ceva mai multă mândrie în voce decât dacă ar fi spus: sunt John Clayton, lord de Greystoke.

Vrăjitorul s-a cutremurat și a închis ochii. Când i-a redeschis, se citea în ei resemnarea față de teribila soartă ce îl aștepta din partea acestui demon temut din pădure.

— De ce nu mă ucizi? a întrebat el.

— De ce te-aș ucide? a întrebat la rândul lui, Tarzan. Nu mi-ai făcut nici un rău și în afară de asta, tot ești pe moarte. Numa, leul, te-a ucis.

— Nu mă vei omorî?

O mare mirare și neîncredere se simțea în vocea tremurătoare a bătrânului negru. ...

— Desigur ca nu, chiar aș vrea să te salvez dacă aș putea, dar nu se poate. Dar de ce crezi că eu te-aș omorî?

Bătrânul a tăcut un moment, iar când a vorbit din nou, se vedea că face efort ca să-și adune curajul.

— Te cunosc de demult, zise el, din vremea când cutreierai jungla din ținuturile satului Mong. Eu eram vrăjitorul satului atunci când i-ai ucis pe Long și pe ceilalți. Intrați prin colibele noastre și furai săgețile otrăvite.

Bătrânul s-a oprit ca să își tragă răsuflarea

— La început nu te-am recunoscut, dar pe urmă mi-am adus aminte: erai maimuța cu pielea albă, care trăiai cu maimuțele acelea păroase care ne făceau viața insuportabilă în satul Mong. Ești zeul pădurii, Munago-Keewati, căruia îi puneam hrană afară la porțile noastre și care venea și o mânca. Spune-mi, a reluat el după o clipă de gândire, ești om sau drac?

Lui Tarzan îi venea să râdă.

— Sunt om, a răspuns el.

Bătrânul a oftat și a clătinat din cap.

— Ai încercat să mă salvezi din ghearele lui Numa, a zis el, iar acum te voi răsplăti, pentru că sunt un mare vrăjitor.

S-a uitat la Tarzan cu atenție, apoi a continuat.

— Ascultă-mă, albule! Văd zile negre înaintea ta. Este scrisă această soartă în propriul meu sânge, cu care mi-am mânjit palma. Un zeu mai mare decât tine se va ridica împotriva ta și te va învinge. Întoarce-te de unde ai venit, Munago-Keewati! întoarce-te până mai este vreme. Și înainte și înapoia ta sunt primejdii, dar mai mare este aceea unde te duci. Văd...

Bătrânul s-a oprit deodată, scoțând un suspin adânc, apoi s-a încolăcit și a murit. Tarzan s-a oprit și l-a privit, întrebându-se ce mai văzuse vrăjitorul.

Era foarte târziu când Tarzan s-a întors în tabăra, culcându-se din nou printre războinicii lui. Nimeni nu l-a văzut plecând, nimeni nu l-a văzut venind.

S-a gândit, până să adoarmă, la cele ce i-a spus bătrânul vrăjitor și tot la acest lucru s-a gândit și după ce s-a sculat, dar nu s-a întors acasă, pentru că nu știa ce este frica.

Și totuși, dacă ar fi știut ce o așteaptă pe aceea pe care o iubea mai mult decât pe oricine pe lume, ar fi zburat prin copaci până la ea, lăsând aurul din Opar să rămână pe veci ascuns.

Tot în dimineața aceea, în urma lui, un alb se gândea la ceva ce auzise în timpul nopții și era aproape să uite de planul lui, hotărât să se înapoieze de unde a venit.

Era Werper, care auzise în tăcerea nopții, departe pe drumul ce urma să îl parcurgă, un sunet care i-a umplut sufletul de groază. A fost un sunet cum nu mai auzise nici o dată până atunci, în toată viața lui.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Se părea că nu provenea din plămânii vreunei ființe create de Dumnezeu.

A auzit strigătul de victorie al maimuțoiului, așa cum i-a dat drumul Tarzan în fața lui Goro, luna. Dar belgianul s-a cutremurat, ascunzându-și fața în mâini.

Acum chiar, în plina lumină a zilei, a tremurat din nou gândindu-se la acel sunet și ar fi fugit de primejdia necunoscută pe care părea că o prezice ecoul acelui sunet îngrozitor, dacă n-ar fi avut o groază și mai mare de Ahmet Zec, stăpânul său.

Tarzan al maimuțelor și-a continuat drumul către zidurile ruinate ale Oparului, iar Werper se furișa după el, ca un șacal. Numai Dumnezeu știa ce-i așteaptă pe amândoi!

Tarzan s-a oprit la marginea acelei văi uitate, de unde se vedeau turnurile aurite și clădirile din Opar. S-a hotărât ca fiecare pas al expediției să se facă cu cea mai mare atenție, așa că se va duce mai întâi el singur în recunoaștere, în timpul nopții, până la camera cu comoara.

A pornit de îndată ce s-a lăsat seara, iar Werper, care urcase stâncile singur în urma cetei lui Tarzan și a stat ascuns toată ziua după bolovanii mari din vârful muntelui, l-a urmărit pe furiș.

Belgianul a putut să se ascundă și să-l urmărească pe Tarzan în valea plină de bolovani, până la stânca cea mare de granit din afara orașului, unde era intrarea în tunelul ce ducea la comoară.

L-a văzut pe Tarzan urcându-se cu ușurință pe perețele aproape neted al înaltei stânci. Werper agățându-se cu frică în timpul acelui urcuș primejdios, transpirând la tot pasul, aproape paralizat de groază, dar împins de lăcomie, și-a urmat drumul în sus, până când în cele din urmă, a ajuns în vârful stâncii.

Tarzan nu se vedea niciunde.

Un timp Werper a stat ascuns după una dintre stâncile mai mici, presărate pe muchia peretelui de granit. Nevăzând și neauzind nici o mișcare din partea englezului, a ieșit și el din ascunzătoare.

S-a gândit să facă o cercetare sistematică a locului, în speranța că va putea descoperi unde se află comoara și va fugi mai înainte ca Tarzan să se întoarcă, din locul de unde dispăruse.

Dorința lui imediată era numai să știe unde se află aurul, astfel că după plecarea lui Tarzan, să vină cu oamenii lui și să ia cu el atât aur cât vor putea duce.

A găsit deschizătura îngustă ce ducea în jos până în inima stâncii, pe scările uzate ale intrării de granit.

A coborât scările până la gura întunecoasă a tunelului în care dispăreau scările, dar acolo se opri fiindu-i teamă să intre, ca nu cumva să se întâlnească cu Tarzan, dacă acesta s-ar fi înapoiat.

Lordul de Greystoke pipăia peretele de-a lungul trecătoarei stâncoase, până a ajuns la ușa de stejar.

A deschis-o imediat și a intrat în camera cu comoara, unde cu multe veacuri înainte fuseseră așezate, în șiruri înalte, prețioasele lingouri pentru căpeteniile aceluia mare continent care zace acum inundat în apele Atlanticului.

Nici un zgomot nu întrerupea tăcerea bolții subterane. Nu era nici un indiciu că altcineva ar mai fi descoperit acea avuție inutilă, de când Tarzan o vizitase ultima dată.

Satisfăcut, a pornit înapoi spre ieșirea de pe culmea dealului stâncos.

Werper, ascuns după un colț de stâncă, îl pândea cu încordare. L-a văzut apărând din umbra scărilor, înaintând până la marginea stâncii, cu fața spre valea de unde Wazirii așteptau semnalul stăpânului lor.

Werper a ieșit pe furiș din ascunzătoare și a pășit în

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

întunericul scării. A dispărut pe drumul ce ducea la comoara ascunsă.

Tarzan, oprindu-se la marginea stâncii, a dat drumul unui sunet fioros, asemănător răgetului de leu. Încă de două ori, la intervale regulate, și-a repetat chemarea, rămânând să asculte câteva minute, după ce ecourile celei de a treia chemări s-au stins în depărtare.

De departe, de dincolo de vale, a ajuns până la el un răspuns, apoi încă o dată, de două ori, de trei ori. Basuli, căpitanul Wazirilor, l-a auzit și i-a răspuns.

Tarzan s-a întors și a pornit din nou către camera comorii, știind că peste câteva ore vor sosi indigenii, gata să ducă cu ei această avere, în forma ciudată pe care o aveau lingourile de aur din Opar.

Între timp însă, va duce el singur cât va putea mai mult din prețiosul metal, sus pe stâncă.

Șase dramuri a făcut el în cele cinci ore, până când Basuli a ajuns la stâncă, transportând în total un număr de patruzeci și opt de lingouri până la marginea stâncii.

De fiecare dată ducea o greutate care ar fi doborât alți doi oameni, dar corpul lui uriaș nu arăta nici cel mai mic semn de oboseală. Mai târziu, i-a ajutat pe războinicii săi, negri ca abanosul, să se ridice pe stâncă cu ajutorul frânghiei pe care au adus-o pentru acest scop.

De șase ori s-a întors Tarzan în camera comorii și de șase ori Werper, belgianul, s-a ascuns, tremurând în umbra rece, într-un colt al intrării.

Englezul a mai venit și a șaptea oară, dar de dată aceasta avea cu el cincizeci de luptători, transformați în cărăuși. Pentru nimeni în lume ei nu ar fi ascultat o comandă pentru a căra asemenea greutăți, în afară de acest alb cu suflet nobil și mușchi de otel.

Au mai scos cu acest prilej, încă cincizeci și două de lingouri mari, făcând un total de o sută, pe care Tarzan avea intenția să le ia cu el.

În timp ce ultimul dintre Waziri ieșea din cameră, Tarzan s-a întors să mai privească o dată fabuloasa avere, în care cele două incursiuni ale sale abia că au lăsat ceva goluri mici.

Înainte de a stinge singura luminare pe care a adus-o pentru a-i lumina calea și a cărei flacără mică înlătura întunericul de nepătruns în care zăcuse de veacuri această cameră uitată de oameni, gândurile lui au revenit la prima împrejurare care l-a adus în această cameră a comorii. Dăduse din întâmplare peste această cameră, în timp ce fugea din subteranele templului unde fusese ascuns de La, marea preoteasă a celor care se închinau la soare.

Și-a amintit scena din templu, când zăcea întins pe altarul de sacrificiu. S-a gândit la marea preoteasă La, care ținea pumnalul ridicat deasupra lui.

Și-a adus aminte de șirurile de preoți care așteptau într-un extaz isteric, plin de fanatism, prima țâșnire a sângelui cald al victimei, pentru a-și umple cupele de aur și să-l bea în gloria „Zeului înflăcărat”.

Brutala și sângeroasa întrerupere a lui Tha, preotul înnebunit, îi trecu deasemenea pe dinaintea ochilor, ca și fuga credincioșilor în fața nebuniei acelei creaturi hidoase. S-a gândit apoi la atacul asupra lui La, precum și la partea pe care a, avut-o el în tragedia aceea, când se bătuse cu furiosul oparian, lăsându-l mort la picioarele preotesei, pe care el ar fi profanat-o.

Acestea și multe altele trecură prin mintea lui Tarzan pe când stătea lângă mormanele de metal galben.

Se întreba dacă La mai domnește în templul cetății ruinate ale cărei ziduri dărâmate își aveau temeliile în jurul lui.

Fusese ea oare, în cele din urmă, silită să se mărite cu vreunul din urâții ei preoți? Era într-adevăr o soartă

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

cumplită pentru o fată frumoasă ca ea!

În sfârșit, Tarzan s-a dus până la luminarea ce pâlpâia într-un colț și i-a stins lumina slabă, pornind către ieșire.

În spatele lui, așteptându-l să plece, era belgianul. Acum a aflat secretul pentru care venise și se putea întoarce la oamenii care îl așteptau. Îi va duce la comoară și vor lua cu ei tot aurul ce ar fi putut să-l ducă.

Wazirii au ajuns la capătul exterior al tunelului și urcau scara spre aerul proaspăt și lumina stelelor de pe muchia stâncoasă a dealului, înainte ca Tarzan să se fi scuturat de gândurile negre care l-au oprit acolo și să pornească după ei.

Încă odată, poate ultima dată, gândea el, a închis ușa masivă a camerei cu comoara. Dar în întineric, în urma lui, Werper s-a sculat în picioare, întinzându-și mușchii amorteți.

A întins o mână, mângâind cu drag lingourile de aur din mormanul cel mai apropiat. Ridicând bucata masivă de aur din locul unde stătuse neclintit de veacuri, l-a cântărit în mâinile sale.

Putea să aibă vreo zece sau douăsprezece kilograme, cel puțin, gândi Werper. Apoi l-a strâns la piept într-un extaz de lăcomie.

Tarzan visa acum la fericita primire ce îl aștepta acasă, la acele scumpe brațe în jurul gâtului său și la un obraz catifelat lipit de al lui. Dar în aceeași clipă acest vis frumos a fost alungat de amintirea cuvintelor rostite de bătrânul vrăjitor.

Și într-adevăr, chiar în acele momente, viața celor doi a fost schimbată de soarta necruțătoare.

Unul dintre ei a uitat până și de lăcomia sa cea mare, în panica de care a fost cuprins. Celălalt a fost aruncat într-o uitare totală a trecutului de izbitura unei bucăți de piatră, care i-a provocat o tăietură adâncă în

cap.

CAPITOLUL V - Altarul "Zeului înflăcărat"¹

Nenorocirea s-a întâmplat tocmai în momentul când Tarzan, după ce a închis ușa, a vrut să facă primul pas spre lumea din afară. Totul s-a petrecut repede fără să fie cineva prevenit.

Liniștea domnea în jurul lor, când deodată, întreg pământul a început să se clatine. Pereții din dreapta și din stânga a trecătorii înguste s-au crăpat și s-au prăbușit.

Blocuri întregi de granit dislocate din tavan au căzut, astupând trecătoarea, iar pereții s-au înclinat spre înăuntru, deasupra dărâmăturilor.

Sub lovitura unui fragment din tavan, Tarzan s-a clătinat, căzând cu spatele pe ușa camerei cu comoara, pe care greutatea lui a împins-o. Ușa s-a deschis, iar corpul i s-a rostogolit înăuntru pe pardoseală.

În sala cea mare unde se afla comoara, pagubele produse de cutremur erau mai mici. Numai câteva lingouri căzuseră de sus de pe mormanele mai înalte, iar din tavan s-a desprins o bucată mare care a căzut, sfărâmându-se de pardoseală.

Zidurile au crăpat, dar au rezistat, rămânând în picioare.

Nu a fost decât o singură zguduitură puternică, fără să mai fie urmată de alta, care să fi mărit pagubele provocate de prima mișcare a pământului.

Werper, aruncat la pământ de violența și forța mișcărilor pământului, s-a ridicat amețit. S-a clătinat, dar a văzut că nu este rănit deloc.

¹ Consultați volumul II pentru detalii privind istoria și descrierea cetății Opar (n. t.)

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Pipăind drumul către capătul celălalt al camerei, a căutat lumina pe care Tarzan o lăsase lipită în propria ei ceară de unul din lingouri.

După ce a aprins o mulțime de chibrituri, a găsit în cele din urmă, ceea ce căuta. Un moment mai târziu întunericul de mormânt a fost luminat de razele slabe ale luminării, iar Werper a scos un oftat nervos de ușurare, pentru că întunericul i-a mărit groaza.

După ce ochii i s-au mai deprins cu lumina, și-a întors privirile către ușă, singurul lui gând fiind acum, să scape din acest mormânt cumplit.

Dar când s-a uitat spre ușă, a văzut corpul uriașului alb întins pe jos, chiar în dreptul ușii.

S-a dat înapoi, speriat că va fi descoperit, dar o a doua privire l-a asigurat că englezul era mort. Dintr-o rană mare din capul lui a curs un lac de sânge pe pardoseala de piatră.

Belgianul a sărit imediat peste trupul în nesimțire al gazdei sale de acum câteva zile și fără să se gândească să dea cel mai mic ajutor omului în care poate tot ar mai fi existat viață, s-a repezit în trecătoare, spre libertate.

Dar speranțele sale au fost zadarnice. Abia a trecut de ușă și a văzut că trecătoarea era astupată complet de bolovani și sfărâməturi de stâncă, peste care ar fi fost imposibil să se mai treacă.

S-a întors din nou în camera comorii. Luând lumina de unde o lăsase, a început o cercetare sistematică a camerei. Imediat a descoperit încă o ușă pe partea opusă celeilalte, o ușă care s-a deschis scârțâind sub apăsarea lui.

Dincolo de această ușă era un alt coridor îngust. Werper a pornit de-a lungul acestui coridor, urcând o scară cu trepte de piatră, până la un alt coridor, la vreo șapte sau opt metri mai sus de nivelul celui alt.

Și-a luminat drumul cu flacăra mică a luminării pe

care o ținea în mână, mulțumit că are la îndemână măcar această sursă de lumină, deși cu câteva ore mai înainte, s-ar fi uitat cu dispreț la mijlocul acesta primitiv de iluminat și care acum îi era de mare folos.

A văzut la timp gaura deschisă a unei fântâni în care, după toate posibilitățile, se termina tunelul pe care el l-a traversat.

Înainte de el era o scobitură circulară. A ținut lumânarea deasupra acesteia și s-a uitat în jos. La o adâncime mare, a văzut lumina reflectată de suprafața unei ape.

A dat peste o fântână.

Tot ridicând lumânarea mai sus, a încercat să vadă în golul întunecos dinaintea lui și a constatat că de partea cealaltă a fântânii, tunelul în care se afla își continua drumul.

Dar cum putea să treacă peste spațiul acesta gol?

Și cum stătea acolo măsurând din ochi distanța până la partea cealaltă și întrebându-se dacă ar putea să facă o săritură atât de mare, un strigăt pătrunzător i-a ajuns la urechi, un strigăt care a scăzut treptat în intensitate, până când a sfârșit într-o serie de gemete.

Părea a fi o voce omenească, dar atât de schimbată de parcă ar ieșit din trupul torturat al vreunui suflet pierdut, zvârcolindu-se în focurile iadului.

Belgianul s-a cutremurat din cap până în picioare, uitându-se în sus, deoarece țipătul părea că vine de deasupra lui. A văzut acolo, departe de tot, o deschizătură și un crâmpei de cer, cu câteva stele strălucitoare.

Ar fi dorit să strige după ajutor, dar a renunțat imediat ce a auzit strigătul acela înfiorător. Unde putea să existe o asemenea voce, nu puteau să existe și ființe omenești!

Nu mai îndrăznește să se arate acum locuitorilor care

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

trăiau acolo, oricine ar fi fost ei.

Își blestema ceasul când s-a gândit să plece într-o asemenea acțiune nesăbuită. Ar fi dorit să nu fi fost acolo, ci în siguranța, în tabăra lui Ahmet Zec, gata să înfrunte orice primejdie.

S-ar fi predat chiar și autorităților militare din Congo, dacă ar fi putut scăpa de situația îngrozitoare în care se afla acum.

Așteptă cu spaima în suflet, ca strigătul să se mai repete. Dar în cele din urmă, împins de disperare, și-a luat inima în dinți și s-a hotărât să sară peste prăpastia din fața lui.

S-a dat înapoi vreo douăzeci de pași înapoi, pentru a avea loc să-și ia avânt. A alergat până la marginea fântânii, a sărit în sus și înainte, într-o încercare nebună de a ajunge pe partea cealaltă.

În mână ținea strâns lumânarea aprinsă, dar când a sărit, curentul de aer produs de săritură i-a stins-o. Spre surprinderea lui a început să zboare prin acel spațiu, în întunericul cel mai mare.

A încercat să se prindă cu mâinile de ceva, în cazul în care n-ar fi ajuns cu picioarele pe un loc sigur.

S-a izbit cu genunchii de marginea pardoselei de partea opusă, în locul unde se termina tunelul din față. A alunecat înapoi, agățându-se disperat de o bucată de stâncă.

A rămas atârnat în jos, cu jumătate din corp spre abis, dar totuși era în siguranță.

Câteva minute nu a îndrăznit să facă nici o mișcare, ținându-se numai cu o mână de bucata salvatoare din perete.

În cele din urmă s-a tras încet în sus, până a ajuns cu totul în tunel, iar după aceea a mai stat puțin timp întins pe jos, până să-și poată stăpâni nervii atât de zdruncinați.

Când s-a izbit cu genunchii de marginea tunelului, a scăpat lumânarea din mână. După puțin timp, crezând că lumânarea ar fi putut să cadă mai degrabă în tunel, decât în abisul din spatele lui, s-a sculat în patru labe și a început o cercetare amănunțită a locului unde se afla.

A pipăit locul din jurul lui căutând lumânarea. Acest obiect i se părea cu mult mai prețios decât toată averea fabuloasă a lingourilor de aur din Opar.

Când a găsit în sfârșit lumânarea, a strâns-o la piept și a căzut pe podea suspinând, extenuat de atâta încordare.

A rămas așa câteva minute, tremurând din toate încheieturile, apoi s-a ridicat. A scos un chibrit din buzunar și a aprins din nou capătul de luminare ce i-a mai rămas.

Având lumină, i-a fost mai ușor să-și stăpânească nervii, așa că, după puțin timp, a pornit din nou de-a lungul tunelului, în căutarea unui drum de scăpare.

Memoria sunetului oribil ce ajunsese până la el de sus, de pe coșul cel înalt, tot îl mai urmărea. Tremura de groază până și la zgomotul pașilor săi.

Nu a apucat să meargă decât câțiva pași, când spre dezamăgirea lui, a dat peste un perete care i-a împiedicat orice înaintare, închizând tunelul complet, de sus până jos și dintr-o parte în cealaltă.

Ce-ar fi putut însemna aceasta?

Werper era un om instruit și inteligent. Educația sa militară l-a ajutat să-și pună la contribuție cunoștințele primite, pentru atingerea scopului pe care îl urmărea.

Un tunel înfundat era o anomalie. Desigur că se continua dincolo de zid.

Cineva, într-un timp oarecare, probabil că l-a astupat cu vreun scop oarecare.

A început la lumina slabă a luminării să examineze zidăria și a rămas încântat descoperind că blocurile

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

subțiri de piatră cioplită, din care era construit zidul, erau așezate fără tencuială sau ciment.

A început să tragă de una din ele și mare i-a fost bucuria văzând că poate fi scoasă de acolo cu ușurință! A scos una după alta multe blocuri de piatră, până când a ajuns să aibă o deschizătură destul de largă pentru a trece pe acolo. A trecut imediat într-o cameră spațioasă și joasă.

De partea cealaltă a acestei camere era o ușă care îi oprea trecerea, dar nici aceasta nu a rezistat încercărilor sale, nefiind închisă cu vreo cheie sau zăvor.

În fața lui se deschidea un coridor lung și întunecos, dar până să fi ajuns la capătul lui, lumânarea i-a ars până la degete. Cu o înjurătură din cauza arsurii, a aruncat restul de ceară la pământ, unde aceasta a pâlpâit puțin, apoi s-a stins.

Se afla acum cu totul în întuneric și groaza l-a cuprins din nou. Ce obstacole și primejdii se mai aflau în calea lui, nu putea ști.

Dar că se afla încă departe de libertate era sigur, atât de cumplită era lipsa de lumină în locurile acestea necunoscute.

A început să înainteze încet, pipăind cu mâna pereții reci ai tunelului și trăgându-și picioarele, cu băgare de seamă pe pardoseală, până să pășească din nou.

Cât timp s-a chinuit în acest mod nu a avut de unde să știe. Dar în cele din urmă, părându-i-se că lungimea tunelului este exagerată și zdrobit de eforturile făcute, de spaimă și de nesomn, s-a hotărât să se așeze și să se odihnească înainte de a merge mai departe.

Când s-a trezit nu a intervenit nici o schimbare în întunericul din jur. Probabil că a dormit foarte puțin sau o zi întreagă, nu avea cum să știe. Dar faptul că dormise câtva timp o dovedea starea lui. Se simțea mai proaspăt și îi era foame.

A început să înainteze din nou pe pipăite, ca și mai înainte, dar nu a mers mult și a ajuns până la o cameră care primea lumină printr-o deschizătură din tavan, de unde un șir de scări coborau în gol.

Pe deschizătura aceasta de deasupra, Werper putea să vadă lumina soarelui reflectată de coloane masive pe care crescuse iederă.

S-a oprit să asculte, dar nu a auzit decât freamătul vântului printre crengile înfrunzite, strigăte răgușite de păsări și urlete slabe de maimuțe

Adunându-și tot curajul, s-a urcat pe scară și a ieșit într-o curte rotundă. În fața lui se afla un altar de piatră plin de pete de un roșu închis.

În momentul acela, el nu s-a gândit să dea o explicație petelor din jur. Mai târziu însă și-a dat prea bine seama de adevărata lor origine.

Pe lângă deschizătura de jos de lângă altar, prin care a intrat el în curte din camera subterană, belgianul a descoperit mai multe uși în zidul curții, la nivelul podelei.

Deasupra acestora și în jurul curții era un șir de balcoane deschise. Printre ruinele pustii săreau de colo până colo maimuțe mici, iar printre coloanele și galeriile de deasupra, zburau păsări cu pene viu colorate.

Totul părea pustiu, nesimțindu-se deloc prezența omului.

Werper a răsuflat ușurat. A oftat ca și cum i s-ar fi ridicat o mare greutate de pe umeri.

A făcut un pas înainte către o ieșire, dar s-a oprit, cu ochii holbați de uimire și de groază, pentru că aproape în aceeași clipă, vreo zece uși s-au deschis din zidurile curții și o ceată de oameni îngrozitori s-a aruncat asupra lui.

Erau preoții „Zeului înflăcărat” din Opar, aceiași oameni mărunți, păroși, diformi și urâți care o târâseră

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

pe Jane Clayton la altarul de sacrificiu, cu mulți ani înainte, chiar din locul acela.

Brațele lor lungi, picioarele scurte și încovoiate, ochii lor mici și încrucișați, precum și frunțile lor joase, le dădeau un aspect bestial, care îi inspira o spaimă teribilă belgianului cu nervii zdruncinați.

A scos un țipăt și s-a întors să fugă spre acele locuri îngrozitoare, dar mai ușor de suportat, ale coridoarelor și camerelor întunecoase de unde tocmai ieșise.

Însă acești oameni oribili i-au ghicit intențiile.

I-au blocat drumul și l-au prins, deși Werper le-a căzut în genunchi, implorându-i să-i lase viața. L-au legat și l-au aruncat jos la pământ în curtea rotundă.

Restul nu a fost decât o repetare a scenelor prin care trecuseră Tarzan și Jane Clayton².

Au sosit preteșele și împreună cu ele marea preteasă La. Werper a fost ridicat și dus la altar.

O sudoare rece îi ieșea prin toți porii, în timp ce La ridica deasupra lui cumplitul cuțit de sacrificiu.

Cântecul de moarte ajungea ca o tortură până la urechile sale, iar ochii nu i se mai dezlipeau de cupele de aur din mâinile credincioșilor, care în curând urmau să-și potolească setea lor inumană cu sângele lui cald încă.

Tocmai se ruga în sinea lui să-și piardă cunoștința cu o clipă mai repede ca lama ascuțită să i se împlânte în piept, când deodată se auzi un răcnet îngrozitor care a răsunat aproape de urechile sale.

Marea preteasă a lăsat cuțitul în jos. Ochii i s-au dilatat de groază. Preteșele și credincioșii au început să țipe și au fugit speriați către ieșiri.

Preoții au scos urlete de furie și de spaimă, după temperamentul și curajul fiecărui.

² Vezi volumul II (n. t.)

Werper și-a întins gâtul cât a putut mai mult pentru a vedea cauza panicii. A rămas încremenit când a văzut un leu enorm în centrul templului, ținând în gheare o victimă.

Regele animalelor a scos un nou răget, aruncând o privire feroasă spre altar.

Preoteasa La s-a clătinat pe picioare, s-a aplecat în față și a căzut leșinată peste corpul lui Werper.

CAPITOLUL VI - Atacul arabilor

După ce le-a mai trecut spaima cauzată de zguduitura cutremurului, Basuli și cu războinicii săi au dat fuga în coridorul subteran, căutându-l pe Tarzan și pe ceilalți doi dintre ei care lipseau.

Au găsit drumul astupat cu blocuri de piatră căzute unul peste celălalt.

Două zile au muncit să-și facă drum până la prietenii lor îngropați acolo, dar după o muncă istovitoare, abia au reușit să disloce câțiva metri din zidul surpat, dând peste cadavrul strivit al unuia dintre cei care l-au ajutat pe Tarzan să care ultimul transport de aur.

Descoperirea aceasta i-a făcut să creadă că Tarzan și celălalt Waziri sunt și ei morți, probabil puțin mai departe, sub masa enormă de stânci sfărâmate. Acolo nici un ajutor nu-i mai putea ajunge și nici nu le mai putea fi de folos.

În timp ce lucrau, războinicii strigau tot timpul numele stăpânului și al camaradului lor, fără să primească însă nici un răspuns.

În cele din urmă au renunțat la orice cercetare, aruncând o ultimă privire înlăcrimată asupra mormântului de stânci sfărâmate al stăpânului lor.

Au ridicat apoi pe umeri lingourile grele de aur care va aduce, dacă nu fericire, cel puțin confort stăpânei lor iubite.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Au pornit înapoi peste valea uitată a Oparului, apoi mai departe prin pădurile de dincolo de dealuri, spre îndepărtata lor reședință.

În timp ce mergeau în acea direcție, nici nu le trecea prin gând ce soarta teribilă îi aștepta în liniștita și tăcuta lor așezare.

De la nord venea Ahmet Zec, grăbit de scrisoarea scrisă de locotenentul său. Odată cu el venea întreaga bandă de renegați arabi și de bandiți, iar cu aceștia un grup de indigeni la fel de ticăloși, adunați de prin cele mai sălbatice și uitate triburi de canibali, din ținuturile prin care banditul Ahmet se plimba fără nici o grijă.

Mugambi, acest Hercule de abanos, care a participat la aventurile primejdioase și la drumurile iubitului său Buana, tocmai din Insula Junglei și aproape de izvoarele râului Ugambi, a fost primul care a observat apropierea sinistrei caravane.

El era acela pe care Tarzan l-a lăsat ca șef al războinicilor rămași să o păzească pe lady Greystoke. Nici nu se putea găsi un paznic mai curajos și mai devotat în lume.

Uriaș de statură, războinic sălbatic neînfricat, colosul negru avea sufletul și judecata proporționale cu trupul și puterea lui.

Nici măcar un moment nu s-a îndepărtat de fermă, de când plecase stăpânul său. Numai când lady Greystoke avea plăcerea să se plimbe pe câmpia întinsă sau când dorea să întrerupă monotonia singurătății prin câte o scurtă expediție de vânătoare se ducea mai departe de fermă, fără însă să o lase singură.

În asemenea împrejurări, Mugambi călărea pe un splendid cal arab, la doi pași în urma calului ei.

Bandiții erau încă departe când ochii ageri ai războinicului i-a descoperit.

A privit mai întâi cu atenție câteva minute spre

ceata care se apropia fără zgomot, apoi s-a întors și a alergat spre colibele indigene, care erau la câteva sute de metri mai departe de reședință.

Acolo i-a strigat imediat pe războinicii care se odihneau.

Împărți câteva ordine scurte, în urma cărora războinicii și-au luat imediat armele și scuturile.

Unii au alergat să-i cheme pe lucrătorii de pe ogoare și i-au prevenit pe cei care se ocupau de vite. Majoritatea l-au urmat pe Mugambi înapoi la reședință.

Praful ridicat de caii bandiților se vedea încă departe de tot. Mugambi nu ar fi putut afirma precis dacă acel nor de praf ascundea un inamic, dar el mai văzuse cete de oameni venind fără să se știe.

Mulți vizitatori au venit cu intenții pașnice, alteori erau grupuri de oameni cu intenții de furt și braconaj. Nu se putea știi ce doreau străinii care se apropiau.

Cel mai bun lucru era să fie pregătiți. Lui Mugambi nu îi plăcea graba cu care înaintau acei străini.

Reședința lui Greystoke nu era adaptată unei apărări împotriva unor atacuri armate. Nu avea gard de apărare, pentru că fiind situată în mijlocul Wazirilor săi devotați, stăpânul lor nu anticipase nici un atac cu forțe mari al vreunui dușman oarecare.

La ferestre erau obloane care se puteau închide ca apărare împotriva săgeților ostile și tocmai cu acestea era ocupat Mugambi, închizându-le el singur, când lady Greystoke a apărut pe verandă.

— Ce s-a întâmplat, Mugambi, a exclamat ea, ce ești atât de grăbit? De ce închizi obloanele?

Mugambi și-a întins mâna spre câmpie, unde acum se vedeau bine călăreții îmbrăcați în alb.

— Arabi, a explicat el. Și nu vin cu intenții bune, știind că marele Buana lipsește.

Dincolo de poienița verde și de tufișurile înflorite din

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

jurul căsuței sale, Jane Clayton văzu corpurile lucitoare ale Wazirilor.

Soarele lucea pe vârfurile de metal ale sulitelor lor, iar penele viu colorate ale ținutei lor de război, se reflecta pe pielea lucioasă de pe umerii lor largi.

Jane Clayton se uita la ei, cu sentimente de mândrie și afecțiune. Ce rău putea să se abată asupra ei cu asemenea războinici curajoși?

Bandiții s-au oprit cam la o sută de metri, la marginea câmpiei. Mugambi s-a dus la războinicii lui.

Văzând că arabii s-au oprit, Mugambi a înaintat câțiva metri spre ei, ridicându-și vocea, atrăgând atenția străinilor. Ahmet Zec stătea în șa în fața oamenilor lui, drept ca o statuie.

— Arabule, a strigat Mugambi, ce cauți aici?

— Am venit în pace, a răspuns Ahmet Zec.

— Atunci întoarce-te și pleacă în pace, a zis Mugambi. Nu te vrem aici și nici nu poate fi pace între arabi și Waziri.

Mugambi, deși nu era născut Waziri, fusese adoptat de trib. Ținea foarte mult ca tradițiile acestui trib să nu moară și să fie păstrate toate obiceiurile din străbuni.

Ahmet Zec și-a tras calul mai la o parte din fața cetei sale, spunând ceva încet oamenilor săi. Un moment după aceea, o salvă violentă de gloanțe a căzut asupra războinicilor Waziri.

Vreo doi războinici au căzut imediat, iar ceilalți erau de părere să îi atace pe năvălitori. Însă Mugambi era un conducător tot atât de prudent, pe cât era de curajos.

Și-a retras forțele în spatele tufișurilor din grădină. Pe unii i-a trimis în alte părți din jurul reședinței, iar vreo șase chiar în reședință, ordonându-le să o rețină pe stăpâna lor înăuntru și să o apere cu viețile lor.

Ahmet Zec, adoptând tactica luptătorilor din pustii de unde venise, și-a condus oamenii în galop, într-o linie

îngustă, formând un cerc mare pe care îl strângea treptat, din ce în ce mai mult, spre curajoșii apărători ai reședinței lui Tarzan.

De partea aceea a cercului, care venea mai aproape de Waziri, arabii își descărcau neconținut carabinele în tufișurile după care se ascundeau războinicii. Aceștia la rândul lor, trăgeau săgețile în cei mai apropiați dintre dușmani

Wazirii, arcași îndemânatici, nimereau călăreț după călăreț.

Unul după altul, câte unul din călăreții arabi ridicând mâinile peste cap cădea din șa.

Totuși lupta era inegală, numărul arabilor fiind cu mult mai mare decât al Wazirilor, iar gloanțele lor străbăteau tufișurile, găsind ținta pe care pușcașii arabi nici măcar nu o vedeau.

După un timp, Ahmet Zec, ajungând cu linia cercului la vreo șapte sau opt sute de metri aproape de reședință, și-a strâns călăreții și a dat atacul decisiv.

Înaintau într-un galop nebun peste câmpie, sărind peste gardurile din drum. S-au repezit către puținii apărători ai căsuței în care se baricadase Jane Clayton.

Mugambi i-a văzut venind și a început să strige războinicilor care au mai rămas, să alerge spre casă ca un ultim loc de rezistență.

Arabii se apropiau, strigând și învârtind lungile lor carabine pe deasupra capetelor.

Au trecut în goana calului pe lângă verandă, descărcând salve ucigătoare asupra Wazirilor îngenunchiați, care au dat drumul la un stol de săgeți de după scuturile lor lungi și ovale, făcute să reziste săgeților dușmane sau să înlăture lovitura unei suliți, dar care nu puteau opri gloanțele de plumb ale arabilor.

Iar pe sub obloanele ridicate numai de o palmă, alți arcași trimiteau săgețile lor ucigătoare. După acest atac,

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Mugambi și-a retras forțele în interiorul căsuței.

Arabii au mai atacat de câteva ori, iar în cele din urmă s-au apropiat, formând un semicerc în fața căsuței, la o distanță unde nu îi puteau ajunge săgețile celor asediați.

Din noua lor poziție, trăgeau cu înverșunare asupra ferestrelor. Wazirii cădeau unul după altul.

Din ce în ce mai puține erau săgețile care răspundeau focului ucigător al arabilor, până când Ahmet Zec a simțit că este momentul să ordone atacul decisiv.

Trăgând chiar din fugă, sângeroasa bandă a năvălit spre verandă. Vreo zece dintre ei au căzut loviți de săgețile celor care o apărau, dar majoritatea au ajuns până la intrare, unde au început să izbească cu paturile grele ale armelor.

Trosnitură lemnului sfărâmat al ușii s-a amestecat cu pocnetul unei singure arme, când Jane Clayton a tras prin spărtură, asupra dușmanului dezlănțuit.

Cădeau combatanți de ambele părți ale ușii, dar în cele din urmă, a căzut și această barieră atât de fragilă. Când ușa s-a prăbușit, vreo douăzeci de arabi au năvălit în cameră.

De partea cealaltă a camerei era Jane Clayton, înconjurată de pușinii care au mai rămas dintre curajoșii ei apărători.

În fruntea războinicilor era uriașul Mugambi.

Arabii au ridicat armele, să tragă ultima salvă care ar fi pus capăt definitiv oricărei rezistențe, dar Ahmet Zec a dat un ordin, care opri degetele arabilor pe trăgaciul carabinelor.

— Nu împușcați femeia! strigă el. Cine îi va face vreun rău, îl omor. Trebuie să o luăm vie!

Arabii năvăliră asupra Wazirilor, dar aceștia i-au întâmpinat cu sulițele lor grele.

Săbiile au lucit, pistoalele au răpăit, iar moartea era

împărțită cu o dărnicie furioasă.

Mugambi și-a aruncat sulita în cel mai apropiat dintre agresori, cu atâta forță încât până și capătul minerului a ieșit prin spatele arabului. Apoi smucind un pistol din mână altuia, l-a apucat de țeava și a început să îi lovească pe toți cei care căutau să se apropie de stăpâna lui.

Îmbărbătați de exemplul lui, putinii războinici care au mai rămas în viață se luptau ca demonii alături de el. Au căzut însă unul câte unul, până când nu a rămas decât Mugambi, ca să apere onoarea și viața soției lui Tarzan.

Ahmet Zec stătea lângă ușă, privind rece la această luptă inegală, dând din când în când ordine scurte oamenilor săi.

Într-o mână ținea carabina lui cu patul de argint. A ridicat-o încet la umăr, așteptând ca vreo mișcare a lui Mugambi să îl pună în bătaia armei.

Trebuia să tragă fără ca să pună în pericol viața femeii sau a vreunuia din arabii săi.

În sfârșit a venit și momentul când Ahmet Zec a apăsât pe trăgaci.

Fără să scoată un sunet, bravul Mugambi s-a prăbușit pe podea, la picioarele stăpânei lui.

O clipă mai târziu, Jane a fost înconjurată și dezarmată. Fără să îi adreseze vreun cuvânt, au târât-o afară.

Un negru uriaș a ridicat-o în șa și în timp ce alți bandiți cotrobăiau peste tot să fure ce puteau, negrul a trecut călare cu ea dincolo de porți, așteptând sosirea stăpânului său.

Jane Clayton i-a văzut pe bandiți scoțând toți caii din grajduri. Deasemenea, arabii au adunat toate vitele de pe câmp.

Au luat tot ce putea reprezenta valoare în ochii lor,

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

iar la urmă au aruncat torțe. Flăcările au cuprins ce a mai rămas din clădire.

În sfârșit, când bandiții s-au strâns la un loc, după ce și-au satisfăcut poftele de înnavuțire prin jaf, au pornit cu Jane spre nord. Ea a mai văzut fumul și flăcările ridicându-se departe spre cer, până când, la o cotitură a drumului, pădurea cea deasă a ascuns privirilor ei acest trist tablou.

În acest timp, în camera unde se desfășurase ultima luptă, printre limbi lungi de foc care își făceau loc printre cadavre, cineva în al cărui trup a mai rămas o fărâmbă de viață a început să se târască spre exterior.

Era un negru uriaș, care s-a rostogolit pe o parte și pe alta, uitându-se în jur cu ochii injectați de sânge și plini de durere.

Era Mugambi, pe care arabii îl crezuseră mort, dar care tot mai trăia.

În timp ce se ridica cu multă greutate, pe mâini și pe genunchi, târându-se încet spre ușă, flăcările lacome și nemiloase au ajuns până la el.

A căzut de câteva ori pe podea, din cauza slăbiciunii, dar de fiecare dată se ridica din nou, continuându-și drumul către un loc ferit.

După un timp, care lui i s-a părut că nu mai are sfârșit, când deja flăcările au ajuns un adevărat cuptor de partea cealaltă a camerei, uriașul negru a izbutit să ajungă la verandă, de unde s-a rostogolit pe trepte în jos.

S-a târât mai încolo pe iarba rece de sub un tufiș înflorit.

Toată noaptea a zăcut acolo, uneori leșinat de dureri, alteori răbdând cu stoicism.

În starea aceasta din urmă, privea cu o ură sălbatică spre flăcările care tot se mai ridicau din magaziile cu cereale și fin.

Un leu ieșit la vânătoare urlă undeva pe aproape,

dar uriaşului negru nu îi era frică.

Acum nu mai rămăsese loc în creierul său sălbatic decât pentru un singur gând: Răzbunare!... Răzbunare!... Răzbunare!...

CAPITOLUL VII - Comoara de pietre preţioase

Tarzan a rămas câţva timp întins acolo unde căzuse, pe pardoseala de piatră a camerei cu lingourile de aur.

Zăcea întins şi nemişcat ca un cadavru, dar nu murise încă.

În cele din urmă, s-a mişcat, iar după câteva clipe, a deschis ochii în întunericul de nepătruns de acolo.

A ridicat o mână şi a dus-o la cap. A văzut că era plină de sânge. Şi-a mirosit degetele aşa cum o fiară şi-ar mirosi sângele de pe o labă rănită.

S-a ridicat încet, trăgând cu urechea, nici un sunet nu ajungea până în adâncimile întunecate ale mormântului său.

A mers clătinându-se pe picioare. A pipăit printre mormanele de lingouri de aur.

Ce se întâmplase? Unde era?

Numai capul îl durea. Nu simţea nici un alt efect mai rău după lovitura care îl trântise la pământ.

Nu-şi mai aducea aminte de accident, precum nu îşi mai amintea de nimic din tot ce se petrecuse până când s-a întâmplat accidentul.

Se pipăi cu mâna, de parcă nu ar fi ştiut cine este. Şi-a pus mâna pe picioare, pe corp şi pe cap. Mai pipăi tolba cu săgeţi şi cuţitul de la sold.

În creierul său era ceva care se zbătea pentru a fi adus la suprafaţă. Ah!....

Ştia acum: îi lipsea ceva!

S-a târât înapoi, căutând cu mâinile obiectul pe care

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

instinctul îi spunea că l-a pierdut.

În sfârșit a găsit sulita cea grea, care cu mulți ani înainte, era unul din cele mai importante obiecte ale vieții sale zilnice, ba chiar al propriei sale existențe.

Cunoștea această armă care fusese în legătură cu fiecare acțiune a lui, începând din momentul în care a smuls prima sulită de la negrul care căzuse victimă dorințelor sale sălbatice.

Era sigur că mai există o lume cu mult mai frumoasă decât cea mărginită de întunericul celor patru ziduri de piatră care îl înconjurau.

Și-a continuat cercetările până când în sfârșit a găsit ușa care ducea înăuntru sub cetate și templu.

A pornit pe acest drum fără nici o frică. A ajuns până la scările de piatră care urcau la nivelul superior. Le urcă, continuându-și drumul spre fântâna adâncă.

Nimic nu i-a ajutat memoria ca să își poată aminti de ceva cunoscut lui din ceea ce era împrejur.

Mergea înainte prin întuneric, de parcă ar fi străbătut o câmpie largă în plină lumină, sub razele soarelui de amiază. Nu dădea importanță nici unui obstacol, mergând foarte calm, având deplină încredere în instinctele sale animalice.

Ajungând la marginea fântânii, a pășit înainte în gol, prăbușindu-se în adâncimea întunecoasă.

Cum era cu sulita în mână, a lovit cu arma apa de sub el, scufundându-se lent.

Din fericire nu s-a rănit deloc în această căderea bruscă și neașteptată. Când s-a ridicat la suprafață și-a scuturat apa din ochi și a observat că putea să vadă.

Lumina zilei străbătea înăuntru pe o deschizătură îndepărtată deasupra capului său, luminând slab pereții fântânii.

Tarzan s-a uitat în jur și a văzut la același nivel cu suprafața apei în zidul umed și alunecos, o deschizătură

destul de mare.

A înotat până acolo și s-a tras în sus. A găsit gura unui tunel întunecos, pe care a pornit fără să mai piardă vremea.

Acum însă mergea cu băgare de seamă pentru că Tarzan al maimuțelor învăța repede. Prăpastia neașteptată i-a arătat că trebuie să fie atent când străbate trecători întunecoase. Nu mai avea nevoie de o a doua lecție.

Tunelul l-a dus câțiva zeci de metri drept înainte. Pe jos era alunecos de parcă apa din fântână s-ar fi revărsat uneori, inundând tunelul.

Această situație neplăcută împiedica mersul lui Tarzan, piciorul desprinzându-se din loc cu mare greutate.

A ajuns la o scară de piatră, unde se termina tunelul și pe care a urcat-o repede.

Era o scară în zigzag. A mers la dreapta și la stînga, până când a ajuns în sfârșit, într-o cameră mică și rotundă.

O lumină slabă pătrundea de sus, printr-un coș de vreo doi metri în diametru, care începea din centrul tavanului camerei, ridicându-se pe o lungime de treizeci sau patruzeci de metri, terminându-se cu un grătar de piatră, prin care Tarzan putea să vadă un petic de cer albastru luminat de soare.

Curiozitatea l-a împins să cerceteze peste tot în această încăpere. Aici erau mai multe lăzi mari, strânse cu benzi late de aramă.

Tarzan și-a plimbat mâinile deasupra lor, pipăind cercurile de aramă trăgând de balamale. În cele din urmă, din întâmplare, a reușit să ridice capacul uneia din ele.

O exclamație de plăcere îi ieși de pe buze la vederea minunatelor comori pe care le conținea.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

O tavă mare, plină cu pietre strălucitoare, scânteia și strălucea în lumina palidă a camerei.

Ajuns din cauza accidentului la mintea copilăriei, nu mai era în stare să-și facă o idee privind fabuloasa valoare a descoperirii sale.

Și-a înfipt mâinile în mormanul de pietre scumpe și le-a răsfiat printre degete.

Apoi s-a dus la alte lăzi, în care găsi alte depozite de pietre prețioase. Aproape toate erau frumos șlefuite, iar Tarzan și-a ales un pumn întreg, umplându-și punga de piele care îi atârna la șold.

A aruncat înapoi în ladă pe cele care nu străluceau prea frumos.

Fără să vrea, fără să știe, eroul nostru a nimerit în camera demult uitată, a nestemateilor din Opar.

Secole întregi zăcuse această odaie îngropată sub templul „Zeului înflăcărat”, în mijlocul uneia din multele trecători subterane pe care descendenții superstițioși ai vechilor locuitori nu au îndrăznit sau nu au avut voie să le exploreze.

Obosit de această distracție, Tarzan a pornit pe coridorul care ducea din odaia cu nestemate, în sus, pe o pantă foarte înclinată. Tunelul l-a dus din ce în ce mai aproape de suprafață, terminându-se în cele din urmă într-o cameră joasă, mai luminată decât toate celelalte peste care dăduse până acum.

O deschizătură în tavan, deasupra lui, la capătul de sus al unui șir de trepte de ciment, i-a arătat o priveliște frumos luminată de soare.

Tarzan privi cu o mare mirare coloanele de piatră îmbrăcate cu plante agățătoare și s-a încruntat, în efortul pe care l-a făcut să își amintească de ceva asemănător văzut de el mai demult.

Nu era însă sigur de nimic. Era numai o obsesie tulburătoare de care nu putea să scape și anume că

trebuia să știe o mulțime de lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoască.

Gândurile i-au fost întrerupte de un răcnet înfiorător, care se auzi prin deschizătura de sus. Au urmat strigăte și țipete de oameni.

A urcat scările, ținându-și sulița și mai strâns în mână. O priveriște stranie l-a întâmpinat la ieșirea din semiîntunericul din pivniță, în lumina strălucitoare a templului.

Ființele pe care le-a văzut, le-a recunoscut. Acolo erau oameni și un leu enorm.

Oamenii alergau spre ieșirile laterale ca să scape de fiorosul animal. Leul stătea chiar în mijlocul templului, deasupra corpului unuia care fusese mai puțin norocos decât ceilalți.

Tarzan a mai văzut în fața lui o femeie alături de un bloc de piatră, peste care era întins un om legat. În timp ce

el se uita la această scenă, a observat cum leul arunca priviri, înfricoșătoare celor două persoane care mai rămăseseră în templu.

Încă un răget tunător a ieșit din pieptul sălbatic al fiarei, la auzul căruia femeia a leșinat, căzând peste corpul omului întins și nemișcat pe altarul de piatră din fața ei.

Leul a făcut câțiva pași și se pregătea să sară. Vârful cozii sale ondulate se zbătea nervos. Era pe cale să atace când privirile i-au fost atrase de Tarzan.

Werper, legat și neputincios, l-a văzut pe carnivorul cel mare pregătindu-se să sară asupra lor. A văzut și schimbarea neașteptată în expresia fiarei, ai cărei ochi se îndreptaseră către ceva dincolo de altar și în afara unghiului de vedere al belgianului.

Mai văzu formidabila creatură ridicându-se aproape drept în două picioare. Cineva a trecut precum o săgeată

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

pe lângă Werper.

Un braț puternic s-a ridicat și o suliță mare a fost aruncată spre leu. Aceasta s-a înfipt adânc în pieptul animalului.

Werper a văzut cum leul, acum în patru labe se mișca rupând minerul suliței și a mai văzut, minunea minunilor, uriașul alb, aproape gol care aruncase arma, atacând fiara, numai cu un singur cuțit lung, gata să întâmpine ghearele și colții regelui junglei.

Leul s-a ridicat și el în două labe, să îl întâmpine pe noul său inamic. Fiara mârâia îngrozitor, dar mirarea belgianului a fost și mai mare când a auzit mârâituri la fel de sălbatică cu ale leului ieșind de pe buzele omului care atacase fiara.

Dându-se repede un pas înapoi, Tarzan a evitat ghearele leului, care a bătut aerul zadarnic. Repezindu-se apoi în spatele fiarei, i-a sărit în spate, înconjurându-i gâtul cu brațele și înfigându-și colții adânc în carnea gâtului, căutând să ajungă la beregată.

Răcnind și sărind, rostogolindu-se și zbătându-se, uriașa felină a încercat să îl arunce de pe spate pe sălbaticul său adversar, în timp ce o mână puternică, înțeleștată pe cuțit, îl lovea necruțător.

În timpul acestei lupte, preoteasa La și-a revenit și a rămas extaziată de spectacolul din fața ei.

Părea de necrezut ca o ființă omenească să îl poată învinge într-o luptă piept la piept pe regele animalelor, dar cu toate acestea, imposibilul se petrecea sub ochii ei.

În cele din urmă, cuțitul lui Tarzan nimeri în inima leului și cu o ultimă zvâcnire în ghearele morții, leul s-a rostogolit mort pe pardoseala de marmură.

Sărind în picioare, învingătorul și-a pus un picior pe cadavrul animalului ucis și ridicând fața către cer, a dat drumul unui strigăt atât de înfiorător încât atât La, cât și Werper s-au cutremurat.

Apoi, Tarzan s-a întors către ei și Werper l-a recunoscut pe omul pe care crezuse că l-a lăsat mort în camera cu comoara.

CAPITOLUL VIII - Fuga din Opar

Werper era uimit. Era oare cu puțință ca acest sălbatic să fie una și aceeași persoană cu acel englez plin de demnitate, care îl primise atât de amabil în luxoasa sa locuință africană?

Se putea oare ca această fiară cu expresie animalică, cu ochii aprinși, să fie în același timp un om?

Era cu puțință oare ca acel strigăt îngrozitor de victorie, pe care nici nu-l mai auzise vreodată, să fi ieșit dintr-un gât omenesc?

Tarzan s-a uitat la bărbatul și la femeia din fața lui cu o expresie de nedumerire, fără vreun indiciu că ar înțelege ce se petrece.

Parcă descoperise o specie nouă de ființe și se minuna de ceea ce găsisese.

Preoteasa La, la rândul ei, studia trăsăturile lui Tarzan și încetul cu încetul, ochii ei s-au dilatat.

— Tarzan! a exclamat ea.

Și a continuat imediat, în limbajul maimuțelor antropoide, care datorită unei continue existențe comune între locuitorii cetății și maimuțe a devenit limba oparienilor:

— Ai venit înapoi la mine! La mine, care am nesocotit preceptele religiei mele și te-am așteptat mereu pe tine, Tarzan. La te-a așteptat fără să se mărite și acum ai venit! Spune-mi dar, spune-mi dacă într-adevăr ai venit pentru mine!

Werper asculta acest jargon de neînțeles, uitându-se când spre preoteasă, când spre Tarzan.

— Nu cumva și el înțelege această limbă ciudată? se întreba el.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Spre marea lui surpriză, îl auzi pe englez răspunzând femeii în aceeași limbă.

— Tarzan, repetă el gândindu-se profund. Tarzan! Numele acesta îmi este foarte cunoscut.

— Este numele tău, tu ești Tarzan! a strigat La.

— Eu sunt Tarzan? a zis el, dând din umeri. A continuat după o scurtă pauză:

— Bine, numele îmi place, nu știu să am altul, așa că îl voi păstra pe acesta. Dar pe tine nu te cunosc și nici nu am venit aici pentru tine. Nu știu nici de unde am venit, nici pentru ce am venit. Poți să-mi spui?

La a clătinat din cap cu tristețe.

— Nu am știut asta nici o dată, a răspuns ea.

Tarzan s-a întors atunci spre Werper, căruia îi puse aceeași întrebare, dar în limba marilor antropoizi.

Belgianul a dat din cap, semn că nu a înțeles nimic.

— Nu înțeleg limba aceasta, a spus el în franceză. Fără nici un efort și după toate aparențele, fără să-și dea seama că a făcut vreo schimbare, Tarzan a repetat întrebarea tot în franceză.

Werper și-a dat seama imediat de cumplita nenorocire a acestui alb. Acest om își pierduse memoria și nu mai putea să-și amintească evenimentele din trecut.

Belgianul tocmai a vrut să îi dea lămuririle necesare, când i-a venit deodată ideea că, ținându-l o vreme oarecare în neștiință privind adevărata sa identitate, s-ar putea ca această nenorocire a lui Tarzan să îi fie de folos.

— Nu îți pot explica de unde vii, a zis Werper, dar uite ce îți pot spune! Dacă nu ieșim repede din acest loc îngrozitor, vom fi amândoi uciși pe acest altar.

A continuat apoi uitându-se la marea preoteasă.

— Femeia aceasta era aproape să-și înfigă cuțitul în pieptul meu, când leul le-a întrerupt diabolica ceremonie. Hai, a mai zis Werper, să căutăm un mijloc de scăpare

până nu se liniștesc după spaima prin care au trecut și se adună din nou aici.

Tarzan s-a întors către La.

— Pentru ce, a întrebat el, ai vrut să-l ucizi pe acest om? Ți-e foame?

Marea preoteasă a strigat cu dezgust:

— Nu, pentru că noi nu mâncăm carne de om.

— A vrut să te omoare pe d-ta? a continuat Tarzan. Femeia a răspuns negativ și la această întrebare.

— Atunci de ce doreai să îl omori?

După cum se vede, Tarzan era hotărât să cunoască toate amănuntele problemei.

Preoteasa La a ridicat brațul ei delicat și a arătat spre soare.

— Voiam să îi ofer sufletul său în dar „Zeului înflăcărat”, a răspuns ea.

Tarzan părea nedumerit. El era din nou acum o simplă maimuță, iar maimuțele nu înțeleg ce înseamnă suflet și zei înflăcărați.

— Vrei tu să mori? îl întreabă el pe Werper. Belgianul l-a asigurat cu lacrimi în ochi, că nu dorea acest lucru deloc.

— Foarte bine, a zis Tarzan, nu vei muri. Vom pleca de aici, pentru că această femeie te va ucide, iar pe mine mă va păstra pentru ea. Oricum, aici nu este de trăit pentru un mangan. Aș muri în scurtă vreme închis printre zidurile acestea.

S-a întors apoi către La.

— Noi plecăm, i-a mai spus.

La auzul acestor vorbe, La s-a repezit la el și l-a prins de o mână.

— Nu pleca! s-a rugat ea, căzând în genunchi. Rămâi și vei fi mare preot. La te iubește. Întregul Opar ți se va supune și vei fi servit de sclavi. Rămâi, Tarzan al maimuțelor și dragostea mea îți va fi recompensa.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Tarzan s-a uitat la femeia îngenunchiată din fata lui și fără vreun semn de înduioșare a împins-o.

— Tarzan nu te vrea, a zis el simplu.

După aceea, s-a apropiat de Werper și tăindu-i frânghia, i-a făcut semn să îl urmeze.

Suflând greu, cu fața congestionată de furie, La a sărit drept în picioare.

— Vei rămâne! a strigat. La nu te va avea și dacă nu va putea să te aibă viu, te va avea mort!

Ridicându-și fața către soare, a scos același strigăt cumplit pe care Werper îl mai auzise odată, iar Tarzan de atâtea ori.

Ca răspuns la strigătul ei, izbucni din camerele și coridoarele din jur, un zgomot aproape asurzitor de voci.

— La mine, paznici ai templului! a strigat ea. Necredincioșii au profanat-o pe cea mai sfântă dintre sfinte. Haideți! Băgați groaza în inimile lor, apărați-o pe La, apărați altarul ei, spălați templul cu sângele acestor profanatori!

Cu toate că Werper nu știa ce spusese La, a înțeles imediat primejdia care îi amenința.

Tarzan, văzând că Werper nu este înarmat, a prins-o pe La de mână și cu toată împotrivirea ei sălbatică, i-a smuls arma într-o clipă. La întins belgianului lungul ei cuțit de sacrificiu.

— Ia-l, pentru că vei avea nevoie, l-a sfătuit el.

În aceeași clipă, în templu năvăli pe fiecare ușă laterală câte o ceată de oameni mărunți și urâți.

Erau înarmați cu măciuci și cuțite. Erau ajutați în curajul lor de ură și fanatism.

Werper a rămas locului îngrozit. Tarzan, drept ca un stejar, își privea dușmanii cu mare dispreț.

Înainta încet către ieșirea pe care și-o alesese.

Un preot vânjos îi ieși în cale, în spatele lui fiind încă vreo douăzeci de inși.

Tarzan își învârti sulita ca pe un ciomag și l-a lovit pe preot, care s-a prăbușit la pământ cu țeasta sfărâmată.

Ciomagul improvizat al lui Tarzan se învârtea mereu cu putere deschizându-le drumul spre ieșire. Werper venea în spatele lui uitându-se mereu înapoi, către mulțimea amenințătoare din spatele lor.

Într-o mână ținea cuțitul de sacrificiu, gata să lovească pe oricine care s-ar fi apropiat de ei.

La început se întreba cu mirare de ce ei îl atacă doar pe uriașul alb, pe când asupra lui ezitau să se arunce, când de fapt, el era cu mult mai slab. Știa bine că dacă s-ar fi năpustit asupra lui, ar fi căzut de la primul atac.

Tarzan a ajuns la ușă, peste cadavrele tuturor celor care i se împotriviseră, mai înainte ca Werper să fi putut ghici cauza imunității sale.

Preoții se fereau de cuțitul de sacrificiu!

Ar fi înfruntat moartea primind-o bucuroși, dacă îi ajungea în timp ce o apărau pe marea preoteasă și altarul ei. Dar era clar că, după credința lor, era o deosebire între o moarte și alta.

Probabil că exista o superstiție stranie privind acea lamă strălucitoare, de nici un oparian nu îndrăznea să se lase ucis de ea, în timp ce mureau uciși de sulită cea grea a lui Tarzan.

Ajunși afară din curtea templului, Werper i-a spus lui Tarzan despre ciudatul amănunt. Tarzan a zâmbit și l-a obligat să meargă înainte, învârtind în aer cuțitul sacru încrustat cu aur și pietre scumpe.

Oamenii din Opar s-au împrăștiat în toate direcțiile, ca frunzele bătute de furtună, iar Tarzan și belgianul au găsit liberă trecerea prin coridoarele și camerele vechiului templu.

Ochii belgianului aproape că au ieșit din orbite, când au trecut prin camera cu cei șapte stâlpi de aur

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

masiv. Reușind cu greu să-și ascundă uimirea, privea lacom la plăcile din aur masiv așezate pe pereții camerelor și ale unora dintre coridoare.

Pentru Tarzan însă, toată această bogăție părea că nu înseamnă nimic.

Au mers înainte și ajutați de întâmplare, au ieșit în strada cea lungă, care trecea prin șirul de clădiri pe jumătate ruinate și zidul interior al cetății.

Maimuțe mari le clănțăneau în față amenințându-i, dar Tarzan le răspundea în propria lor limbă: insultă pentru insultă, provocare pentru provocare.

Werper a văzut un maimuțoi păros aruncându-se de pe una din coloanele sfărâmate și înaintând spre uriașul alb.

Rânjea scoțându-și colții enormi și galbeni, mârâind înfiorător și amenințător, printre buzele sale groase și mari care îi atârnavă.

Belgianul s-a uitat la însoțitorul lui. Cu groază l-a văzut aplecându-se până când a ajuns să se sprijine de pământ în pumni, exact cum făcea și antropoidul.

L-a văzut dând ocol cu picioarele țepene, în jurul celui alt. Auzi aceleași lătrături și mârâituri ieșind din gura omului, exact ca cele scoase de fiară.

Dacă ar fi stat cu ochii închiși ar fi crezut că nu sunt decât două maimuțe uriașe care se pregătesc de luptă.

Dar nu a fost nici o luptă. S-a terminat așa cum se termină multe din asemenea certuri în codru: unul din lăudăroși își pierde răbdarea sau curajul, începând să se intereseze de vreo frunză bătută de vânt, de vreun gândac sau de purecii de pe pânțelele său păros.

În cazul de față, antropoidul a fost acela care a bătut primul în retragere, cu o demnitate tipică regnului animal, ca să examineze o omidă nefericită pe care a și devorat-o după câteva clipe.

În primul moment, Tarzan părea dornic să continue

distracția S-a legănat cu putere pe picioare, și-a umflat pieptul și a răcnit, apropiindu-se și mai mult de maimuțoi.

Cu mare greutate Werper a reușit să îl convingă că trebuie să lase totul la o parte și să meargă pe drumul care îi va scăpa din orașul celor care se închină soarelui. Au umblat aproape o oră până să găsească ieșirea îngustă prin zidul interior. De aici drumul până dincolo de fortificațiile exterioare le era cunoscut și astfel că au ajuns în valea pustită a Oparului. După câte putea să observe Werper, Tarzan habar nu avea despre locul unde se afla și nici de unde venise acolo.

Mergea fără rost, într-o direcție sau alta, căutându-și hrana pe care o găsea sub pietre sau ascunsă în umbra vreunuia din micile tufișuri care erau peste tot. Belgianul era îngrozit de meniul lui Tarzan. Gândacii, omizile și micile rozătoare erau devorate cu mare satisfacție. Într-adevăr. Tarzan s-a transformat din nou în maimuță.

În cele din urmă Werper a reușit să-și îndrepte însoțitorul spre dealurile din depărtare, care delimitau valea în partea de nord-vest, pornind împreună către reședința lui Greystoke. Era greu de ghicit planul pe care îl avea belgianul să-și conducă victima trădării sale înapoi către fosta sa locuință. Poate că socotea că fără Tarzan nu se putea primi nici o răscumpărare pentru soția acestuia.

În prima noapte și-au construit o mică tabără în valea de dincolo de dealuri. S-au așezat și au aprins un foc. Au fript un porc mistreț, doborât de Tarzan. Uriașul alb era pierdut în gânduri. Părea că încearcă încontinuu să prindă o imagine oarecare, dar care îi scăpa mereu.

În cele din urmă și-a deschis punga de piele de la șold și și-a turnat în palmă pietrele prețioase luate din cetate.

Lumina focului care pâlpâia deasupra lor a aruncat o

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

mulțime de raze scânteietoare în jur. Belgianul privea fascinat, cu ochii măriți. Expresia feței sale arăta că găsisese un scop anumit în tovărășia sălbaticului de lângă el.

CAPITOLUL IX - Furtul pietrelor scumpe

Două zile la rând a căutat Werper micul grup de oameni care l-a însoțit din tabără până la dealurile de la marginea acestor ținuturi.

Abia pe înserat a doua zi, le-a găsit urma și aceasta într-o formă atât de dezgustătoare încât s-a cutremurat din creștet până în tălpi de ceea ce a văzut.

Într-o poieniță a dat peste cadavrele a trei dintre indigeni, mutilați îngrozitor. Nu era nevoie de multă putere de înțelegere, ca să se explice uciderea lor.

Din micul grup numai aceștia trei nu fuseseră sclavi. Ceilalți, ispitiți de speranța eliberării din ghearele crudului lor stăpân arab, au profitat de prilejul despărțirii de tabăra principală, ca să îi ucidă pe cei trei reprezentanți ai puterii pe care o urau și care îi ținea în robie.

Apoi au fugit în junglă pentru a li se pierde urma.

O transpirație rece a apărut pe fruntea lui Werper când s-a gândit la soarta de care avusese norocul să scape. Dacă ar fi fost și el acolo când a pornit acel atac și el ar fi făcut parte dintre victime.

Tarzan nu s-a arătat deloc surprins sau interesat de această descoperire a belgianului. În starea în care se afla îi era indiferent ale cui erau aceste cadavre.

Stratul subțire de comportament civilizat pe care și l-a dobândit într-o perioadă destul de scurtă din viața lui s-a șters datorită recentului său accident. Nu avea în minte decât deprinderile pe care le-a dobândit în

copilărie.

Ceea ce învățase de la Kala, ce a văzut la Ciuk, Tub sau Koz, formau acum temelia fiecărui gând și a fiecărei acțiuni.

Franceza și engleza le vorbea în mod mecanic. Când Werper i s-a adresat în franceză a răspuns în aceeași limbă fără să observe trecerea de la limba antropozilor în care a discutat cu La.

Dacă Werper ar fi vorbit engleza rezultatul ar fi fost același.

În noaptea aceea ca și în celelalte două precedente, amândoi ședea lângă focul din tabăra lor improvizată, iar Tarzan se juca cu pietricelele lui strălucitoare.

Werper l-a întrebat ce erau acelea și unde le-a găsit. Tarzan i-a răspuns că sunt pietre colorate din care el vrea să își facă un lăncișor. I-a mai spus că le-a găsit la mare adâncime sub curtea de sacrificiu a templului „Zeului înflăcărat”.

Werper se simțea foarte ușurat când a văzut ignoranța lui Tarzan privind valoarea acelor pietre. În cazul acesta, îi era mult mai ușor să pună stăpânire pe ele.

Se putea ca Tarzan să i le dea la simpla sa cerere.

Werper întinse o mână spre grămada de pietre pe care Tarzan o aranjase pe o bucată de lemn, în fața sa.

— Să le văd și eu, l-a rugat belgianul.

Tarzan și-a pus palma pe comoară și a început să mârâie. Werper și-a tras mâna înapoi mai repede decât a întins-o.

Tarzan și-a reluat jocul cu pietrele, precum și convorbirea cu Werper, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. De fapt nu fusese decât instinctul de apărare al fiarei pentru ceea ce posedă.

Când ucidea vânatul împărțea carnea cu Werper, dar dacă acesta ar fi pus mâna din întâmplare pe porția

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

lui Tarzan, ar fi stârnit aceeași ieșire sălbatică.

Din acel moment în sufletul belgianului s-a născut o spaimă teribilă față de acest alb sălbatic.

El nu putea să înțeleagă transformarea care s-a produs în Tarzan din cauza loviturii primite. Atribuia acest comportament doar unei forme de amnezie.

Însă neștiind că Tarzan fusese într-o vreme cu adevărat un sălbatic, o fiară de codru, nu își putea închipui că acest om a revenit la starea în care și-a petrecut copilăria și o parte din tinerețe.

El nu vedea în englez decât un maniac primejdios, pe care cel mai mic accident neașteptat ar fi putut să îl facă să se arunce asupra lui. Totodată, nici prin minte nu îi trecea că ar fi putut să se apere cu succes contra vreunui atac din partea lui Tarzan.

Singura lui speranță era să îi poată înșela vigilența și să fugă spre îndepărtata tabără al lui Ahmet Zec. Și asta cât mai repede! Dar înarmat numai cu cuțitul de sacrificiu, nu îndrăznea să pornească singur prin junglă.

Tarzan constituia o ocrotire care nu era de disprețuit, chiar și în fața carnivorelor mai mari, fapt pe care Werper era silit să îl recunoască, în urma celor văzute în templul din Opar.

Pe lângă aceasta, gândul lui era mai mult la punga cu pietre prețioase. Sufletul său era torturat de spaimă, dar și de lăcomie.

Dar această lăcomie ardea în pieptul lui cu mult mai multă putere, iar rezultatul a fost că a înfruntat toate primejdiile și a suportat groaza de a fi cu acela pe care îl considera nebun.

Nu a renunțat la ideea de a pune mâna pe averea pe care o reprezenta conținutul pungii.

Ahmet Zec nu trebuia să știe nimic despre aceste pietre. Ele erau numai pentru el și de îndată ce își va realiza planul va porni spre coasta de vest a Africii, de

unde își va cumpăra bilet spre America.

Acolo va putea să se ascundă sub o nouă identitate și să se bucure de fructul hoției sale.

Deja se gândea că America era atât de provincială și că nu se găsește niciunde în lumea nouă un oraș pe care să îl poată compara cu frumosul Bruxelles.

A treia zi de la plecarea lor din Opar urechile agere ale lui Tarzan au perceput un zgomot de oameni în spatele lor.

Werper nu a auzit nimic în afară de bâzâitul de insecte din junglă și de strigătele maimuțelor mici sau ale păsărilor.

Tarzan a stat un timp nemișcat ca o statuie, ascultând, apoi cu nările lui sensibile dilatate mirosind fiecare adiere trecătoare de vânt.

L-a tras pe Werper la o parte, ascunzându-se amândoi într-un tufiș des, unde au așteptat.

Nu a trecut multă vreme și de-a lungul cărării făcute de animale, pe care merseseră Tarzan și Werper, a apărut un războinic care privea în jur foarte atent.

După el, într-un singur șir, urmau unul după altul încă vreo cincizeci, fiecare încărcat cu câte două lingouri de metal galben legate de spate.

Werper a recunoscut imediat grupul de oameni care îl însoțise pe Tarzan în călătoria sa la Opar.

S-a uitat la acesta, dar în ochii sălbatici și atenți ai lui Tarzan nu a văzut nici un indiciu care să îi arate că i-ar recunoaște pe Basuli sau pe ceilalți Waziri credincioși din ascunzătoare, uitându-se pe cărare după oamenii care trecuseră. Apoi s-a întors spre Werper.

— Să îi urmărim și să îi ucidem, a zis el.

— De ce? a întrebat belgianul.

— Sunt negri, a explicat Tarzan. Kala a fost ucisă de un negru. Sunt dușmanii tuturor manganilor.

Lui Werper nu îi surâdea ideea de a se angaja într-o

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

luptă cu Basuli și teribilii săi luptători.

Pe de altă parte s-a bucurat foarte mult că îi văzuse întorcându-se către reședința lui Greystoke, pentru că începuse să se îndoiască de abilitatea lui în a regăsi drumul către țara Wazirilor.

Despre Tarzan știa că nu îl interesează în ce direcție merge.

Ținându-se la o distanță scurtă, dar sigură în spatele războinicilor, nu va fi nici o greutate să îi urmărească până acasă la ei.

Ajunși la reședința lui Tarzan, putea foarte ușor să se întoarcă spre tabăra lui Ahmet Zec.

Mai avea însă un motiv pentru care nu dorea să se amestece în treburile războinicilor Waziri.

Aceștia duceau o prețioasă comoară tocmai în direcția în care mergea și el.

Cu cât Waziri duceau mai aproape această comoară de tabăra lui Ahmet Zec, cu atât mai puțin efort urma el să depună la căratul aurului.

Iată de ce s-a împotrivit cu atâta înverșunare împotriva planului lui Tarzan de a-i extermina pe acești războinici. L-a convins să meargă liniștit aproape de ei, spunându-i că acesta era singurul mod de a ieși din junglă, spre un ținut bogat în vânat.

Au mers astfel mai multe zile, de la cetatea Opar, până la ferma lui Tarzan. Dar iată că a sosit și momentul în care această ciudată expediție a ajuns la ultimul deal împădurit, înainte de a intra în ținutul Wazirilor.

Cam la doi kilometri înainte de ajunge la câmpia unde era ferma, războinicii s-au așezat într-o frumoasă coloană ordonată.

În jurul lor vedeau tapiri și zebre care pășteau în liniște. Lângă râu, i-a întâmpinat un bivol sălbatic, care s-a ascuns în nămolul râului.

Tarzan privea această priveliște cunoscută, fără ca

În ochii lui să apară vreun semn că ar recunoaște ceva. Văzând animalele păscând, gura i-a lăsat apă de poftă. Werper îl privea uimit.

Apoi s-a întors spre poiana unde știa că este ferma și s-a uitat foarte atent. Însă nu îi venea să-și creadă ochilor: casa dispăruse, odată cu magazinele și celelalte depozite. Grajdurile nu se vedea niciunde.

Încetul cu încetul, Werper a găsit explicația acestei nenorociri, ale acestor schimbări. Ahmet Zec trecuse pe acolo!

Basuli și ceilalți Waziri au observat dezastrul imediat ce au intrat în poiană. Se grăbeau acum să ajungă cât mai aproape de fosta așezare înfloritoare.

Comentau aprins și își dădeau părerea cu privire la ce s-ar fi putut întâmpla.

Au ajuns în sfârșit la locul unde fusese grădina fermei și s-au oprit în fața ruinelor arse ale reședinței stăpânului lor. Și-au dat seama că totul a ars în urma unui atac înarmat, urmat de un jaf crud.

Pe pământ, se aflau resturi de cadavre. Erau rămășițele războinicilor, ale căror trupuri au fost devorate de hiene și alte carnivore care trăiau în jur.

Printre aceste resturi omenești, Basuli a văzut arme și obiecte din îmbrăcămintea lor de război. Și-a dat seama imediat de lupta care s-a dat și de întreaga nenorocire care s-a abătut asupra celor pe care i-a lăsat acasă.

Waziri au cercetat fiecare colțișor. În ochii lor se citea ură și furie. Peste tot întâlneau urme ale cruzimii atacatorilor, care în lipsa lui Buana au devastat ferma.

— Ce au făcut cu lady!

Așa o numiseră ei pe Jane Clayton.

— Au luat cu ei toate femeile și pe ale noastre și pe ea, a spus Basuli.

Unul dintre războinici și-a învârtit amenințător sulia

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

în aer, scoțând un răcnet furios, plin de ură. Ceilalți i-au urmat exemplul.

Basuli însă i-a oprit.

— Nu este timp să facem atâta zgomot acum. Marele Buana ne-a învățat să nu acționăm cu vorbe, ci cu fapte. Numai așa putem să ne dovedim curajul. Să ne păstrăm forțele ca să îi urmărim pe acești criminali și să îi pedepsim. Dacă lady și femeile noastre trăiesc, trebuie să ne grăbim. Războinicii care au plămânii obosiți de strigăte de război, când nu este necesar să facă atâta tărațoi, nu se pot deplasa repede în jungla deasă

În spatele unor copaci groși, Tarzan și Werper îi urmăreau pe războinici. Aceștia s-au apucat să sape un șanț cu cuțitele și cu mâinile goale. Aici au îngropat lingourile de aur pe care le-au adus din cetatea Opar.

Au astupat locul cu multă grijă pentru a camufla ascunzătoarea. Werper a trebuit să îi explice lui Tarzan, că ceea ce ascunseseră războinici Waziri nu era de mâncat. Tarzan a pierdut atunci orice interes față de comoara ascunsă.

Nu la fel s-a întâmplat însă și cu Werper. Acesta ar fi dorit să îi aibă pe cei cu care pornise în expediție, pentru a dezgropa și a lua comoara, de îndată ce războinicii Waziri vor pleca în urmărirea celor care au devastat ferma lui Tarzan. Războinicii s-au îndepărtat de fermă unde mirosul de cadavre devenise foarte neplăcut și s-au așezat să se odihnească, înainte de a pleca în urmărirea arabilor.

S-a lăsat seara. Tarzan și Werper ședeau pe pământ și mâncau câteva bucăți de carne, pe care le aveau cu ei, dintr-o vânătoare a lui Tarzan care a avut loc cu o zi în urmă.

Belgianul era ocupat cu planurile pe care și le făcea în legătură cu acțiunile care urmau să aibă loc după plecarea Wazirilor. Bănuia că acești războinici vor pleca

În urma lui Ahmet Zec, pentru a se răzbuna și a-și aduce femeile înapoi.

Știa că arabii vor avea de înfruntat o forță teribilă, care nu putea fi deloc desconsiderată. Werper se gândea să se ducă mai repede decât Waziri spre tabăra lui Ahmet Zec, pentru a-l preveni pe conducătorul arabilor în legătură cu acest atac.

Mai dorea să îi spună și de comoara îngropată. Nu îi păsa ce va face arabul cu lady Greystoke, dacă va vedea că soțul ei este bolnav mintal și nu își mai aduce aminte de nimic.

Pentru el era suficient să știe că există această comoară, care este îngropată lângă ruinele fermei și era cu mult mai valoroasă decât orice recompensă ar fi pretins arabul. Iar dacă reușea să îl convingă pe banditul arab să îi dea și lui o parte, ar fi fost pe deplin satisfăcut.

Dar cel mai mult aprecia acum comoara de o valoare incalculabilă pe care o reprezenta punga lui Tarzan și pe care acesta o purta tot timpul la șold. Dorea să pună neapărat mâna pe această comoară!

Era hotărât să obțină cu orice preț această pungă cu pietre prețioase. S-a uitat la Tarzan și la punga de care acesta nu se despărțea.

Vedea însă și un bărbat cu o statură uriașă, care era puternic și agil.

Orice încercare care ar fi implicat forța sau o luptă cu acest alb era exclusă. Într-o confruntare directă, Werper ar fi fost omorât.

S-a întins pe pământ neconsolat. Și-a rezemat capul pe un braț, întorcându-și privirea de la Tarzan. Îl urmărea însă cu coada ochiului.

A stat așa, în această poziție mai multă vreme, încercând să se gândească la un plan de a deveni posesorul acelor pietre prețioase. Însă a înlăturat din minte imediat orice plan, dându-și seama că fără o luptă

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

cu acest alb uriaș, nu putea avea comoara.

Tarzan s-a uitat la Werper întrebător, de parcă în gândurile sale ar fi stat de vorbă cu belgianul. Văzându-se studiat, Werper a închis ochii, a început să respire mai rar, prefăcându-se că a adormit.

Tarzan era nedumerit. Îi văzuse pe Waziri cum au îngropat acele lucruri grele pe care le-au adus cu ei. Werper i-a explicat că ei au vrut să ascundă acele obiecte ca nu acest sistem de păstrare a lucrurilor i-a plăcut foarte mult acestui om redus acum la stadiul gândirii marilor maimuțe antropoide.

De când Werper și-a exprimat dorința de a avea și el pietricele din acelea colorate din pungă, Tarzan a devenii foarte bănuitor. Acestea nu reprezentau o valoare pentru el, dar erau colorate și strălucitoare.

A stat așa, privindu-l pe acest alb, dar în același timp gândindu-se la ascunderea acestei pungi cu pietre atât de frumoase. Când s-a convins că belgianul a adormit, a scos de la brâu cuțitul său mare de vânătoare și a început să sape o groapă în fața lui.

Cu lama cuțitului săpa, iar cu mâinile scotea pământul, până a reușit să aibă o mică groapă de vreo zece centimetri în diametru și vreo douăzeci în adâncime. A pus punga în această groapă.

Werper s-a prefăcut că respiră ca unul care doarme adânc, văzând printre gene ce se petrece în fața lui. Abia a putut să nu exclame de surprindere, dar și de satisfacție.

Tarzan s-a întors atunci spre el, pentru că nu mai auzea respirația regulată a unui om care doarme. Privea țință la belgian și era încruntat.

Werper a simțit că totul este pierdut. Trebuia să întreprindă ceva foarte repede, altminteri viața lui era în pericol.

A scos un oftat și s-a întors pe partea cealaltă,

mormăind ceva de parcă era cuprins de un coșmar. Apoi, după câteva clipe, și-a reluat respirația regulată, semn că adormise din nou.

Acum nu mai putea să îl urmărească pe Tarzan, dar era sigur că uriașul alb îl urmărește foarte atent cum respiră. După câteva minute însă, a auzit cum niște degete scormoneau pământul, apoi aceleași degete au bătătorit pământul ușor, acoperind locul săpat.

A înțeles că punga a fost îngropată în același loc pe care îl știa. A așteptat mai bine de o oră, apoi s-a întors ușor spre Tarzan și a deschis ochii.

Tarzan dormea într-un somn adânc și liniștit. Werper și-a întins mâna spre locul unde Tarzan săpase groapa și a și-a întins mâna spre locul unde Tarzan săpase groapa și a pipăit în jur.

Apoi a mai stat așa încă un sfert de oră. S-a ridicat apoi fără zgomot, ascultând și uitându-se tot timpul la cel care dormea lângă el.

A făcut intenționat mai mult zgomot ca să se asigure că Tarzan doarme adânc. Cu toate aceste zgomote nu a reușit să îl trezească.

Și-a scos de la brâu cuțitul de sacrificiu și l-a înfipt ușor în pământ, în locul unde fusese săpată groapa. Era atent și la Tarzan, dar acesta nu se mișca.

Belgianul a înfipt cuțitul, până a simțit că a atins punga. Apoi a apăsat pe mâner și a scos pământul ce acoperea comoara. Pământul s-a ridicat, dar și punga a apărut în vârful lamei.

Werper a luat repede mica pungă de pietre prețioase și a pus-o în sân. Apoi a acoperit groapa cu pământul scos și a bătătorit locul, fără să lase vreo urmă că cineva ar fi luat comoara.

Lăcomia l-a împins la un act necugetat și imediat și-a dat seama că fusese foarte norocos că Tarzan nu l-a auzit săpând în spatele lui. Se și vedea prins, iar colții

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

albului înfigându-se în gâtul lui. S-a cutremurat de spaimă.

Mai departe, în poiană, s-a auzit urletul unui leopard, iar apoi a auzit pașii moi ale unei alte feline. Îi era frică de acești vânători nocturni, dar frica cea mai mare i-o inspira acest alb sălbatic care dormea liniștit lângă el.

Încet și cu foarte multă băgare de seamă Werper s-a ridicat de jos. Tarzan nici nu s-a mișcat.

Belgianul a luat-o spre câmpie, făcând câțiva pași. Apoi s-a oprit, mângâind cuțitul său prețios, pe care îl avea la cingătoare.

Și-a întors capul spre cel care dormea și l-a privit îndelung.

— De ce nu? a murmurat. În acest caz, voi fi și mai în siguranță.

S-a întors și s-a aplecat asupra lui Tarzan. În mână ținea strâns cuțitul de sacrificiu pe care Tarzan l-a luat din templul „Zeului înflăcărat”, de la marea preoteasă La.

CAPITOLUL X - Ahmet Zec și nestematele belgianului

Mugambi, slab și rănit, se târa pe marginea drumului pe care bandiții arabi au trecut spre tabăra lor.

Nu putea să meargă mai repede și trebuia să se odihnească foarte des, însă o ură năprasnică de răzbunare îl împingea mereu înainte.

Zilele treceau și rănilor i se vindecau. Mânca destul de bine. În câteva zile și-a recăpătat forța de altădată.

A putut să meargă mai repede, dar arabii mergeau călare, așa că distanța dintre ei era încă foarte mare.

Arabii conduși de Ahmet Zec au ajuns la tabăra lor și

îl așteptau pe Werper.

Jane Clayton a suferit foarte mult în tot acest timp, din cauza oboselii, dar și mai mult din cauza gândurilor care o cuprindeau privind soarta ei. Nu a reușit să afle de la Ahmet Zec ce avea de gând să facă după ce vor ajunge în tabăra arabilor. Își închipuia că arabii vor cere o recompensă pentru ea, în care caz lucrurile s-ar fi rezolvat foarte repede. Dar la fel de bine se putea ca răpitorii ei să aibă alte gânduri.

Auzise ea despre femeii albe, care au fost vândute de către bandiți, ca Ahmet Zec de pildă, unor căpetenii africane, pentru haremurile lor. Sau la fel de bine, putea fi trimisă în nord, unde căpeteniile arabe ar fi cumpărat-o tot pentru haremurile lor. Jane Clayton nu era femeia care să suporte o asemenea viață și era pregătită pentru orice fel de soartă. Când orice mijloc de scăpare se va fi irosit, nu va da înapoi de la moarte ca să își apere onoarea.

Atâta timp însă cât Tarzan trăia, avea toate motivele să spere și să se aștepte la un ajutor, care să o scape din mâinile acestor arabi.

Nu era ființă, om sau animal, pe acest continent negru, care să fie atât de puternic și curajos ca soțul ei. Pentru ea, Tarzan reprezenta întruchiparea forței, care nu avea dușman pe lume.

Desigur că Tarzan va veni și ea va fi răzbunată. Era încredințată de acest lucru, iar întreaga ei viață de captivitate îi era mult mai ușor de suportat, având acest gând dătător de speranță.

Număra chiar zilele care trebuiau să treacă până la întoarcerea expediției din cetatea Opar, apoi mai calcula zilele cât ar fi avut nevoie Tarzan să vină până în tabăra lui Ahmet Zec.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că nu o va găsi. Orice urmă, fie ea cât de neînsemnată, era suficientă

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

pentru soțul ei de a găsi drumul până la ea. Iar urmele lăsate de caravana arabilor erau foarte evidente, mai ales că erau călare.

În timp ce ea nutrea aceste speranțe, în tabără a sosit un om. Era îngrozit de drumul pe care l-a făcut prin jungla plină de animale primejdioase.

Era Werper care era fericit că a scăpat viu în drumul lui spre tabăra arabilor. A fost atacat de peste zece ori de carnivorele junglei și a scăpat ca prin urechile acului, de a nu fi transformat în prânzul unuia dintre stăpânitorii junglei.

Era înarmat numai cu cuțitul de sacrificiul al preotesei din Opar, iar această armă era mult prea puțin periculoasă pentru marile feline ale nopții africane.

A trebuit să doarmă noaptea în copaci, iar ziua a mers tremurând de spaimă.

Mergea aproape de copaci, iar la primul zgomot se urca să se adăpostească. În cele din urmă a ajuns la gardul care înconjură tabăra lui Ahmet Zec, bucuros că este viu.

Dar în același timp cu el, a ajuns și Mugambi în fața taberei fortificate. Războinicul negru s-a ascuns să vadă ce se întâmplă în tabără, când a apărut un alb, murdar și zdrențăros, la câțiva pași de el.

L-a recunoscut imediat pe oaspetele stăpânului său, care a stat la fermă câteva zile, înainte ca stăpânul lui să fi plecat spre cetatea Opar. Era cât pe aici să îl strige pe belgian, dar s-a oprit la timp. Înainte de a comite această imprudență.

Albul se îndrepta spre poarta principală fără nici un fel de teamă.

— Un om în toate mințile, gândea Mugambi, nu se apropie de așezări de acest fel, din vestul Africii. Nu ești primit nici o dată cu prietenie de către acești locuitori sălbatici, care te ucid înainte de a te întreba ce vrei. Doar

dacă nu le ești foarte cunoscut lor...

Avea o bănuială deja și aștepta ca evenimentele să se deruleze de la sine, pentru a-și face o părere.

L-a auzit pe Werper strigând. Porțile s-au deschis imediat, iar belgianului i s-a făcut o primire cordială, de parcă ar fi fost o căpetenie militară.

Mugambi și-a dat seama că fostul oaspete al lordului de Greystoke era un spion și un trădător.

Deci el era vinovat pentru atacul dat de acești criminali arabi, care au profitat de absența lui Buana! La ura împotriva călăreților arabi, în sufletul războinicului negru, s-a adăugat și ura cumplită față de acest spion alb.

De îndată ce a intrat în tabăra fortificată, Werper s-a îndreptat spre cortul lui Ahmet Zec. Arabul s-a ridicat la vederea albului și i-a întins mâna.

Era însă foarte contrariat de starea jalnică a hainelor acestuia.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Werper i-a povestit toate aventurile sale, cu excepția episodului cu punga de pietre prețioase, pe care o ținea legată sub cămașă.

Ochii arabului luceau de lăcomie, când Werper i-a povestit de enorma cantitate de aur ascunsă de Waziri. Întreaga cantitate era îngropată lângă ruinele fermei familiei Greystoke.

— Acum ne este foarte ușor să mergem acolo și să dezgropăm această comoară, a spus atunci Ahmet Zec. Mai întâi îi vom aștepta pe Waziri să sosească. Îi vom ucide, iar apoi vom merge să dezgropăm comoara. Nimeni nu ne-o poate lua, pentru că cei care cunosc locul unde este îngropat acest aur, vor muri.

— Cu femeia, ce ai de gând? a întrebat Werper.

— Cu femeia, ce ai de gând? a întrebat Werper.

— Vreau să o vând undeva în nord, a răspuns

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

arabul. Ce să facem cu ea? Sper să primesc un preț bun pentru ea.

Belgianul a dat afirmativ din cap: Gândurile sale au luat un contur mai precis.

Dacă ar fi putut să îl înduplece pe Ahmet Zec să îi dea comanda micii armate care urma să se deplaseze spre nord, care trebuia să o ia pe lady Greystoke, ar fi avut posibilitatea să scape de acest bandit arab și de oamenii săi cruzi.

S-ar fi lipsit și de partea lui din grămada de aur, pentru că era mulțumit de captura de nestemate.

Îl cunoștea prea bine pe acest arab, ca să știe că odată ce ai intrat în armata sa, nu ieși viu de sub ordinele sale.

Majoritatea care au dezertat au fost prinși și executați. Belgianul își amintea de dese torturi la care erau supuși acești oameni, înainte de a fi omorâți.

Werper nu dorea să riște să fie prins ca dezertor.

— La cine te-ai gândit să meargă cu femeia spre nord, a întrebat el, în timp ce noi vom merge să dezgropăm aurul?

Ahmet Zec s-a gândit un moment. Aurul îngropat avea o valoare cu mult mai mare decât suma pe care o va primi pentru femeia albă.

Era deci bine să scape de ea cât mai repede, dar la fel de repede dorea să aibă și aurul în tabără. Dintre toți oamenii lui, singurul care ar fi putut duce o ceată de arabi spre nord era belgianul.

Dacă ar fi plecat un arab, acesta cunoscând partea de nord a Africii, și-ar fi însușit banii obținuți din vânzarea femeii și ar fi fugit. Însă Werper nu s-ar fi descurcat într-o țară unde toți îi erau ostili și nu s-ar fi putut strecura prea ușor și să scape de acolo.

Dacă ar fi avut intenția să dezerteze, Ahmet Zec era hotărât să îl oprească, trimițând în nord, numai oameni

care nu puteau fi corupți prea ușor, cel puțin nu majoritatea lor, pentru a permite o fugă a întregii caravane.

După ce a analizat situația în gând, arabul a spus:

— Nu cred că este nevoie ca să mergem amândoi după aur. Vei merge în nord cu femeia, ducând și o scrisoare către un bun prieten al meu, care se pricepe la astfel de tranzacții. Eu voi merge cu oamenii mei după aur. Ne întâlnim apoi aici, după ce fiecare dintre noi a terminat ce a avut de făcut. Werper abia și-a putut ascunde bucuria cu care a primit această hotărâre a arabului, care parcă i-a ghicit gândurile. Dar nu se știe dacă a reușit să își ascundă atât de bine bucuria față de un vulpoi atât de viclean cum era Ahmet Zec.

Au discutat apoi o mulțime de amănunte cu privire la cele două expediții, despre locul exact al comorii și alte detalii.

Apoi Werper s-a scuzat și s-a dus până la cortul său, unde dorea să facă o baie și să se bărbierească, lucruri după care tânjise atâta vreme.

După ce și-a terminat baia, belgianul a scos o mică oglindă pe care a așezat-o pe o măsuță improvizată și și-a ras barba, care i-a crescut în multele zile ale călătoriei sale prin cetatea Opar și sălbatica junglă africană. Pentru orice bărbat căruia îi place să umble curat, una din plăcerile sale este să se simtă cu pielea obrazului, netedă și curată. Werper care trăise multă vreme într-o societate de oameni bine educați, nu făcea excepție de la această categorie de oameni. După ce s-a curățat și și-a mai revenit după oboseala și spaima călătoriei pe care a întreprins-o, s-a așezat comod pe un scaun și și-a aprins o țigară. Înainte de a se culca.

Și-a pus mâna în brâu, unde a simțit punga prinsă de centura de la pantaloni. A tremurat de emoție, numai la gândul valorii pe care o reprezenta acea pungă

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

decolorată, despre care nu știa nimeni.

— Oare ce ar spune Ahmet Zec dacă ar ști de existența acestei comori? s-a gândit el, zâmbind, l-ar ieși ochii din orbite, dacă ar vedea aceste pietre strălucitoare!

Niciodată nu a avut timp destul să privească aceste pietre prețioase. Nici măcar nu le-a numărat, ca să își dea seama cam cât ar valora.

Și-a desfăcut cureaua și a scos punga de la locul ei. Era acum singur, pentru că ceilalți s-au culcat și nimeni nu mai avea ce căuta la el în cort atât de târziu.

În cele din urmă, s-a apropiat de masă, unde ardea o luminare și a vărsat conținutul pe acea masă. Razele strălucitoare au transformat lumina aceluia cort sărăcăcios într-o splendoare de palat regal.

Werper a început să se gândească la sălile luminoase ale localurilor care își vor deschide porțile în fața proprietarului acestei imense averi, care se afla pe acea masă murdară și scobită.

Se gândea la miile de plăceri pe care le va avea, la confortul și puterea pe care o asemenea valoare o poate da cuiva.

În timp ce visa cu ochii deschiși, privirea lui s-a ridicat de pe masă spre oglindă. Spre marea lui mirare, văzu figura înfruntată a lui Ahmet Zec, printre fâșiile de pânză care serveau drept ușă a cortului.

Și-a înăbușit o exclamație de ciudă și nu s-a mai uitat în acea direcție. Fără nici o grabă și-a strâns comoara și a pus-o înapoi la curea.

Și-a aprins calm o țigară și s-a sculat în picioare. Și-a întins mâinile leneș în sus și a căscat. S-a întors către intrarea în cort.

Fața lui Ahmet Zec a dispărut brusc. Să spunem că Werper era îngrozit de ce s-a întâmplat este numai jumătate din cât putea să simtă el acum.

Își dădea seama că atât această comoară, cât și viața lui sunt în pericol. Ahmet Zec nu era omul căruia să îi scape o asemenea avere pe care o avea belgianul. Dar nici nu admitea să îl ierte pe Werper pentru că nu i-a spus de existența acestor nestemate.

O asemenea comoară trebuia să fie împărțită cu șeful belgianului, altminteri fapta sa trecea drept răzvrătire.

Werper s-a pregătit să se culce.

Dacă cineva l-ar fi urmărit, nu și-ar fi dat seama cât de nervos și de furios era, pentru că simțea că cineva îl privește și își impunea să pară extrem de calm.

S-a urcat în pat și a suflat spre lumânarea care se găsea pe masă.

Peste vreo două ore, cârpele care țineau locul de ușă s-au dat la o parte, în cea mai mare liniște. Un bărbat îmbrăcat într-un costum, de culoare închisă, a trecut prin cort, apropiindu-se de pat.

Umbla cu mare băgare de seamă, având în mână un pumnal lung. A ajuns în cele din urmă la patul pe care îl căuta, pipăind ușor cu degetele.

A simțit o ridicătură în grămada de pături, după care a ridicat brațul cu pumnalul. După o secundă, mâna a coborât repede și pumnalul s-a înfipt în locul unde atacatorul credea că trebuie să fie Werper.

Asasinul a lovit a doua oară și a treia oară străpungând tot ce întâlnea în calea armei sale ascuțite. Dar corpul pe care l-a străpuns nu a dat nici un semn că ar fi fost viu.

Cu un tremur nervos, a smucit păturile și a început să caute acea pungă pe care a văzut-o cu câteva ore mai devreme și despre care credea că se află asupra victimei sale.

Nu a găsit nici cadavrul belgianului, dar nici punga cu nestemate. S-a ridicat și a început un șir lung de

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

blesteme.

Era Ahmet Zec, care înjura de se cutremura pământul. În locul adjunctului său, găsisese o grămadă de păături și perne, care erau așezate în formă de om care doarme.

Albert Werper fugise cu câteva ore mai devreme!

Arabul a ieșit repede din cort, strigându-și supărat oamenii, care erau demult culcați. Au cotrobăit peste tot, dar belgianul nu era în așezarea lor fortificată.

Spumegând de furie, Ahmet Zec a poruncit ca vreo douăzeci de călăreți să meargă în pădure și să îl caute pe fugar, în ciuda întunericii de nepătruns.

În timp ce acești arabi se depărtau de satul lor, lăsând poarta principală deschisă, Mugambi s-a furișat din tufișul în care era ascuns, în interiorul satului.

Vreo douăzeci de negri erau îngrămădiți la intrare, asistând la plecarea călăreților. Când ultimul dintre călăreți a ieșit, acești băștinași au închis porțile, iar Mugambi le-a dat o mână de ajutor, de parcă întreaga sa viață și-a petrecut-o cu ei în sat.

În întuneric, a trecut drept unul dintre oamenii arabului, iar după ce porțile s-au închis, fiecare s-a dus să se culce în coliba sau în cortul lui. Mugambi s-a ascuns după primul cort de după intrare.

A așteptat mai mult de o oră, ca să se liniștească locuitorii așezării, apoi a pornit să cerceteze satul. Dorea să afle locul unde era ținută prizonieră lady Greystoke.

A văzut o colibă în fata căreia era postată o santinelă, iar acest om înarmat a fost schimbat cu altul. Cel venit a întrebat:

— Prizoniera este în colibă? Totul este în regulă?

— Da, a răspuns santinela, nimeni nu a trecut pragul ușii de când am venit aici la post.

Cel care venise să schimbe santinela s-a așezat în fata colibei. Cel schimbat s-a îndreptat spre una din

colibe unde s-a culcat.

Mugambi s-a apropiat de colibă, până a ajuns la colțul ei. În mână avea o măciucă puternică. Era foarte calm, dar și bucuros că soția stăpânului său era acolo și el era în locul unde trebuia să fie.

Santinela era cu spatele către colțul colibei unde se ascundea uriașul negru, așa că nu l-a putut vedea cum se apropie.

Măciuca s-a ridicat și a coborât repede și cu putere. S-a auzit o bufnitură surdă, un sunet de oase sfărâmate, după care santinela s-a prăbușit la pământ fără viață.

Peste câteva secunde, Mugambi a intrat în colibă și a început să o cheme în șoaptă pe stăpâna lui:

— Lady, lady, murmură el.

Însă nimeni nu i-a răspuns, pentru că după o cercetare mai atentă, Mugambi și-a dat seama că acolo nu era nici o ființă. Coliba era goală.

CAPITOLUL XI - Tarzan revine la viața sălbatică a tinereții lui

Am întrerupt povestea noastră lăsându-l pe Tarzan dormind, în timp ce Werper ridica teribilul lui cuțit, pentru a-i da lovitura decisivă.

Însă o frică de neînțeles a pus stăpânire pe belgian. Dacă nu îl nimerea în inimă de la prima lovitură? S-a cutremurat la gândul că ar trebui să îi înfrunte pe uriașul alb, chiar dacă acesta ar fi fost rănit grav.

Dacă s-ar fi trezit, acest om atât de puternic, chiar dacă ar mai fi avut de trăit doar câteva minute, l-ar fi sfâșiat în bucăți.

Din pădure s-au auzit pași de animal de pradă, determinându-l pe Werper să se îndepărteze de cel care dormea. Ce rost mai avea să se complice acum cu acest alb, de vreme ce avea asupra lui punga cu pietre

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

prețioase?

Să rămână acolo ar fi însemnat să riște să fie atacat de Tarzan, sau să fie ucis de una din fiarele junglei, care își avea culcușul prin apropiere.

Tarzan dormea fără să îi pese de frământările omului de lângă el. Unde erau acele forțe protectoare miraculoase, care altădată l-ar fi trezit ca să nu fie surprins?

A redevenit somnorosul și insensibilul Tarzan, din adolescență? Oare lovitura primită de stâncă desprinsă de cutremur din zidul cetății Opar să-i fi amortit temporar simțurile? Cine putea ști!

Dar de el se apropia și un animal fioros al junglei, care era mai periculos decât belgianul laș, care dorea să îl omoare în somn lovindu-l pe la spate.

La câțiva pași de bărbatul care dormea adânc, vegetația înaltă și deasă s-a dat la o parte, iar în această deschizătură, a apărut capul unui leu enorm. Fiara a stat câteva clipe, privind cu atenție în jur.

Și-a tras picioarele sub burtă, iar din coadă bătea într-o parte și în alta semn că peste câteva clipe va sări asupra victimei sale. Însă la zgomotul produs de coada felinei, Tarzan s-a trezit brusc.

Ființele care trăiesc în junglă nu se trezesc treptat, ca oamenii, ci deodată. Într-o singură secundă ele își revin având un control perfect asupra tuturor mușchilor și fibrelor din corp, iar creierul le funcționează perfect.

Tarzan a sărit în picioare, a pus mâna pe sulita grea de lângă el și s-a pregătit să întâmpine atacul animalului. Era din nou același Tarzan sălbatic, dar în același timp vigilent.

Nu se știe din ce motive, leul s-a răzgândit să îl atace pe acest om. S-a întors cu coada între picioare și a dispărut în jungla deasă.

Uriașul alb a ridicat din umeri și s-a uitat să vadă

dacă prietenul lui este pe aproape și în siguranță. Werper nu se vedea nicăieri.

La început, Tarzan a crezut că belgianul a fost prins de vreun animal carnivor al pădurii și transformat în mic dejun, sau cel puțin târât de acolo spre interiorul junglei.

A examinat însă cu mai multă atenție terenul din jur și a observat că belgianul a traversat poiana și a dispărut, plecând pe jos. Tarzan nu știa ce să creadă despre această dispariție, dar a tras concluzia că Werper a fugit de groaza leului, pe care l-a văzut apropiindu-se.

Un zâmbet disprețuitor i-a apărut pe buze, gândindu-se că Werper s-a speriat și a fugit, fără însă a-l anunța pe Tarzan de primejdia care se apropia de ei amândoi.

Foarte bine că a plecat! Decât cu un asemenea prieten care te părăsește la greu, mai bine singur. Dacă a vrut să plece, să-i fie de bine!

Tarzan nu dorea să știe ce s-a întâmplat cu Werper, dar nici să îl urmărească nu avea chef.

La o mică distanță de unde s-a culcat cu câteva ore mai devreme, era un copac mare, care creștea singur, fără nici un alt copac în jur. Tarzan s-a suit în acest copac și s-a întins leneș pe o creangă, unde a dormit până a doua zi dimineața.

Dimineața s-a trezit și a simțit că nu îi este foame. A hotărât să mai doarmă câteva ore.

Mintea lui era la stadiul copilăriei lui și nu avea alt gând decât să mănânce bine și să se păzească de animalele care l-ar putea omorî pentru hrană. Deci a dormit până i-a venit foamea, singurul lucru pentru care merita să se deranjeze.

Și-a deschis ochii și și-a întins mâinile, căscând prelung. S-a ridicat și s-a uitat în jur, prin frunzișul des al copacului care l-a adăpostit.

Prin poiana care a fost mai demult reședința lordului

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

de Greystoke și a soției lui, Jane Clayton, Basuli și războinicii lui își pregăteau ceva de mâncare, înainte de a porni în expediția de urmărire a celor care atacaseră ferma.

Tarzan îi privea pe acești războinici cu multă curiozitate, în creierul lui, ceva îi spunea că această imagine nu îi este complet necunoscută, dar nu putea face nici o legătură între el și alte lucruri sau ființe, de când a ieșit din coridoarele întunecate ale subsolului cetății Opar.

Într-o negură deasă îi apărea imaginea unei maimuțe enorme pentru care avea un sentiment cald, de duioșie. Amintirea acestei ființe îl durea nespus, dar nu știa cine este.

Mintea lui era din nou al lui Tarzan care nu era mai în vârstă de zece ani. Imaginea acelui animal drag aparținea femeii Kala, care i-a fost mamă atâția ani.

Rând pe rând îi veneau în minte imagini ale unor ființe asemănătoare, care îi erau cunoscute și le știa și numele: Tub, Koz sau Ciuk. Mai era o femelă drăguță cu care știa că s-a jucat: Nita.

Aceste imagini îi dominau creierul, reușind să își adune un bagaj suficient de amintiri, care să îl ajute să se identifice. Multe imagini din copilărie i-au revenit în minte, iar odată cu ele dorința puternică de a fi din nou în mijlocul lor.

Băștinașii pe care îi vedea stingând focurile și pornind la drum nu îi trezeau nici o amintire, deși nu s-a despărțit de ei decât de vreo două săptămâni. După plecarea Wazirilor, Tarzan a coborât din copacul unde dormise și a pornit să caute ceva de mâncare.

Nu departe de el, păștea o cireada de ierbivore. S-a îndreptat spre niște zebre grase, făcând un ocol pentru a fi în direcția opusă vântului, pentru a nu fi simțit de sensibilele animale.

A făcut această mișcare tactică, fără să se gândească de ce face acel ocol. Instinctul lui animalic i-a comandat să facă așa.

Tot datorită acestui instinct, se târa sau se arunca pe burtă pentru a nu fi simțit de ierbivore și de a putea să se apropie mai mult de ele.

Apropiindu-se mai mult de zebre a văzut un exemplar tânăr, o femelă. Lângă această femelă, păștea un mascul puternic și sprinten. Tarzan a făcut alegerea.

S-a apropiat până aproape de aceste două animale și s-a ascuns după un tufiș care creștea la numai câțiva metri de victima lui. S-a ridicat într-o clipă și a aruncat sulita cea grea. În coastele femelei.

Nu s-a oprit locului, ci a fugit imediat spre pradă, având în mână cuțitul său de vânătoare.

Cele două animale au rămas ca împietrite. Femela a nechezat de durerea produsă de sulita lui Tarzan și s-a întors să fugă. Amândouă animalele erau hotărâte să plece din acel loc unde fuseseră atacate.

Însă Tarzan era un vânător iscusit și sprinten. Zebra nici nu a apucat să facă mai mulți pași, că a simțit cum o fiară îi sare în spate.

Animalul și-a întors capul, pentru a-l mușca pe agresor și s-a răsucit, încercând să îl lovească cu copitele. Celălalt animal s-a uitat în urmă să vadă de ce nu vine cealaltă zebra, dar apoi a pornit în galop spre restul cirezii, care deja pornise la o fugă nebună de spaimă.

Tarzan era agățat de gâtul zebrei, izbind puternic în gâtul și pieptul animalului, cu lungul său cuțit de vânătoare. Rezultatul acestei lupte inegale nu putea să fie pus la îndoială.

Zebra s-a zbătut fără rost câteva secunde, fără nici o speranță de scăpare. A căzut apoi, cu inima străpunsă.

Tarzan s-a ridicat și și-a pus piciorul pe cadavrul

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

femelei de zebra și a scos strigătul de victorie al masculului din tribul de maimuțe antropoide.

La o depărtare nu prea mare, Basuli s-a oprit în loc la auzul acestui strigăt sălbatic. S-a oprit câteva clipe.

— Maimuțe mari, a spus el războinicilor săi. A trecut multă vreme de când nu au mai fost printre animalele ținuturilor noastre. Oare ce le-a făcut să vină aici?

Tarzan și-a dus prada până la copacul care i-a servit ca adăpost. Aici, și-a tăiat o bucată mare din carnea animalului, mâncând cu poftă carnea caldă și plină de sânge.

Scurta vânătoare a lui Tarzan a trezit interesul a două hiene, care erau în poiană. Cele două animale de pradă s-au apropiat de Tarzan, oprindu-se la câțiva metri de el și de restul de zebra

El s-a uitat la ele și a mârâit amenințător. Hienele au făcut la fel, ca în semn de salut, apoi s-au așezat mai departe în poiană. Nu au schițat nici un semn de atac, ci au păstrat o distanță, care să nu îl deranjeze pe cel care mânca.

Așteptau ca omul alb să-și termine prânzul, pentru ca să se înfrupte și ele cu ceva resturi. După ce s-a săturat, Tarzan a tăiat câteva bucăți din vânat, pe care le-a luat cu el spre râu, unde dorea să bea apă, pentru că îi era o sete cumplită după acea masă bogată.

Drumul spre râu, trecea pe lângă hiene, dar el nu și-a schimbat direcția de mers, din cauza unor animale. Mergea majestuos ca Numa, leul, regele pădurii, în timp ce hienele au început să mârâie.

Hienele nu aveau de gând să îl atace pe acest om puternic și s-au dat la o parte mârâind cu blana zbârlită. După ce Tarzan a trecut pe lângă ele ca un prinț, hienele s-au aruncat asupra restului de zebra, mâncând cu poftă.

Tarzan s-a îndreptat spre apă, trecând prin tufișuri de trestie. Apropierea lui a deranjat o turmă de bivoli

sălbatici, care erau gata fie de atac, fie de fugă.

Un mascul puternic l-a văzut pe intrus și era gata să îl atace pentru a-și apăra semenii. Însă Tarzan a trecut pe lângă ei, fără să îi bage în seamă.

Mugetul amenințător al bivolului s-a sfârșit într-un scâncet prelung. Și-a întors capul și a alungat roiul de muște care se așezase pe spatele său plin de noroi.

Restul turmei i-a urmat exemplul, uitându-se curioși după Tarzan, care a dispărut după trestia înaltă, care creștea pe malul râului.

Ajuns la apă, a băut pe săturate, apoi s-a gândit să se arunce în râu. După ce a înotat aproape o oră, s-a așezat la umbra unui copac stufos.

Privirile îi rătăceau pe câmpia din fața lui, uitându-se cu plăcere la această natură sălbatică. Era stăpânit de o senzație de fericire în lumea aceasta, singura pe care o cunoștea.

S-a gândit. că după ce se va odihni destul, va străbate câmpia intrând în junglă. Nu era nici o grabă, avea suficiente zile de mâine sau poimâine, când nu avea altceva mai bun de făcut decât să-și caute hrană și un loc plăcut pentru somn.

Nu avea nici un regret pentru trecut, pentru că nu îl cunoștea, iar de aspirații pentru viitor nu se puneă problema. Va sta așa, cât va avea chef, sau se va sui pe o creangă groasă, unde va dormi cât mai mult.

Putea să stea în copaci cât mai mult, pentru că nu avea nici o grijă. Nu își amintea de un alt mod de viață decât foarte vag, ca și cum niște umbre i-ar fi trecut cu multă vreme în fața ochilor.

Sălbaticul Tarzan era foarte fericit, în timp ce lordul de Greystoke și-a încetat existența.

Tarzan se legăna de mai multe ore în culcușul lui de frunze, până când foamea și setea l-au obligat să se dea jos. A coborât leneș și a pornit-o spre râu.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Cărarea era bătătorită de animalele care veneau să se adape, de multe sute de ani. Pe mal, crescuseră arbuști și plante agățătoare, formând un zid de vegetație încâlcită.

Tarzan era aproape de locul unde cărarea se deschidea în mai multe poteci mai mici, când a văzut că o familie de lei se îndrepta spre râu. Erau șapte: un leu, două leoaice și patru pui care erau aproape atât de mari ca și părinții lor.

Omul alb s-a oprit mârâind, ceea ce i-a făcut pe lei să se oprească. Leul cel mare, a rânjit și el scoțându-și colții, semn de prevenire, dar și de amenințare.

Deși era înarmat cu sulița sa grea, Tarzan nu dorea să se măsoare cu șapte lei deodată. A rămas totuși locului, mârâind și scoțând sunete amenințătoare. Leii au făcut același lucru.

Nu făceau altceva decât să se sfideze, încercând fiecare să își pună adversarul pe fugă. Niciuna dintre părți nu dorea să dea înapoi, dar nici să lupte.

Leii erau sătui și nu doreau să se lupte cu o ființă a cărei putere nu o cunoșteau. Tarzan nu fusese prea încântat nici o dată de carnea de leu, așa că nu dorea nici el să înfrunte aceste ființe.

Leii și Tarzan stăteau față în față, scoțând tot felul de sunete amenințătoare, insultându-se reciproc, conform bunelor obiceiuri din junglă.

Este greu de precizat cât ar fi durat această confruntare sonoră, acest duel fără vărsare de sânge. Dar a apărut ceva, care a pus capăt acestei situații fără ieșire.

Atât leii cât și Tarzan făceau un zgomot asurzitor, încât nu au auzit apropierea unui animal enorm, până când acesta nu a apărut chiar în spatele lui Tarzan.

Simțind totuși că este amenințat de la spate, Tarzan s-a întors brusc și l-a văzut pe Buto, rinocerul. Acesta

avea ochi mici și aprinși și se pregătea să îl doboare.

Reflexele lui Tarzan erau însă perfect coordonate și în clipa când s-a întors și a văzut primejdia, a aruncat sulița drept în pieptul animalului care ataca.

Sulița lui Tarzan era o armă grea, cu vârf de fier, lung și ascuțit. Forța cu care a fost aruncată l-a împins în față pe Tarzan, care a fost nevoit să sară deasupra animalului, pentru a nu fi străpuns de cornul care era pregătit să îl spintece.

Sulița grea a intrat prin gâtul rinocerului, pe la încheietura umărului stâng și a intrat adânc în corp. Rinocerul după ce a văzut că ființa albă din față sa a dispărut, s-a îndreptat spre lei care ședea pe aproape.

Tarzan a sărit repede de pe spinarea animalului furios și s-a adăpostit în spatele peretelui de vegetație încâlcită. Unul dintre lei a fost azvârlit în aer, dar ceilalți șase s-au azvârlit asupra atacatorului, rupându-i bucăți mari de carne de pe spinare.

La adăpostul unor crengi groase, Tarzan privea acest spectacol interesant. Astfel de confruntări nu sunt prea dese în junglă, deci ele reprezintă o distracție pentru cei din jur.

Se părea că Buto va ieși învingător din această încleștare pe viață și pe moarte.

Patru lei din cei șapte erau deja uciși, iar ceilalți trei erau grav răniți. Însă rinocerul s-a prăbușit deodată la pământ.

Sulița lui Tarzan și-a făcut datoria, dovedind că o armă a omului este cu mult mai puternică decât șapte lei. Deși carnivorele au luptat eroic, dacă rinocerul nu ar fi pierdut sânge și nu ar fi murit, soarta lor nu era dintre cele mai plăcute.

Tarzan a coborât din ascunzișul său și și-a scos sulița din corpul rinocerului. În jurul lui, lei răniți gemeau și se târau spre pădure.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Sălbaticul alb și-a tăiat o bucată din carnea rinocerului și a dispărut în jungla deasă.

Spectacolul a luat sfârșit.

De fapt, nu a fost decât o parte din viața junglei. Un muritor de rând ar fi avut ce povesti despre aceste scene, dar această luptă teribilă a dispărut din memoria lui Tarzan, fiind doar a părțică a existenței dure pe care o ducea, împreună cu ființele din jur.

CAPITOLUL XII - La dorește să se răzbune

Făcând un ocol mare prin pădure, Tarzan s-a înapoiat la râu, unde a băut pe săturate. Apoi s-a întors în pădure pentru a-și continua viața fără griji.

În timp ce pornea din nou la vânătoare, fără să-și aducă aminte de nimic din trecut și fără să îl preocupe viitorul, în căutarea lui a pornit una dintre cele mai cumplite expediții.

Cincizeci de oameni, cu corpuri păroase și picioare răsucite și noduroase au plecat pe urmele lui, prin jungla întunecată, prin poieni deschise și locuri unde pășteau nenumărate ierbivore ale acestui continent misterios.

Erau înarmați cu niște cuțite lungi și buzdugane grele, iar în fruntea lor mergea o femeie, aproape goală, dar foarte frumoasă.

Era La din Opar, marea preoteasă a „Zeului înflăcărat”, cu cincizeci de preoți din templu, care s-au hotărât să caute cuțitul de sacrificiu, furat de cei doi albi.

La nu a ieșit nici o dată din perimetrul ruinelor cetății Opar, dar nici o dată nu a fost atât de înverșunată.

Cuțitul de sacrificiu dispăruse!

Trecut din mână în mână de secole, a ajuns la ea ca o moștenire, ca un semn al religiei lor și al autorității supreme. Cuțitul provenea de la strămoșii lor din

pierduta și uitata Atlantida.

Pierderea giuvaierurilor aparținând coroanei Angliei nu ar fi provocat o mai mare consternare unui rege englez, ca această pierdere a cuțitului sacru de sacrificiu al templului din Opar. Era cuțitul mării preotese La, urmașa vechii civilizații dispărute în adâncul Oceanului Atlantic.

Când cu zeci de secole în urmă, Atlantida s-a scufundat, ducând cu ea puternice cetăți, câmpii cultivate și roditoare, un comerț înfloritor al unei civilizații avansate. Au rămas doar câțiva oameni care lucrau în minele de aur din Africa.

Dintre acești oameni, de un rang social inferior și din sclavii care lucrau cu ei, a apărut această populație de degenerați. Printr-o ciudățenie a naturii sau printr-o selecție naturală întâmplătoare, vechiul sânge al atlantizilor a rămas curat și nealterat la femeile, care descindeau dintr-o singură prințesă a casei regale, care era pe continent în timpul catastrofei.

Una dintre aceste descendente era marea preoteasă La.

Era plină de ură acum, împotriva lui Tarzan, care a respins-o și i-a profanat altarul. La era conștientă de frumusețea ei, nu numai după modelul Atlantidei, dar și după toate pretențiile civilizației moderne.

Avea un fizic perfect.

Înainte ca Tarzan să fi venit pentru prima oară în cetatea Opar, ea nu mai văzuse alți bărbați, decât pe degenerații ei preoți. Mai curând sau mai târziu, ea va trebui să se mărite cu unul dintre ei, ca să aibă descendenți care să slujească mai departe în templu.

Dar ea se putea mărita cu cine dorea, fiind mare preoteasă și putea să își aleagă soțul. Înainte de venirea lui Tarzan, ea nu văzuse alte fapte de sex masculin, decât pe urâții ei preoți sau masculii tribului de maimuțe

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

antropoide care trăiau cu ei din timpuri imemorabile.

Printre legendele Oparului, erau unele care povesteau de oameni albi și arătoși, frumoși ca zeii. Mai existau relatări de existența unor oameni cu pielea neagră, nu departe de ei, dar aceștia aveau faima de hoți și nu erau agreeți. De fapt, băștinașii erau priviți întotdeauna ca dușmani periculoși, care furau și omorau.

Deasemenea, printre legendele lor, erau unele care erau pline de speranța că acel continent din care veneau strămoșii lor, se va ridica din apa mare de la apus, trimitând din nou spre ei vapoare care să încarce tot ce a rămas acolo, împreună cu oamenii, descendenții atlantizilor.

Venirea lui Tarzan, a declanșat în sufletul mării preotese această speranță a venirii urmașilor strămoșilor lor. Însă, fiind femeie, s-a îndrăgostit de acest bărbat puternic.

În inima ei, nu au avut loc nici o dată vreunul dintre preoții care slujeau în templu, fiind mici și respingători.

S-ar fi măritat cu unul dintre ei, conform obiceiului, dar acest soț nu ar fi beneficiat de dragostea ei. Devenise o femeie rece, urmașa a sute de femei frumoase și reci, care nu au cunoscut nici o dată dragostea.

Când l-a văzut pe Tarzan, s-a îndrăgostit nebunește de el, iar în ea au izbucnit pasiunile zăvorâte de sute de generații. A devenit un vulcan viu, clocotind de pasiune.

Când aceste dorinți au fost nesocotite de bărbatul alb, înflăcărarea ei s-a transformat în ură și răzbunare. În această stare sufletească, La a pornit în fruntea micii ei armate, pentru a readuce cuțitul de sacrificiu înapoi în cetatea Opar și de a se răzbuna pe Tarzan.

Pe Werper îl ignora. Faptul că belgianul a avut cuțitul în mână în timpul luptelor din templu, nu a afectat-o deloc, neavând nici un gând de răzbunare

împotriva lui.

Dacă îl vor întâlni și pe el, îl vor omorî bineînțeles, dar moartea lui nu o va face mai fericită pe La. Plăcerea cea mai mare va fi capturarea lui Tarzan și supunerea acestuia la torturi îngrozitoare.

Moartea trebuie să vină încet pentru acest alb, pe măsura crimei comise. El a fost acela care a smuls cuțitul din mîna preotesei, el a atins-o și tot el a fost cel care a profanat altarul și templul sfânt al soarelui.

Va muri deci, pentru aceste crime, dar și pentru că a disprețuit dragostea mării preotese și a respins-o. Trebuie să moară în cele mai mari dureri.

Expediția celor cincizeci de oparieni conduși de La, nu era lipsită de primejdii. Ei nu erau obișnuiți cu jungla, pentru că foarte rar au ieșit din cetate.

Erau însă mulți și bine înarmați. În cele din urmă, au dat de urmele vizibile ale celor doi fugari: Werper și Tarzan. Cei trei antroipoizi pe care i-au luat cu ei, au simțit urma fugarilor.

Oparienii au luat cu ei aceste animale, pentru că știau că ele au simțuri cu mult mai dezvoltate decât ei. Aceste trei maimuțe erau de mare folos, în întreaga lor deplasare prin junglă.

Comanda generală a expediției o avea La. Ea alegea locul de tabără, ora de pornire sau de odihnă. Deși nu prea avea experiența deplasărilor prin junglă, inteligența ei nativă o ajuta să se ridice deasupra celorlalți, oparieni sau maimuțe.

Era o comandantă aspră mai ales pentru că își compara supușii cu Tarzan, în tot ce făceau ei. Se răzbuna pe ei, datorită durerii provocate de respingerea dragostea ei, de către uriașul alb.

În fiecare seară, oparienii construiau o tabără puternic apărută de un zid de copaci doborâți, iar toată

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

noaptea ardea un foc mare, care nu avea voie să se stingă. Când La obosea, era dusă pe o targa improvizată de crengi elastice.

Nici unul dintre supușii ei nu punea la îndoială supremația ei și nici nu contesta dreptul ei de a comanda. De fapt, nici nu se gândeau la așa ceva.

Pentru ei, marea preoteasă La era o zeiță, pe care o iubeau toți, fiecare sperând să fie el alesul ei. Cu acest gând munceau și îndurau cele mai aspre porunci, precum și disprețul ei față de urâtenia lor.

Au mers mai multe zile, pe urma pe care o lăsase Tarzan, iar maimuțele erau în fața micii armate pentru a-i preveni, dacă l-ar fi zărit pe fugar.

În timpul unui popas de prânz, unul dintre maimuțoi s-a ridicat deodată în două labe și a început să adulmece aerul. Le-a spus celorlalți să facă liniște, iar el s-a îndreptat tiptil către junglă, în direcția de unde a simțit că vine mirosul celui pe care îl urmăreau.

La și preoții ei au rămas locului și fiecare a început să își verifice armamentul, pipăindu-și cu nervozitate cuțitele și buzdugele.

Antropoidul s-a întors și a pornit-o drept spre La, căreia i-a spus în limba marilor maimuțe, care devenise și limba degeneraților din Opar:

— Marele tarmangani doarme acolo, a zis el arătând în direcția de unde tocmai venise. Să mergem acolo și să îl omorâm.

— Să nu îl omorâți, a poruncit ea, cu o voce dură. Tarmangani cel mare, trebuie prins viu și nevătămat. Răzbunarea este a mea, a mării preotese La. Mergeți la el, dar nu faceți nici un zgomot! a dat ea poruncă, punând în mișcare întreaga armată de degenerați.

Au pornit toți spre pădure, în urma maimuței, până când aceasta i-a oprit, ridicând o labă și arătând ceva, care se găsea mai departe printre copaci.

Au văzut statura uriașă a lui Tarzan, care era întins pe o creangă groasă și dormea adânc. Era sătul, cu stomacul plin, visându-i de Numa, leul și pe Horta, mistrețul, ducându-și viața lor alături de celelalte viețuitoare din junglă.

Simțurile sale erau și ele adormite, așa că nu i-a simțit pe oparieni apropiindu-se. Nu a simțit nici mirosul celor trei maimuțe uriașe care au sărit lângă el, fără să miște măcar o frunză.

S-a deșteptat numai după ce a primit o lovitură puternică peste spate din partea uneia dintre maimuțe. A fost trântit de pe creangă, direct pe pământul umed, unde amețit de lovitură și căzătură, a trebuit să înfrunte cincizeci de oameni mici și păroși.

Lupta s-a întezit, iar Tarzan a devenit un uragan în plină dezlănțuire. Se lupta cu mult curaj, așa cum rar se mai luptase, dar numărul dușmanilor săi era prea mare.

L-au copleșit prin numărul lor mare, prin armele lor, care îl loveau neconținut. nici unul însă dintre atacatori nu a scăpat fără să nu simtă pe propria sa piele greutatea pumnului sau mușcătura colților marelui sălbatic alb.

CAPITOLUL XIII - Condamnat la tortură și la moarte

Marea preoteasă a venit după atacatori și când a văzut că au intenția de a-l omorî pe Tarzan, le-a strigat că prizonierul trebuie capturat viu. A observat și că puterile sălbaticului alb slăbeau din ce în ce mai mult, fiind copleșit de numărul foarte mare al atacatorilor.

După câteva minute, puternica ființă din junglă zăcea nemișcată, bine legată de mâini și de picioare. Tarzan a fost întins la picioarele preotesei.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

— Duceți-l în tabără! a poruncit ea.

Oamenii ei l-au ridicat pe Tarzan pe umerii lor și l-au dus până în tabăra lor, unde poposiseră cu o seară înainte.

— Să-mi construiți un adăpost, a continuat ea cu ordinele. Rămânem aici peste noapte, iar mâine, în fața zeului nostru, La îi va oferi inima acestui profanator al templului nostru.

Oamenii au început să pună întrebări:

— Dar cuțitul sacru? Unde este cuțitul nostru? Cine l-a luat de la el?

Nimeni însă nu a văzut cuțitul de sacrificiu la acest sălbatic și erau foarte siguri că nu l-a avut la el când l-au atacat.

Prizonierul se uita la aceste ființe dușmănoase din jurul lui și mârâia amenințător.

Și-a întors ochii spre La și a zâmbit. Până și în fața morții nu îi era teamă.

— Unde este cuțitul? l-a întrebat ea.

— Nu știu, a răspuns Tarzan. Celălalt om l-a luat cu el în timp ce dormeam și a fugit cu el.

Văzând dezamăgirea de pe fața ei frumoasă, a continuat:

— Dacă dorești atât de mult să îl primești înapoi, mă duc bucuros să ți-l aduc, dacă mă dezlegi. Dar dacă mă vei omorî, nu îl vei mai vedea. La urma urmei, nu este decât un cuțit și dacă vrei poți să îți faci altul. Pentru asta ați făcut atâta drum? Numai pentru un cuțit? Dă-mi drumul și mă duc să ți-l aduc.

Un râs răutăcios a izbucnit din pieptul mării preotese, care știa în adâncul inimii ei, că greșeala lui Tarzan este cu mult mai mare decât profanarea cuțitului de sacrificiu din Opar.

Totuși s-a uitat la el, așa cum zăcea legat și neputincios și ochii ei s-au umplut de lacrimi. S-a întors

pentru a-și ascunde slăbiciunea.

Era însă neclintită în hotărârea ei de a-l face să plătească. Trebuia să moară după chinuri îngrozitoare, pentru că i-a respins dragostea.

După ce adăpostul a fost terminat, La a poruncit oamenilor ei să îl ducă pe Tarzan acolo.

— Îl voi tortura eu însămi, toată noaptea, a spus ea preoților. Măine de dimineața, să începeți să construiți altarul pe care inima lui va fi jertfită zeului nostru. Adunați lemne cu rășină și așezați acest altar în mijlocul câmpiei, așa cum este cel din templul nostru. Zeul nostru trebuie să fie mulțumit de jertfa pe care i-o oferim.

Preoții s-au apucat însă imediat de lucru, fără să mai aștepte venirea dimineții de a doua zi. În timpul lucrului intonau imnuri ciudate în vechea limbă a aceluia continent care zace pe fundul Oceanului Atlantic.

Ei nu știau ce înseamnă cuvintele pe care le spuneau, dar repetau aceste versuri care le-au fost transmise de sute de generații, pe vremea când în țara pe care acum o numim Anglia, nu erau decât niște maimuțe din care a provenit neamul omenesc.

În adăpostul improvizat pentru La și prizonier, marea preoteasă se plimba supărată, uitându-se din când în când la Tarzan, care se resemnase cu soarta lui. Știa că mușchii lui puternici nu sunt în stare să rupă funiile de la mâini și de la glezne, pentru că a făcut de câteva ori efortul de a le încerca rezistența.

Nu se aștepta ca cineva să îi sară în ajutor, pentru că în jur erau numai dușmani. Se uita zâmbind la această femeie furioasă, care se plimba în jurul lui.

Ea își tot pipăia cuțitul și murmură câte ceva, dar nu îl lovea cu această armă.

— La noapte, se gândea ea, îl voi tortura.

Se uita la corpul lui perfect proporționat și la fața lui zâmbitoare. S-a întors imediat gândindu-se cum acest

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

om i-a respins dragostea.

Acest om o profanase pe sfânta sfintelor.

Și ce este mai grav, de trei ori a furat jertfa de pe altarul zeului lor. Deci de trei ori, acest om l-a supărat pe Dumnezeuul strămoșilor ei.

La acest gând, preteasa La s-a așezat în genunchi, înaintea lui Tarzan, strângând cuțitul în mână. I-a pus vârful lamei în coastă și a apăsat ușor.

Tarzan s-a uitat la ea și a zâmbit.

Ce bărbat frumos era!

La s-a ridicat și l-a privit din nou drept în ochi. Ce corp perfect avea!

Îl compara pe acest uriaș alb cu piticii noduroși ai neamului ei, dintre care trebuia să își aleagă un soț și s-a cutremurat.

S-a lăsat întunericul. Un foc mare a fost aprins în mijlocul taberei. Flăcările luceau pe altarul ridicat pe jumătate, iar marea preteasă se gândea la spectacolul de a doua zi.

Îl și vedea pe Tarzan zvârcolindu-se în flăcările rugului de sacrificiu. Îi vedea arzând acest chip zâmbitor, aceste buze frumoase.

Vedea cum îi arde părul acesta negru și lucios.

La era lângă obiectul uri ei, cu ochii închiși și cu pumnii încleștați. În fața ochilor ei, treceau imaginile sumbre ale sacrificiului de a doua zi.

Dar ura ei era chiar atât de mare?

Tabăra era acoperită de întunericul nopții, fiind luminată doar de flăcările focului din mijlocul așezării. Tarzan era lângă ea, suferind de sete.

Legăturile de la mâini și de la picioare erau foarte strâns legate și simțea dureri peste tot. Cu toate acestea, nu se plângea.

Tarzan era o fiară din junglă și îndura totul asemenea unui animal captiv, care gândește cu mintea

omului primitiv

Știa că este pierdut și că nu mai are nici o șansă de scăpare. Nu cerea îndurare, ci aștepta răbdător, fiind convins că suferințele lui nu vor fi de lungă durată.

În întinericul colibei lor, La era aplecată asupra lui, cu un cuțit ascuțit în mână, iar în mintea ei, era hotărâtă ca să înceapă tortura cât mai repede.

O creangă uscată s-a aprins deodată, luminând puternic interiorul adăpostului.

Atunci, ca l-a văzut pe Tarzan în toată perfecțiunea lui, iar inima ei de femeie a fost din nou răscolită de dragoste pentru acest bărbat. Era din nou îndrăgostită de el, cu aceeași pasiune pe care a simțit-o la prima lor întâlnire.

Marea preoteasă La s-a ridicat cu privirea plină de ură, deasupra ființei care a îndrăznit să o refuze și să profaneze altarul templului din Opar.

S-a hotărât brusc, că nu are nici un rost să îl tortureze pe acest prizonier. Acest om nu mai are voie să fie pus pe altarul zeului lor.

O singură lovitură de cuțit va fi suficientă, apoi cadavrul va fi aruncat în focul de afară. A ridicat cuțitul, încordându-se pentru această lovitură de grație, dar s-a prăbușit fără vlagă, peste corpul bărbatului pe care îl iubea.

A început să îl mângâie peste pielea lui delicată. l-a acoperit fruntea, ochii și buzele cu sărutări fierbinți. înflăcărare. L-a acoperit cu trupul ei, de parcă ar fi vrut să îl protejeze de soarta cumplită pe care ea singură i-a hărăzit-o.

Ore întregi a fost stăpânită de pasiune pentru acest om, până când a căzut leșinată lângă el. Tarzan nu a dat atenție acestei atitudini pline de dragoste și a adormit liniștit, cuprins de brațele acestei femei care îl iubea.

Dimineața, preoții din Opar l-au trezit cu cântece

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

religioase. Imnurile lor aveau tonuri joase, iar sunetul la început era slab, crescând în intensitate, pe măsură ce le creștea pofta de sânge.

La a tresărit în somn. Îl strângea încă în brațe pe Tarzan și zâmbea. Când s-a trezit însă de-a binelea, zâmbetul i-a pierit de pe buze.

Auza imnurile care precede sacrificiul și ochii i s-au mărit de groază.

— lubește-mă, Tarzan! a strigat. lubește-mă și vei fi salvat.

Frânghia îi producea mari dureri și suferea din cauză că sângele nu mai circula normal în membrele sale înțepenite. A scos un mârâit de supărare și s-a întors pe partea cealaltă, cu spatele la femeia care stătea lângă el.

Acesta era răspunsul lui.

Marea preoteasă a sărit în picioare. O flacăra de rușine îi ardea fața. Apoi s-a făcut albă ca varul și s-a îndreptat spre ușa adăpostului.

— Veniți și pregătiți altarul pentru sacrificiu! a strigat ea cu putere.

Oamenii aceia mici și urâți au venit spre ea și au intrat în adăpost. L-au prins pe Tarzan în brațe și au pornit spre ieșire, cântând și legănându-se în ritmul sumbrului lor marș.

Marea preoteasă La venea și ea după ei, legănându-se în ritmul cântecului. Era trasă la față, dar hotărârea ei era neclintită.

Acest nemernic va muri!

Cel care i-a respins dragostea va plăti cu moartea, pe altarul acesta, care își aștepta victima.

Preoții au depus corpul lui Tarzan pe crengile aspre și țepoase. S-a uitat la preotul cu cel mai înalt rang. Era urât, gârbovit și gras.

Acesta este cel cu care se va mărita.

Figura păroasă a acestui preot s-a strâmbat la

plăcerea ce va urma și și-a strâns palmele căuș pentru a primi sângele pe care urma să îl bea.

Era nectarul roșu care în cetatea Opar era băut din cupele de aur ale templului.

La s-a apropiat de acest rug, cu cuțitul ridicat. Fața ei era întoarsă acum spre soarele ce strălucea deasupra lor, iar de pe buze îi ieșeau cuvintele unei rugăciuni.

Preotul de lângă ea s-a uitat la marea preoteasă cu ochi întrebători. În mâna lui era o torță pe care dorea să o folosească, dând foc rugului de crengi.

Tarzan a închis ochii, în așteptarea sfârșitului. Știa că va muri într-o mare suferință, pentru că într-un trecut nu prea îndepărtat, a văzut și el astfel de sacrificii.

Moartea este un element obișnuit al traiului din junglă, toți locuitorii de aici sunt obișnuiți cu amenințarea ei. Tarzan dorea să se gândească la ceva frumos în aceste clipă. I-a venit în minte punga cu acele pietricele frumos colorate.

Și-a deschis ochii și a văzut-o pe La deasupra lui. Fața ei era slăbită, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Tarzan, iubitul meu! plângea ea. Spune-mi că mă iubești și că vrei să vii cu mine în cetatea Opar. Dacă vrei să vii cu mine, vei trăi. Voi înfrunta mânia poporului meu, dar te voi salva. Este ultimul prilej de a mai scăpa cu viață. Care îți este răspunsul?

În sufletul ei, femeia iubitoare a înlocuit-o pe preoteasa cea crudă. Ea nu vedea pe altar sacrificiul închinat zeului crud și sângeros, ci pe bărbatul pe care ea l-ar fi iubit, împotriva preceptelor poporului ei.

Dar alături de ea, era fanaticul mare preot, care într-o zi, va deveni soțul ei, deși ea nu va putea găsi un alt bărbat mai puțin respingător. Torța era aprinsă în mâinile acestui fanatic, care abia aștepta să dea foc rugului.

La era aplecată asupra lui Tarzan, palpitând de emoție. A mai pus o dată întrebarea urmată de o șoaptă:

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

— Da sau nu?

De departe, s-a auzit un zgomot prelung, iar ochii lui Tarzan au început să sclipească. A ridicat și el capul, scoțând niște sunete nearticulate. La s-a îndepărtat de el cu teamă.

Nerăbdătorul preot, care privea această scenă cu dispreț, mormăia tot timpul câte ceva. Și-a apropiat torța de vreascurile uscate de sub Tarzan.

— Răspunde! a strigat La. Ce răspuns ai pentru preoteasa La din Opar, care îți oferă dragostea ei?

Sunetul care a atras atenția lui Tarzan cu câteva secunde mai înainte, s-a auzit acum mai aproape. Erau niște zgomote ascuțite, scoase de elefanți furioși, prin trompele lor subțiri.

Oparienii au auzit și ei aceste sunete teribile și și-au întors capetele, îngroziți de zgomotul din pădure.

La se uita cu priviri întrebătoare la Tarzan, pentru a-și putea da seama după fața lui, dacă viitorul ei va fi fericit sau va fi distrus de răspunsul lui negativ.

Dar pe fața lui se citea îngrijorare.

Abia atunci ea a ghicit ce a însemnat acel strigăt al lui: chemase elefanții în ajutor. Sprâncenele ei s-au încruntat și era foarte furioasă.

— O refuzi pe La? Atunci vei muri! Torța! Tarzan s-a uitat în ochii ei.

— Vine, Tantor, a spus el îngrijorat, iar eu am crezut că mă recunoaște și mă va salva. Dar după vocea lui, îmi dau seama că mă va omorî și pe mine și pe toți pe care îi va întâlni în cale. Este în perioada de împerechere și vrea să doboare tot ce îi stă în față.

La cunoștea și ea ferocitatea acestui animal în călduri, își dădea seama că Tarzan nu a exagerat. Știa că elefantul îi va urmări pe toți, fără să obosească până îi va ucide până la unul.

Nu exista nici o cale de scăpare.

— Nu te pot iubi, La, a spus el încet. Și nu mă înțeleg, pentru că ești foarte frumoasă. Nu pot concepe să mă duc să trăiesc cu tine în Opar, eu care iubesc jungla și să mă plimb în voie, pe unde vreau.

S-a oprit un moment pentru ca să audă sunetele elefanților, apoi a spus:

— Nu, nu te iubesc, dar nici nu doresc să te văd ucisă de colții ascuțiți ai elefantului furios. Taie-mi frânghia, până nu este prea târziu. Vine Tantor și este turbat. Uite-l că a intrat în poiană. Grăbește-te ca să te pot salva.

O spirală de fum a început să se ridice din rug, semn că preotul dăduse foc vreascurilor. La stătea ca o statuie, privind flăcările care se apropiau de ea și de Tarzan.

Peste câteva clipe focul îi va cuprinde pe amândoi.

Dinspre junglă s-a auzit un zgomot de copaci răsturnați și de crengi călcate în picioare. Elefantul venea spre ei ca o locomotivă în plină viteză

Un sentiment de neliniște i-a cuprins pe preoții din Opar. Se uitau cu îngrijorare când la marea lor preoteasă, când la elefantul care se apropia.

— Fugiți, a strigat ea.

Apoi s-a aplecat și a tăiat frânghia de la mâinile și gleznele lui Tarzan, care a sărit de pe altarul improvizat.

Preoții au răcnit de furie și de dezamăgire, iar cel care ținea torța în mână s-a îndreptat spre ea.

— Ești o trădătoare! a strigat el. Pentru ceea ce ai făcut vei muri.

Și-a ridicat măciuca și s-a repezit spre ea. Dar Tarzan s-a aruncat imediat asupra lui, i-a apucat arma și i-a smuls-o din mână.

O mică încăierare a început între el și preotul fanatic din Opar. Tarzan l-a ridicat pe preotul oparienilor deasupra capului și l-a aruncat între ceilalți, care s-au

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

regrupat pentru a se repezi împotriva celui, care cu câteva minute mai înainte, fusese victima lor.

La stătea mândră, în spatele lui Tarzan, gata să se apere cu cuțitul pe care îl avea asupra ei. Nu se vedea nici urmă de frică pe fața ei frumoasă.

Era stăpânită de dispreț față de acești preoți și de admirație față de sălbaticul alb, care lupta pentru ca să o apere.

Deodată toate privirile s-au îndreptat spre locul de unde venea elefantul furios. Acesta s-a hotărât să îi atace pe oamenii din poiană și venea spre ei uitându-se cumplit la ei, cu ochii injectați de sângele unei furii cumplite.

Preoții s-au oprit paralizați de frică, însă Tarzan a prins-o pe La în brațe și a alergat cu ea, spre cel mai apropiat copac.

Tantor i-a văzut și s-a repezit în urma lor.

La se ținea cu amândouă brațele de gâtul lui Tarzan. A simțit cum a sărit cu ea în aer și s-a minunat de puterea lui și de agilitatea deosebită de care a dat dovadă, urcând atât de repede în copac, în ciuda greutateii pe care o purta.

Tarzan s-a suit până în vârful copacului pentru a fi cât mai departe de trompa puternică a acestui animal furios. Elefantul era furios că nu a reușit să îi lovească pe acești dușmani rapizi și s-a întors spre preoții care se uitau cu groază la scena din fața lor.

După mai multe momente de ezitare, toți s-au împrăștiat cu groază, în toate direcțiile.

Însă unii din ei, care erau mai lenți, nu au reușit să se împrăștie atât de repede și au fost aruncați în lături de colții puternici ai lui Tantor. Pe unul dintre ei, l-a prins cu trompa și l-a zdrobit de un copac din apropiere, apoi s-a năpustit spre ceilalți.

Pe doi dintre ei i-a omorât călcându-i în picioare.

Între timp, ceilalți au putut să se ascundă în pădure, urcându-se în copaci.

Tantor și-a întors capul furios spre copacul unde erau ascunși Tarzan și La. Lucru ciudat, pentru că între elefanți și Tarzan era o prietenie și o relație extrem de caldă, care nu a fost nici o dată întunecată de scene de acest fel.

Nici un elefant din jungla africană nu ar fi dorit să îi facă vreun rău acestui tarmangani. Dar acum, în furia perioadei de împerechere, acest animal nu putea să deosebească dușmanul de prieten.

Tantor era hotărât să îi ucidă pe cei doi, care s-au adăpostit în copacul acela înalt. S-a suit cu picioarele pe trunchiul gros și și-a întins trompa pentru a-i prinde.

Tarzan, prevăzător, s-a urcat cât mai sus posibil, iar elefantul nu îi ajungea chiar dacă se ridica în cele două picioare din spate.

Dar această primă înfrângere l-a întăritat pe Tantor. Scotea sunete ascutite pe trompă și se plimba în jurul copacului, zguduind pământul.

S-a hotărât să doboare copacul unde erau acești dușmani. S-a dat câțiva pași înapoi și a lovit copacul șubred cu capul lui enorm. Copacul însă nu a cedat.

Atitudinea lui Tarzan era foarte ciudată și schimbată. Dacă Numa sau Sabor ar fi procedat așa, ar fi încercat să intervină să se lupte cumva, sau măcar să arunce cu crengi groase în atacator.

Nici măcar nu îi adresa obișnuitele insulte din bogatul repertoriul al pădurii.

Stătea tăcut, iar pe fata lui era o expresie de adâncă tristețe și milă, pentru că dintre toate animalele junglei, pe Tantor îl iubea cel mai mult.

Chiar dacă ar fi avut posibilitatea să îl ucidă, nu ar fi făcut așa ceva, pentru nimic în lume. Singura sa intenție era să scape de el.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Știa că dacă îi va trece furia perioadei de împerechere, va putea din nou să încalece pe gâtul lui puternic și va fi din nou docil și prietenos.

Tantor însă era cumplit de supărat, văzând că acel copac pe care îl izbea nu vrea să cadă la pământ.

Apoi și-a schimbat tactica. Și-a încolăcit trompa în jurul trunchiului și a încercat să smulgă copacul, care îi adăpostea pe cei doi inamici ai lui.

A început să tragă cu o putere nemaivăzută de trunchiul copacului, care începea să cedeze, spre marea dezamăgire a celor doi.

Pământul se ridica în grămezi în jurul rădăcinii copacului, semn că rezistența lemnului va ceda în curând. Tarzan a luat-o pe La în spate și în momentul când copacul s-a înclinat, poate chiar pentru ultima oară. S-a aruncat într-un alt copac din apropiere.

Saltul a fost lung și periculos. La a închis ochii și s-a cutremurat. Dar când a privit înjur, și-a dat seama că Tarzan fugea cu o viteză nemaipomenită, depărtându-se de acel animal înnebunit de furie.

Tantor a reușit în cele din urmă să scoată copacul din rădăcini, dar și-a dat seama prea târziu că efortul a fost făcut în zadar.

Cei doi pe care îi dorea atât de mult să îi calce în picioare erau departe de el.

S-a hotărât să îi urmărească și s-a afundat în jungla deasă.

CAPITOLUL XIV - Preoteasă și femeie

După ce Tarzan a sărit din copac, La și-a ținut ochii închiși, cuprinsă de groază. Se ținea strâns agățată de el, dar nu a scos nici un sunet.

Apoi, peste câteva minute, și-a deschis ochii și a avut curajul să se uite în jurul ei. A continuat să își țină ochii deschiși, ca să vadă pe unde merg.

Se simțea într-o mare siguranță, pentru că avea încredere în această ființă atât de puternică, iar acum soarta ei depindea în întregime de mușchii și îndemânarea acestui sălbatic alb.

Și-a ridicat ochii spre soarele care ardea puternic și a murmurat o rugăciune de mulțumire zeului ei, că nu a lăsat-o să îl omoare pe acest bărbat cu o față atât de frumoasă.

Schimbarea care s-a produs în această ființă a fost dramatică, de la preteasa crudă și însetată de sânge, la femeia plină de tandrețe și bunătate.

Și-a pus obrazul pe umărul lui Tarzan și și-a întors ușor capul spre trupul său puternic. Și-a lipit buzele de pielea lui fierbinte. Îl iubea pe acest om și ar fi murit pentru el.

Acum era foarte iubitoare, uitând că în urmă cu o oră fusese gata să îi înfigă un cuțit în piept și să îi dea sângele acelor preoți mici și cumpliți.

În locul unde fusese altarul nu mai era nimeni. Unul dintre preoți și-a căutat loc unde să se ascundă, dar elefantul furios l-a urmărit și l-a strivit cu picioarele.

După ce s-a uitat înjur și nu a văzut pe nimeni, Tantor s-a îndepărtat supărat spre sud. Scotea sunete teribile pe trompă, zgomot care s-a auzit încă multă vreme în timp ce se îndepărta.

Tarzan a coborât pe pământ din copacul unde și-a găsit adăpost și a ajutat-o pe La să vină lângă el.

— Cheamă-ți oamenii, a spus Tarzan.

— Mă vor omorî, i-a răspuns La.

— Nimeni nu te va omorî nimeni, a replicat el. Nimeni nu se va atinge de tine, atâta vreme cât sunt eu aici. Trebuie să vorbim cu ei.

La a început să scoată sunete stridente, de parcă ar fi suflat într-un flaut, din pădure, s-au auzit strigăte de răspuns, care semănau mai mult a lătrături de câine.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

— Venim, venim! s-au auzit strigăte din pădure, din toate direcțiile.

La a repetat strigătul ei de câteva ori, iar preoții au început să se adune, unul câte unul sau în perechi, oprindu-se la o mică distanță de marea preoteasă și salvatorul ei.

Erau însă încruntați și aveau o atitudine amenințătoare. După ce s-au adunat toți, Tarzan a început să le vorbească.

— La este salvată. Dacă m-ar fi omorât, ar fi fost și ca moartă acum, ca de altfel mulți dintre voi. Mergeți înapoi în cetatea Opar acum, împreună cu ea, iar eu voi rămâne aici în jungla mea. Trebuie să fie pace între Tarzan și La. Vreau să știu răspunsul vostru!

Preoții erau furioși și dădeau din cap. Au început să discute între ei, însă era foarte clar că nu erau nici pe departe de acord cu cele spuse de Tarzan.

Nu doreau să o ia pe La înapoi, iar cu Tarzan aveau aceeași intenție: să îl sacrifice zeului lor.

Tarzan a început să își piardă răbdarea. Le-a spus:

— Dacă nu vreți să faceți așa cum v-am spus eu și să vă duceți în cetate cu La, voi aduna toate fiarele junglei, care vă vor ucide pe toți de nu rămâne nimeni care să se întoarcă acasă să povestească ce vi s-a întâmplat. La m-a salvat pe mine, ca să vă pot salva eu pe voi toți de animalul acela furios. Ce vă făceați dacă eram mort și nu era nimeni care să îl facă pe elefant să se oprească din furia lui. Sper că vă duce mintea atât să vă dați seama că ar fi mai bine să vă duceți liniștiți acasă, împreună cu La.

S-a oprit ca să se uita la ei, apoi a continuat:

— Nu știu unde este cuțitul vostru sacru, dar sunt sigur că vă puteți face altul. Dacă nu l-aș fi luat de la preoteasa voastră, m-ați fi ucis, dar zeul vostru este mulțumit acum că am putut să vă salvez. Mergeți sau nu

acasă cu ea?

Preoții s-au strâns din nou, discutând și argumentând. Se băteau cu pumnii în piept, ridicau capetele și mâinile spre soare, mârâiau, strigau, până când Tarzan a observat că numai unul nu era de acord cu ce le-a propus.

Era preotul cel mare, care dorea să îi aprindă rugul și era foarte gelos, pentru că La a recunoscut în fața celorlalți că îl iubește pe acest străin. Dragostea mării preotese îi aparținea lui, iar el era cel îndreptățit să fie soțul ei.

După aproape o oră de discuții fără rezultat, unul dintre preoți a ieșit înaintea celorlalți și ridicând mâna s-a adresat celor doi.

— Cadj, marele preot, a spus el ceremonios, dorește să vă sacrifice pe amândoi zeului nostru, dar noi vrem să ne întoarcem în Opar cu regina noastră.

— Sunteți foarte mulți contra unui singur om, le-a spus Tarzan. De ce nu vă impuneți voința, împotriva lui. Plecați cu La în cetate, iar dacă acest preot vi se opune, omorâți-l!

Preoții din Opar au primit această hotărâre cu urale și bucurie. Aceste cuvinte erau ca o inspirație divină.

De secole ascultau ce le spunea marele preot sau orice altă autoritate religioasă, fără să conteste nici o hotărâre. Dar acum și-au dat seama că trebuie să își impună punctul de vedere.

Erau fericiți, ca niște copii cărora li s-au adus jucării noi.

S-au repezit la Cadj, l-au prins de mâini și au început să îl amenințe. Și-au ridicat buzduganele și cuțitele.

Marele preot a cedat insistențelor lor, pentru că nu dorea să moară.

Tarzan s-a îndreptat atunci spre el și i-a spus:

— Să știi că La se întoarce în cetatea Opar sub

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

ocrotirea preoților ei, iar eu vă previn că dacă cineva se va atinge de ea, va muri de mâna mea. Voi veni din nou pe la voi, înainte ca marile ploii să vină, iar dacă i se va întâmpla ceva marii preotese, va fi vai și amar de tine, Cadj!

Cadj a promis că nu îi va face nici un rău reginei lor.

— Voi trebuie să o apărați, a spus apoi Tarzan celorlalți oparieni. Trebuie să o protejați, ca atunci când voi veni din nou pe la voi să o găsesc sănătoasă.

— Te voi aștepta, a spus marea preoteasă. Când vei veni, mă vei găsi acolo. Dar trebuie să știi că vei veni!

— Cine știe, i-a răspuns Tarzan, aruncându-se într-un copac din apropiere, pornind spre răsărit.

Marea preoteasă din Opar a stat câteva clipe fără să schițeze nici un gest. suspinând adânc. Apoi s-a întors către supușii ei și au pornit spre casă.

Tarzan a mers prin junglă până s-a întunecat. S-a suit într-un copac mai înalt, unde s-a întins și a adormit. Nu s-a mai gândit nici o clipă la ce s-a întâmplat cu oparieni, iar amintirea preotesei La nu mai era decât o umbră a unui trecut îndepărtat.

La numai câțiva zeci de kilometri mai la nord, lady Greystoke aștepta ziua când puternicul ei bărbat va descoperi crima lui Ahmet Zec și va porni într-o goană nebună ca să o salveze și să se răzbune.

Dar în timp ce în mintea ei era deja zugrăvită scena sosirii lordului de Greystoke și a salvării ei, Tarzan al maimuțelor, pe jumătate gol, stătea aplecat, scormonind cu degetele murdare prin pământ după vreun gândac gustos sau o rimă zemoasă.

Trecuseră deja două zile de la furtul pietrelor prețioase, fără ca Tarzan să se fi gândit la ele. După câteva ore de căutări prin junglă, i-a venit un chef nebun să se uite la acele pietricele colorate.

Nu avea nimic altceva mai bun de făcut așa că s-a

sculat de pe pământ, unde s-a odihnit câteva ore și a pornit spre marginea de pădure unde ascunsese punga cu nestemate.

Deși nu a lăsat nici un semn ca să găsească mai ușor acel loc, Tarzan s-a dus exact acolo unde săpase acea mică groapă pentru punga din piele de capră

Și-a scos de la brâu cuțitul de vânătoare și a dat la o parte pământul sub care ar fi trebuit să se afle punga. Dar deși a săpat mai adânc făcând o gaură cu mult mai mare, nu era nici urmă nici de pungă și nici de pietre.

Fruntea i s-a încrețit și ochii i-au lucit de supărare, pentru că fusese jefuit de un om pe care nu îl credea în stare să îl și fure. Nici nu s-a gândit că altcineva ar fi putut fi făptașul, deoarece Werper a fost singurul om din jur care ar fi putut lua comoara.

Tarzan era hotărât să pornească pe urmele belgianului și deși hoțul a trecut prin acele locuri cu două zile în urmă, Tarzan al maimuțelor mergea exact pe urmele pașilor acestuia.

Nici un om nu ar fi putut urmări un alt om care a trecut prin junglă cu câteva ore mai devreme. Un alb experimentat ar fi pierdut urma după câțiva pași, iar un negru, care are o experiență mare de vânătoare ar fi mers cel mult un kilometru.

Însă Tarzan a fost obligat încă din copilărie să își exerseze simțul mirosului. Un om obișnuit simte un miros, ca al usturoiului sau al alcoolului de exemplu, dar acest simț nu este atât de dezvoltat ca la animale.

Pe locul unde un om a pus piciorul sau un animal o copită, rămâne multe zile un miros pe care un alt animal îl simte. Animalele care vânează sau care sunt vâdate simt aceste mirosuri așa cum noi citim o revistă.

Tarzan însă nu se baza numai pe simțul său dezvoltat al mirosului. Vedea și auzea cu mult mai bine decât orice alt om normal, pentru că, în primul rând,

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

supraviețuirea sa depindea de perfecta funcționare a acestor simțuri.

Mergea pe urmele belgianului, însă fără grabă pentru că știa că distanța dintre ei este mare, dar că într-o bună zi se vor întâlni, pentru a pune la punct divergențele dintre ei.

Se ținea după acea urmă veche, așa cum ar face un câine, oprindu-se numai pentru a ucide vreun animal pentru a-și astâmpăra foamea, iar noaptea se urca într-un copac pentru a dormi adânc, fără nici o grijă.

De câteva ori, a observat cete de războinici băștinași, însă i-a ocolit, căci nu dorea să se abată de la scopul pentru care pornise în această urmărire.

Însă aceste cete de războinici erau cei din tribul Waziri, pe care Basuli i-a adunat pentru a forma o mică armată, pentru a porni împotriva acelor care au atacat ferma lordului de Greystoke.

Toți războinicii mergeau spre un loc comun de întâlnire, fixat cu două zile în urmă, pentru a se pregăti pentru asaltul împotriva fortăreței lui Ahmet Zec Pentru Tarzan însă, acești oameni erau dușmani și nu ținea minte să fi avut vreodată un prieten negru.

A ajuns în cele din urmă la marginea satului întărit al banditului arab. Noaptea se lăsase, așa că s-a hotărât să se urce într-un copac mai înalt pentru a putea observa câte ceva din cele ce se întâmplă în așezare.

Urma l-a adus până aici, deci hoțul era într-una dintre aceste colibe. Deși era conștient că este puternic, cunoștea că această putere a sa, supraomenească, are limitele sale.

Știa că nu va putea înfrunta numărul mare de luptători din acea așezare, așa că s-a gândit la un plan, cum ar proceda un animal din junglă în această situație.

A rămas în copac, rozând un os din piciorul lui Horta, mistrețul, așteptând prilejul favorabil ca să intre în

sat, către care avea acum îndreptate privirile.

Vedea un număr foarte mare de oameni îmbrăcați în alb, precum și negri goi până la brâu, dar nu vedea pe nimeni care ar fi semănat cu hoțul nestemateilor.

A așteptat cu răbdare, până ce aleile s-au golit de locuitori. Doar câteva santinele se mai plimbau prin fața unor adăposturi.

Tarzan avea la brâu pe lângă acel cuțit de vânătoare și o funie din piele, o evoluție firească de la funia împletită din ierburi pe care o folosisese în copilărie.

A desfăcut acest colac și a făcut un ochi larg la un capăt. A aruncat acest ochi de frânghie peste un stâlp, din gard, care se ridica mai mult decât ceilalți stâlpi ai gardului de apărare.

A smucit frânghia ca să se convingă că această instalație de escaladat este sigură. Satisfăcut de soliditatea frânghiei, a urcat ușor pe gard, ținând strâns între mâini această funie subțire.

Ajunghând sus, a strâns din nou colacul și l-a atârnat de șold, așa cum era înainte de a urca gardul.

A aruncat o privire spre așezare și convins că nimeni nu l-a observat, a coborât ușor pe pământ.

Era acum în sat, iar în fața lui erau o mulțime de colibe și corturi. Ca să cerceteze fiecare colibă sau cort implica un risc foarte mare, dar cum primejdiile nu l-au înspăimântat nici o dată, era hotărât să meargă până la capăt în această expediție de găsire a aceluia hoț.

De fapt, în întreaga sa viață a fost atras de riscuri, pentru că viața plină de primejdii era cea care îi puneia la încercare forța și îndemânarea.

Dar nu a avut nevoie să intre în fiecare cort. Era suficient să se apropie de o ușă sau fereastră pentru a simți mirosul celor dinăuntru. În cele din urmă, a dat peste un cort, unde mirosul pe care îl știa atât de bine

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

era puternic.

S-a apropiat mai mult de cort și și-a lipit urechea pe pânza aspră. Nu se auzea nici un zgomot.

A tăiat o deschizătură și și-a băgat capul pentru a se convinge cu ochii de ceea ce simțise cu nasul. Era liniște și întuneric.

A intrat după ce a lărgit cu cuțitul crăpătura din pânza cortului. Mirosul era puternic, dar nimeni nu era înăuntru. Tarzan a început să examineze interiorul cortului, după ce s-a încredințat că nu este nici o ființă acolo.

Într-un colț a găsit un morman de păături și de haine împrăștiate, dar nici urmă de punga cu pietre colorate.

A căutat peste tot și s-a convins că mica sa comoară nu se afla acolo, unde fusese cu siguranță hoțul. A observat însă că într-o parte a cortului, legăturile erau slăbite și și-a dat seama că Werper a ieșit pe acolo.

A pornit, din nou condus de miros, după hoțul pungii cu nestemate. Și-a dat seama că belgianul a plecat astfel ca nimeni să nu îl vadă și a plecat singur.

Tarzan și-a închipuit că Werper a trebuit să plece într-o misiune și nu putea să riște să fie văzut de cineva.

A ajuns lângă o colibă, unde a observat o deschizătură făcută de curând, printre nuielele, care înconjurau acea căsuță primitivă.

Fără nici o teamă, Tarzan s-a strecurat înăuntru prin această deschizătură.

Aici, nările sale au fost izbite de o mulțime de mirosuri, dar printre acestea, era unul care îi aducea aminte de ceva dintr-un trecut plin doar de niște umbre: mirosul delicat al unei femei.

În sufletul lui s-a pornit o furtună ciudată. Dorea neapărat să o cunoască pe această femeie, fiind atras spre ea de un instinct foarte puternic și necunoscut lui.

Mai simțea și mirosul belgianului, care se amesteca

delicat cu acel miros de femeie.

Deodată a fost cuprins de o gelozie furioasă, de neînțeles, deși memoria lui nu îl ajuta deloc să îi apară în față imaginea acelei femei, pe care desigur că o cunoștea.

Ca și cortul pe care l-a cercetat mai înainte, această colibă era deasemenea goală. După ce s-a încredințat că nici aici nu se găsește punga lui, a ieșit pe gaura din peretele colibei, pe acolo pe unde intrase.

A mers pe urmele mirosului lăsat de cei doi, apoi a trecut de gard, intrând adânc în junglă.

CAPITOLUL XV - Fuga lui Werper

După ce Werper a aranjat patul, astfel ca să pară că cineva doarme acolo, s-a strecurat pe sub pânza cortului, pe care a slăbit-o la o margine. A pornit drept spre coliba unde Jane Clayton era ținută prizonieră.

În fața colibei ședea un negru, care păzea prizoniera.

Werper s-a apropiat cu îndrăzneală și i-a șoptit ceva la ureche. Apoi i-a dat un pachet de tutun și a intrat.

Ca unul dintre oamenii de încredere ai lui Ahmet Zec, putea să meargă oriunde dorea prin așezarea fortificată sau în afara ei. Santinela nu i-a contestat dreptul de a intra în coliba unde era femeia cea albă, adusă ca și captivă de stăpânii lui.

Înăuntru, Werper a început să șoptească în limba franceză:

— Lady Greystoke! Sunt eu, domnul Freccolt. Unde ești? Însă nu a primit nici un răspuns. A început să o caute prin colibă, pipăind peste tot cu mâinile întinse.

Nu era nimeni în colibă!

Uimirea lui întrecea orice măsură. Era cât pe aici să întrebe santinela, când ochii lui, deja deprinși cu întunericul, au descoperit o pată mare neagră la baza

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

peretelui din spatele colibei.

La o examinare mai atentă, a văzut că acea pată era o tăietură în perete.

Tăietura era destul de largă ca să încapă cineva prin ea, așa că Werper era încredințat că lady Greystoke a ieșit pe acea deschizătură, ca să poată fugi din sat. Nu a mai stat pe gânduri și a folosit și el aceeași cale de scăpare.

Viața lui depindea acum de iuțeala cu care se putea depărta cât mai departe de Ahmet Zec, până când banditul arab va descoperi lipsa lui.

Din planul de evadare făcea parte și lady Greystoke, din două motive foarte bine întemeiate.

Mai întâi, dacă o salva, va câștiga stima opiniei publice din Anglia, așa că perspectivele de extrădare se vor micșora considerabil, dacă cumva i s-ar fi descoperit adevărata identitate și va fi acuzat de crima comisă asupra superiorului său.

În al doilea rând, știa foarte bine că există doar o singură direcție în care putea merge în siguranță.

Spre vest nu putea merge din cauză că acolo se aflau posesiunile belgiene și ar fi riscat să fie arestat.

Spre nord, deasemenea era imposibil de mers, din cauză că oamenii lui Ahmet Zec l-ar fi prins foarte ușor.

Spre sud nu putea risca o plecare din cauza sălbaticului alb, căruia îi furase punga cu pietrele prețioase.

Deci singura direcție în care putea merge era spre est, către coloniile britanice, unde era o posibilitate de scăpare. Iar însoțit de o aristocrată din Londra, pe care el a scăpat-o din ghearele unor bandiți arabi, era în deplină siguranță, mai ales că lady Jane ar fi fost crezută că salvatorul ei este un francez cu numele de Frecoult.

Dar acum că lady Greystoke evadase înainte de a veni el, acest plan a trebuit schimbat, deoarece

aristocrata britanică trebuia scoasă din combinație.

Pe de altă parte, din momentul când a făcut cunoștință cu ea, a simțit o pasiune puternică pentru această frumoasă femeie.

După ce Ahmet Zec i-a descoperit comoara și a fost nevoit să fugă din așezarea banditului, s-a gândit că o va convinge pe lady Jane că soțul ei este mort și folosindu-se de recunoștința ei de a fi salvat-o, ar fi avut șanse de a o cuceri.

Ieșind prin spărtura din spatele colibeii, a ajuns până la gardul care înconjura satul și a văzut doi stâlpi care erau așezați oblic pe gard. Era o posibilitate de a trece gardul, destul de instabilă, dar singura.

Și-a închipuit că și lady Greystoke s-a folosit de acești doi stâlpi în evadarea ei din sat. Nu a stat pe gânduri și a pornit și el tot pe acolo.

Odată ajuns în jungla deasă, a pornit-o spre răsărit.

La câțiva kilometri mai spre sud, Jane Clayton era așezată pe o creangă a unui copac gros, tremurând de emoție. Se urcase în mare grabă, datorită unei leoaice înfometate care pornise la vânătoare.

Nici nu și-ar fi închipuit că scăparea din satul bandiților arabi va fi atât de simplă. Găsise un cuțit înfipt într-unul dintre stâlpii colibeii, probabil uitat din întâmplare de unul dintre cei care locuiseră acolo înaintea ei.

Nu a avut nevoie decât de câteva secunde ca să traverseze satul, mergând prin spatele colibelor în întunericul serii care se lăsase. Găsise și acei doi stâlpi, pe care s-a putut urca și astfel a putut trece gardul înalt de apărare.

A pornit-o spre sud imediat ce a ieșit din sat, mergând aproape o oră pe o potecă bătătorită de animalele care mergeau fie la vânătoare, fie spre locurile de adăpat.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

La auzul unor pași de felină, s-a urcat imediat într-un copac, ca să vadă ce fel de animal trece pe sub ea. sau dacă ea este chiar vânatul aceluia animal.

Werper a fost mai norocos, mergând fără oprire până în zori. După câteva ore de mers, a auzit tropote de copite în spatele lui și a văzut un călăreț arab apropiindu-se de el.

Era unul dintre oamenii lui Ahmet Zec, care au fost trimiși în pădure pentru a-l captura pe belgian.

Fuga prizonierei nu fusese descoperită încă de Ahmet Zec, când și-a trimis oamenii să îl captureze pe Werper.

Singurul om care îl văzuse pe belgian înainte ca acesta să fi evadat din sat, a fost negrul care a fost postat ca santinelă la ușa colibei unde fusese ținută prizoniera. Dar această persoană nu mai era în viață de multă vreme, pentru că Mugambi l-a lichidat în momentul când a dorit să intre și el în colibă.

Negrul mituit de Werper a crezut că belgianul a ucis santinela la ieșirea lui din colibă, așa că nu îndrăznea să spună nimic de această întâmplare, temându-se de răzbunarea arabilor.

El a fost și cel care a descoperit cadavrul santinelei ucise de Mugambi, când s-a dat prima alarmă, după ce Ahmet Zec a constatat fuga belgianului. Negrul a tras cadavrul celui ucis într-un cort din apropiere, apoi și-a reluat postul în fața colibei, unde mai credea că se află prizoniera albă.

De îndată ce l-a observat pe călărețul arab, Werper s-a ascuns după niște tufe dese. Arabul venea pe un drum drept, ca într-un coridor de crengi și arbuști.

Când s-a apropiat la numai câțiva metri, Werper s-a dat câțiva pași înapoi pentru a se pune mai bine la adăpost. În spatele lui ceva s-a mișcat.

Nu era pic de vânt așa că această mișcare a

frunzelor din spatele lui, probabil că au fost provocate de un animal. Belgianul a privit cu mare atenție tufa care se afla la numai trei metri de el și care prindea viață.

O formă mare și galbenă s-a ridicat, cu o coamă enormă și cu doi ochi verzi strălucitori. Werper era cât pe aici să scoată un țipăt de spaimă, dar din partea cealaltă venea tot o ființă care îi dorea moartea.

A rămas locului, paralizat de spaimă.

Arabul era însă deja foarte aproape. Leul și-a schimbat gândul și se pregătea să sară acum asupra călărețului.

Werper a văzut capul enorm al felinei carnivore întorcându-se spre arabul călare, iar inima lui a încetat să îi bată câteva clipe.

Aștepta rezultatul acestei întoarceri de situație.

Călărețul venea fără nici o teamă spre locul unde era Werper și leul. Dacă animalul nervos pe care îl călărea acest arab se sperie de mirosul leului și va fugi, Werper era servit ca mic dejun al regelui junglei!

Calul însă era liniștit și nici nu bănuia prezența leului. Se apropia agale cu frâul între dinți și cu gâtul încovoiat.

Belgianul s-a întors să vadă reacțiile leului. Călărețul s-a apropiat acum chiar în fața leului, dar acesta încă nu era hotărât să atace.

Nu cumva carnivorul aștepta ca aceștia să treacă și apoi să îl atace pe Werper?

Belgianul s-a cutremurat și s-a ridicat puțin ca să se mai îndrepte. În aceeași clipă, leul a sărit drept în pieptul călărețului.

Calul a scos un nechezat puternic de spaimă și a sărit în lături, aproape să îl doboare pe belgian. Leul l-a doborât pe călăreț, iar calul a sărit din nou pe potecă, pornind într-un galop nebun spre vest.

Dar nu a mers singur. Când s-a apropiat de Werper,

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

acesta a observat imediat că nu mai este nimeni pe spinarea animalului și a profitat imediat de această ocazie.

Punând o mână pe șa și cu cealaltă prinzând coama calului, s-a urcat pe animalul speriat.

Peste o jumătate de oră după această întâmplare, un sălbatic alb cu o statură uriașă, venea azvârlindu-se pe crengile copacilor. S-a oprit și a adulmecat mirosurile din junglă.

A simțit imediat mirosul de sânge amestecat cu cel al lui Numa și a început să asculte cu mare atenție. De la o foarte mică distanță, dinspre potecă, se auzea foarte bine, zgomotul făcut de leu, care își devora prada.

Zgomotul zdrobirii oaselor, înghițirea unor bucăți enorme de carne și mârâitul de satisfacție arătau că regele animalelor mănâncă prin apropiere, cu multă poftă.

Tarzan s-a apropiat de leu, privindu-l printre crengile copacilor. Nu și-a dat nici o osteneală pentru a se ascunde și era convins că Numa l-a simțit.

Leul a început să mârâie, prevenindu-l pe intrusul care îl deranja de la masă.

Tarzan s-a apropiat și s-a urcat pe o creangă, chiar deasupra locului unde animalul mânca. Vedea ce mânca leul, dar forma aceea era oare omul pe care îl urmărea?

Nu prea îi venea să creadă și s-a hotărât să se apropie să fie sigur. După miros, belgianul a ajuns aici, deci trebuia să fie sigur că prânzul lui Numa era chiar ființa pe care o căuta.

A trecut dincolo de locul unde se ospăta leul, mirosind în jur. Mirosul omului pe care îl urmărea nu trecea de locul unde înfuleca leul.

S-a întors în copac și a început să examineze de sus, cadavrul sfâșiat de leu, în speranța că va putea zări punga cu pietricelele colorate. Nu era însă nici urmă de

pungă!

A început să strige la leu, încercând să îl gonească. Dar singurul rezultat pe care l-a obținut cu această tactică a fost să îl înfurie pe leu.

Atunci a încercat să arunce cu crengi îl el, însă Numa nu avea de gând să se ridice de pe prada lui și să plece.

Tarzan și-a scos atunci o săgeată, întinzând coarda arcului său subțire până la refuz. A trimis o săgeată ascuțită cu toată forța armei sale primitive.

Săgeata a pătruns adânc între coastele leului, care a sărit în sus cu un răcnet de furie, amestecat de un urlet de durere din cauza săgeții înfipite în el.

S-a ridicat furios, ca să se repeadă la Tarzan, dar s-a oprit ca să tragă cu dinții de săgeata care ieșea din blana sa. Nu a reușit să o tragă afară și s-a hotărât să îl atace pe acest om.

A sărit până la mijlocul potecii și a început să se plimbe furios sub creanga pe care era așezat cel care a tras cu săgeata. O altă săgeată a pornit din același arc elastic, oprindu-se în șira spinării.

Leul s-a clătinat și s-a oprit din mișcările sale nervoase. S-a aplecat de parcă ar fi băut prea mult și s-a prăbușit paralizat în praf.

Tarzan a sărit din adăpostul lui, s-a repezit la Numa și i-a înfipt adânc în piept sulița sa grea. A scos săgețile din corpul leului și s-a apropiat de rămășițele mutilate ale omului atacat de leu.

Fața îi era de nerecunoscut. Îmbrăcămintea nu era nici un indiciu asupra identității acestui nenorocit, pentru că belgianul s-ar fi putut îmbrăca în astfel de haine, trăind împreună cu arabi în așezarea fortificată.

Tarzan era sigur că se află în fața cadavrului celui care îl prădase, încât a renunțat să mai încerce să se asigure de identitatea celui atacat de Numa. Nici nu și-a

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

mai folosit mirosul fin, mai ales că locul era plin de miros de sânge și de leu.

S-a gândit să caute punga, dar aceasta nu se găsea niciunde, nici asupra cadavrului, nici în jur.

Tarzan era foarte dezamăgit, dar nu de pierderea pungii, ci de faptul că Numa l-a privat de plăcerea unei răzbunări. Tot întrebându-se cu mirare ce s-ar fi putut întâmpla cu punga lui, a pornit pe cărare, în direcția de unde venise.

În creierul lui, concepea un plan de a intra în tabăra arabilor și de a căuta acolo punga, în fiecare cort sau colibă.

A luat-o spre sud acum, în intenția de a vâna ceva și de a-și potoli foamea, înainte de a se face foarte cald. Apoi se gândea că se va adăposti aproape de tabăra arabilor, unde se va odihni într-un copac înalt și stufos, unde la fel de bine putea să tragă și un pui de somn până la lăsarea serii.

De îndată ce Tarzan a dispărut de pe potecă, printre copaci a apărut un războinic negru. Înalt și voinic, care alerga într-un trap mărunț, mergând spre răsărit.

A observat cadavrul leului și o expresie de nedumerire a apărut pe fața sa. De îndată ce a început să examineze rănila care au pricinuit moartea regelui junglei.

Deși Tarzan scosese săgețile, pentru Mugambi era clar ce a provocat moartea acestui animal feroce, de parcă ar fi văzut sulița și săgețile încă înfipite în leu.

Mugambi s-a uitat în jur cu multă atenție. Corpul leului era cald încă și deci cel care l-a doborât trebuia să fie pe aproape.

Însă nici o ființă omenească nu se vedea.

Mugambi a dat din cap foarte îngrijorat și a mers mai departe, dar de data aceasta cu mai multă atenție, privind în jur de foarte multe ori.

A mers așa toată ziua, oprindu-se din când în când, pentru a o striga pe Jane Clayton. Spera că va fi auzit de stăpâna lui, însă în loc de răspuns, a dat peste un alt necaz.

Dinspre nord-est, cu mai multe luni în urmă. Abdul Murak, pornise în căutarea banditului Ahmet Zec, în fruntea unui detașament de soldați indigeni. Ahmet Zec îl jignise pe împăratul Menelik, conducând expediții de vânătoare de sclavi în interiorul granițelor conduse de acest împărat puternic.

Tocmai în ziua aceea când s-au întâmplat cele povestite mai sus, Abdul Murak a făcut un scurt popas pe cărarea pe care Werper și Mugambi au folosit-o în drumul lor spre răsărit.

Nu mult timp după ce călăreții lui Abdul Murak au descălecat, belgianul, fără să bănuiască ceva, a trecut cu calul chiar prin mijlocul taberei pe care Abdul Murak voia să o ridice.

A fost înconjurat și dat jos de pe cal. Werper i-a spus lui Abdul Murak că este francez și că vânează în Africa, dar că a fost atacat de niște bandiți necunoscuți, care i-au ucis întreaga escortă, el fiind singurul supraviețuitor.

După câteva minute de discuții. Werper și-a dat seama de adevărata destinație a acestei mici armate și dându-și seama că are de a face cu inamicii lui Ahmet Zec, inima i-a venit la loc.

Însă de teama de a fi dus din nou în apropierea banditului arab, l-a încredințat pe Abdul Murak că Ahmet Zec comandă niște forțe foarte numeroase și puternic înarmate și că acum este într-o expediție spre sud.

Abdul Murak s-a gândit că i-ar trebui cam multă vreme până să îl găsească pe banditul arab, iar într-o confruntare directă, rezultatul nu i-ar fi deloc favorabil, s-a hotărât să-și așeze tabăra exact unde erau, iar a doua zi să pornească spre casă.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Spre prânz, cei din tabără au auzit niște sunete.

— Lady, lady, lady! se auzeau strigăte din pădure.

Soldații lui Abdul Murak fiind foarte prudenți, s-au îndreptat spre junglă în direcția acelei voci.

S-au întors după o jumătate de oră, târându-l pe Mugambi. Negrul l-a observat imediat pe oaspetele stăpânului său, cel care intrase în tabăra arabilor. Însă a crezut de cuviință să nu vorbească despre el sau să arate prin vreun gest că l-a recunoaște.

I-a spus lui Abdul Murak că locuiește mai la sud și că a trecut prin acea pădure pentru a vâna. I-a rugat pe soldați să îi dea drumul, pentru a-și continua drumul spre casă.

Abdul Murak însă a admirat fizicul acestui războinic și s-a hotărât să îl ia cu el, pentru a-l dăruí regelui Menelik. După câteva minute, Werper și Mugambi au fost puși sub pază

Cu această ocazie, Werper și-a dat seama că și el este prizonier și nu oaspete în acea tabără de războinici băștinași. Zadarnic a început să protesteze, iar când a ridicat vocea, unul dintre soldați l-a lovit peste față fără milă, spunându-i că îl va împușca dacă nu termină cu gălăgia.

Mugambi însă nu era deloc îngrijorat, pentru că spera că în lunga expediție ce va urma, va găsi destule prilejuri de a evada. Dorea ca acești soldați să își facă o impresie bună despre el, punându-le o mulțime de întrebări despre țara lor și despre puternicul lor împărat.

Manifesta o dorință vie de a ajunge cât mai repede în țara lor, în capitala lor, Addis Abeba, despre care soldații povesteau că este un oraș foarte bogat. Toți credeau că acest negru nu va încerca să fugă, așa că paza lui era de fapt inexistentă

Mugambi dorea neapărat să știe cât mai multe de soarta lui Tarzan și îl întreba de multe ori pe Werper cam

ce știe despre stăpânul lui sau despre autorii atacului împotriva fermei. Werper era la fel de convins că identificarea lui de către Mugambi i-ar aduce multe necazuri, însă nu i-a povestit prea multe, lăsându-l pe negru să creadă, că habar nu are de atacul asupra fermei.

Cel puțin așa credea că Mugambi va fi înșelat în legătură cu faptul că făcuse parte din banda de criminali ai lui Ahmet Zec.

Dar într-una din zile, Mugambi a descoperit ceva care l-a surprins foarte mult.

Detașamentul de soldați și-a instalat tabăra în apropierea uni râu, într-una dintre cele mai călduroase zile ale aceluia anotimp. Apa era limpede de se vedeau toate pietrele de pe fund

În această parte a Africii, crocodilii erau mai puțini, așa că soldații au profitat de această ocazie, pentru a se spăla și a-și curăța echipamentul.

Și celor doi prizonieri li s-a dat voie să facă baie. Când Werper s-a dezbrăcat, Mugambi a observat grija cu care albul ținea ceva legat de cămașă și mai ales faptul că nu dorea ca acest obiect să fie văzut de cineva.

Tocmai aceste precauțiuni au stârnit curiozitatea lui Mugambi. Deodată, Werper a scăpat acel obiect din mână. Pe pământ a căzut o pungă de piele din care au ieșit câteva pietre prețioase.

Acest războinic negru nu era un sălbatic neștiutor, pentru că fusese cu stăpânul lui în Anglia și cunoștea valoarea pietrelor prețioase și a banilor.

Și-a adus aminte că a stat multe minute în fața unor vitrine unde a văzut obiecte minunate făcute din astfel de pietricele frumos colorate.

În clipa când a văzut nestematele rostogolindu-se pe malul apei și-a dat seama că ele reprezintă o valoare imensă Dar în același timp și-a dat seama și de altceva,

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

care i-a atras atenția.

De zeci de ori a văzut el acea pungă atârând la șoldul lui Tarzan, în zilele când stăpânul lui dorea să se ducă în junglă și să își amintească de viața sălbatică pe care a dus-o atâția ani.

Atunci, se înconjura de războinicii lui dragi, se dezbrăca de hainele lumii civilizate și își lua echipamentul de vânător sălbatic, mergând să vâneze lei și leoparzi.

Werper a văzut imediat reacția negrului, dar s-a aplecat și și-a adunat pietrele, punându-le la loc în pungă. S-a uitat la Mugambi cu un aer indiferent, după care s-a dus să facă o baie.

A doua zi, Abdul Murak era foarte furios că războinicul cel voinic pe care dorea să îl ducă în dar împăratului lor, a fugit în timpul nopții.

Werper era și el îngrozit și imediat și-a pipăit buzunarul în care era punga. Aceasta era acolo, la locul lui, cu conținutul intact.

CAPITOLUL XVI - Tarzan conducător al manganilor

Ahmet Zec, împreună cu doi oameni de-ai lui, a făcut un mare ocol spre sud pentru a-i tăia belgianului drumul de scăpare. Ceilalți s-au dispersat în diverse direcții, astfel că erau răspândiți pe o arie foarte întinsă pe care o micșorau spre centru.

Ahmet și cei doi călăreți s-au oprit pe la amiază să se odihnească puțin. Doreau să stea la umbră câteva ore la marginea unei câmpii.

Șeful bandiților era în toane foarte rele. Era furios că a fost întrecut în șiretenie de către un necredincios, dar în același timp a pierdut și punga aceea cu multe pietre

prețioase, pe care dorea neapărat să o aibă.

Allah avea tot dreptul să fie supărat pe el!

Oricum, mai avea o șansă de a face rost de bani. I-a rămas acea prizonieră, pe care va primi un preț bun la târgul de sclavi din nord și apoi era comoara îngropată lângă ferma pe care au prădat-o.

Un zgomot ușor l-a trezit dintre gândurile acestea. A pus mâna pe pușcă, fiind gata să o folosească la nevoie.

Le-a făcut semn oamenilor săi să fie pregătiți pentru a se apăra și să facă liniște.

Toți trei așteptau cu atenția încordată să vadă ce va apare de după crengi.

Peste câteva secunde crengile s-au dat la o parte și a apărut capul unei femei, care privea speriată în dreapta și în stânga. După câteva clipe, după ce s-a asigurat că nu este nici un pericol, a ieșit în poiană.

Ahmet Zec abia și-a putut înăbuși un strigăt de surpriză.

Era prizoniera pe care o credea bine păzită în tabăra lui fortificată.

După toate aparențele, femeia era singură, dar arabul a așteptat câteva minute ca să fie sigur. Abia după aceea s-a hotărât să meargă și să o prindă.

Jane Clayton a pornit să traverseze câmpia. Până atunci, scăpase de două ori de sub urmărirea unor carnivore, dar era hotărâtă să facă toate eforturile pentru a ajunge acasă, la fermă.

Deși era disperată, și-a pus în gând că trebuie să ajungă acasă, altminteri o așteaptă moartea.

În acest timp, arabii o pândeau din spatele unor copaci, iar Ahmet Zec a observat cu satisfacție că Jane venea drept spre ei.

Însă o altă ființă privea la această scenă cu același interes. Doi ochi o urmăreau cu o privire tulburată de o imagine nedefinită că ar cunoaște această femeie.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Dinspre pădure a apărut deodată o maimuță uriașă, care făcea un zgomot nemaipomenit. Crengile trosneau sub picioarele sale grele și mârâia amenințător.

Femeia s-a întors să vadă ce sunt aceste zgomote și spre groaza ei a văzut maimuțoiul enorm. Un alt exemplar, la fel de mare și de periculos era în urma primului.

A țipat și a început să alerge mai repede în direcția pe care o avusese mai înainte. Când a ajuns la marginea poienii, a dat peste Ahmet Zec și cei doi călăreți ai lui, care au prins-o.

Însă în același timp, un alb uriaș cu pielea bronzată, sări de pe crengile din apropiere, aproape gol. S-a îndreptat spre maimuțe și le-a strigat ceva cu o voce guturală și fără să aștepte efectul acestor sunete asupra enormelor animale, s-a întors, repezindu-se la arabi.

Femeia se zbătea în brațele atacatorilor ei și întorcându-și capul, l-a văzut pe Tarzan. Fața i s-a luminat de speranță.

— John, a strigat ea, slavă Domnului că ai sosit la timp!

În spatele lui Tarzan veneau maimuțele, mirate de cele ce se întâmplă, dar supunându-se comenzii omului alb.

Arabii și-au dat seama că nu mai au vreme să încalece și să se pregătească de plecare cu captiva lor. Omul alb și maimuțele puternice erau lângă ei.

Ahmet Zec l-a recunoscut pe albul acesta și a încercat să se gândească la un plan de a scăpa. Dorea ca acum să îl omoare pe acest om periculos, de care voia să scape de foarte multă vreme.

Le-a strigat oamenilor săi să ia armele și să pornească la atac împotriva sălbaticului, care venea spre ei.

Cei doi arabi, care îl însoțeau pe Ahmet Zec, au tras

aproape simultan asupra atacatorilor. Tarzan și două dintre maimuțe au căzut cu fata în jos, în iarba deasă.

Zgomotul armelor de foc le-a făcut pe celelalte maimuțe să se oprească și profitând de această întrerupere a atacului, arabii au încălecat și au luat-o cu ei și pe Jane, care era zdrobită de durere, cu toate speranțele pierdute.

Au ajuns din nou în așezarea lor fortificată, iar lady Greystoke a fost trimisă în coliba bine păzită. De data aceasta însă a fost legată de un stâlp.

Unul câte unul, arabii trimiși după belgian se întorceau cu mâinile goale. Cu fiecare care venea fără un rezultat, furia lui Ahmet Zec creștea, încât nici unul dintre oamenii lui nu mai dorea să dea ochii cu el.

Amenința, înjura și se plimba nervos prin cortul lui. Dar această furie nu îi era de nici un folos.

Werper era dus și odată cu el și punga cu nestemate.

După ce arabii au încălecat și au fugit, maimuțele și-au îndreptat privirile spre cei care căzură la pământ. Unul era mort, dar celălalt și maimuța albă mai respirau.

Maimuțele s-au adunat în jurul celor doi supraviețuitori și au început să mormăie și să se agite.

Primul care și-a revenit a fost Tarzan. Și-a ridicat capul și s-a uitat în jur. Apoi și-a examinat rana de la umăr din care a curs sânge foarte mult.

Rana era adâncă, iar sângele îi mai curgea. Glonteale l-a lovit, însă nu i-a provocat nici o leziune internă gravă.

S-a sculat cu greu în picioare și și-a îndreptat privirile spre locul unde dorise să fugă și să o ia pe acea femeie pentru care simțea ceva foarte interesant și nefiresc.

— Unde este ea?

— Au luat-o tarmanganii cu ei, a răspuns unul dintre maimuțoi de lângă el.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

— Dar tu cine ești de vorbești limba manganilor? a întrebat un alt maimuțoi.

— Eu sunt Tarzan, cel mai mare și cel mai puternic dintre vânătorii pădurii. Când strig eu, toate ființele din junglă tac, tremurând de groază. Sunt Tarzan al maimuțelor. Am fost plecat, dar acum m-am întors la poporul meu.

— Da, a început să vorbească unul dintre maimuțoii bătrâni. Îl cunosc. Este Tarzan, regele pădurii. Bine că te-ai întors. Acum vom avea vânat destul!

Celelalte maimuțe s-au întors spre Tarzan și au început să îl miroasă. Acesta stătea nemișcat, cu colții pe jumătate rânjiți, cu mușchii încordați, gata de atac.

Însă nimeni nu i-a contesta dreptul de a fi cu ei. Apoi și-au îndreptat atenția spre celălalt supraviețuitor.

Și acesta nu a fost rănit decât foarte ușor, glontelev lovindu-l în cap și amețindu-l. După ce și-a revenit, a pornit după ceilalți de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Maimuțele i-au povestit lui Tarzan că au pornit spre răsărit, când deodată au simțit mirosul de femelă tarmangani și au urmărit-o.

Acum însă doreau să își continue drumul, dar Tarzan a spus că dorește să îi urmărească pe călăreți și să le ia femela.

După multe discuții, în care niciuna din părți nu a cedat, au ajuns la un compromis, că mai întâi vor pleca să vâneze câteva zile spre est, apoi vor merge în tabăra arabilor pentru a lua femela.

Și cum timpul nu are mare importanță la cei care trăiesc în junglă, Tarzan a consimțit să vâneze cu ei câteva zile. Apoi se gândea că rana din umăr trebuie să se vindece înainte de a se putea duce să se lupte cu tarmanganii, care aveau armele lor de foc atât de periculoase.

Și astfel, pe când Jane Clayton era împinsă în

Închisoarea ei și legată strâns de mâini și de picioare, singurul ei protector și salvator se plimba liber prin junglă, depărtându-se de ea, în tovărășia a douăzeci de maimuțoi păroși.

Era între ei aceeași atmosferă prietenească, ca și acea familiaritate cu care îi înconjura pe prietenii lui de la Londra, din cele mai selecte cluburi de aristocrați.

Dar în creierul lui circula acum o idee, care începea să prindă rădăcini foarte puternice, ideea că el trebuia să fie altundeva și printre altfel de creaturi și nu în mijlocul acestor maimuțe.

Era obsedat și de gândul de a porni cât mai repede după acei călăreți, pentru a salva femela răpită de ei. pentru care avea acele sentimente ciudate. Dar pentru el era importantă „prinderea” ei, mai degrabă decât „salvarea” ei.

El nu era decât o fiară din junglă și dorea ca această femelă să fie a lui și nu a altuia.

Din primul moment când i-a simțit mirosul din luminișul în care arabii au prins-o, a știut că a regăsit femela pentru care avea acea pasiune inexplicabilă și atât de puternică.

Punga cu pietrele colorate îi ocupa doar o mică parte din gânduri. Însă ducându-se în așezarea arabilor, o va căuta și o va lua împreună cu femela lui.

În aceeași zi, va fi posesorul pungii și a femeii!

Apoi se va putea întoarce printre maimuțele lui, împreună cu noua lui soție și cu jucăriile acelea colorate și va pleca cu ei la vânătoare, departe de ținuturile oamenilor.

Dorea să ducă o viață liniștită, fără griji, vânând și luptând cu ființele junglei.

Le vorbi maimuțelor despre aceste planuri, încercând să îi convingă să îl însoțească. Au refuzat însă aproape toți, în afară de doi: Taglu și Ciule.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Acesta din urmă era tânăr, puternic și înzestrat cu o inteligență superioară celorlalte maimuțe. Avea și o imaginație foarte bogată.

Această expediție îl atrăgea mult, mai ales prin ineditul ei.

Taglu însă avea un gând ascuns, despre care dacă Tarzan ar fi aflat l-a fi ucis imediat într-un acces de gelozie.

Maimuțoiul acesta nu mai era tânăr. Era însă un exemplar cu o musculatură puternică. Taglu era foarte șiret, dar și crud, având o experiență bogată de viață de junglă plină de primejdii, la tot pasul.

Mărimea lui excepțională și greutatea sa cu mult peste media obișnuită a speciei lui, l-a făcut învingător în multe confruntări cu masculi mai tineri și mai agili.

Avea însă o fire supărăcioasă și era veșnic încruntat. Fără ca Tarzan să bănuiască, Taglu îl ura cu o înverșunare pe care și-o ascundea numai pentru că forța imensă a acestei creaturi albe îi impunea respect și o teamă inexplicabilă.

Aceștia erau așadar cei cu care trebuia Tarzan să meargă în satul banditului arab Ahmet Zec. La plecarea celor trei, restul tribului le-a aruncat o ultimă privire lungă, apoi toți și-au reluat vechile îndeletniciri, dintre care cea mai importantă era căutarea hranei.

Tarzan a avut multe necazuri ca să mențină mintea maimuțoilor lui concentrată asupra scopului expediției lor. Pentru că maimuțele nu se pot concentra multă vreme asupra unui singur obiect sau asupra unui singur gând.

A porni într-o călătorie ca aceasta pe care a intenționat-o Tarzan și având o destinație precisă era un lucru cu mult mai simplu decât să ai în vedere numai acest scop cel puțin până ajungi acolo unde ai avut intenția.

Iar ca să distragi atenția unei maimuțe în junglă este lucrul cel mai simplu!

La început, Ciule a fost de părere să alerge imediat spre satul arabilor, de parcă ar fi fost la o aruncătură de băț și nu la o distanță de câteva zile de mers. Dar la numai câteva minute după ce au pornit, atenția lui s-a concentrat asupra unor rime care ieșeau de sub un copac căzut nu de multă vreme.

Tarzan, care a observat imediat lipsa lui Ciule s-a întors și l-a găsit aplecat sub trunchiul putred al copacului doborât, preocupat să sape găuri adânci după răme și viermi suculenți. Un astfel de meniu nu trebuie să mire pe nimeni pentru că viermii fac parte din delicatesele hranei din junglă.

Tarzan nu l-a putut dezlipi pe Ciule de lângă trunchiul căzut și a trebuit să aștepte până maimuțoiul s-a săturat. Nu dorea să se lupte cu el, pentru că fiecare minut era prețios în această expediție.

Când Ciule și-a terminat masa, a pornit cu Tarzan după Taglu. Dar acesta a dispărut în desișul junglei și nu era nicăieri.

Au mers câteva minute și l-au văzut distrându-se cu o veveriță rănită. Bietul animal încerca să se scoale, iar când făcea câțiva pași, maimuțoiul răutăcios o lovea cu palma, doborând-o din nou la pământ.

S-a jucat așa câteva minute după care s-a plictisit și a devorat veverița pe care a chinuit-o înainte de a o omorî.

Din cauza atâtor întârzieri, călătoria lui Tarzan spre satul lui Ahmet Zec s-a prelungit foarte mult. Dar el avea răbdare, pentru că în mintea lui și-a făcut un plan, în care avea nevoie de cei doi maimuțoi puternici.

Iar după cum am mai amintit, nu era ușor să menții ideea exactă a acestei expediții în mintea unor maimuțoi primitivi. Ciule era permanent nemulțumit că drumul

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

este prea lung, iar perioadele de odihnă foarte scurte.

Cu plăcere ar fi renunțat la această excursie aventuroasă, dacă Tarzan nu i-ar fi povestit tot timpul despre ademenitoarele depozite de alimente din satul tarmanganilor.

Taglu era copleșit de gândul lui secret și de multe ori ar fi abandonat și el expediția, dacă nu ar fi fost atras de acel lucru minunat la care se gândea mai tot timpul.

Într-o după-amiază fierbinte ale unei zile tropicale toride, simțurile extrem de dezvoltate ale celor trei, le-au dat de știre că se găsesc în apropierea așezării arabilor.

Au început să se furișeze încet, la adăpostul vegetației dese.

Înainte mergea uriașul tarmangani, cu pielea lui netedă și arsă de soare, lucind din cauza transpirației provocate de mersul rapid prin jungla fierbinte.

Era urmat de Ciule și Taglu, care erau simple caricaturi ale staturii semețe ale conducătorului lor. Mergeau în tăcere, ajungând repede la gardul care înconjura așezarea. Aici, s-au urcat pe un copac mare, de unde se vedea în interior.

Era un loc ideal pentru a ține sub observație satul fortificat al lui Ahmet Zec.

Un călăreț, îmbrăcat în alb și purtând un turban mare a ieșit pe porțile satului. Tarzan le-a șoptit ceva celor doi și a pornit-o după acest călăreț.

Arabul călărea în trap ușor, neștiind de ființa care s-a hotărât să îl urmărească. Tarzan a făcut un mic ocol și a mărit viteza deplasării sale printre copaci, ajungând într-o poiană, unde l-a așteptat pe arab.

La marginea poienii, s-a oprit pe o creangă, care atârna deasupra cărării. Victima se apropia fredonând un cântec popular al ținuturilor din nord.

Tarzan era hotărât să ucidă. Era aceeași persoană care cu câțeva vreme în urmă și-a ocupat locul în

Camera Lorzilor de la Londra, ca un membru respectat și distins al acestei adunări de aristocrați onorabili.

Arabul a apărut și a trecut pe sub creanga unde era ascuns Tarzan. S-a auzit un foșnet ușor, iar calul a simțit că un alt călăreț îi sare în spinare.

Arabul a fost prins și smuls din șa. Tarzan l-a târât printre copaci, iar peste câteva minute s-a înapoiat cu niște haine în mână. S-a apropiat din nou de cei doi maimuțoi povestindu-le pe scurt ce s-a întâmplat.

Cei doi maimuțoi au pipăit stofa, au mirosit hainele și le-au dus la urechi ca să le asculte foșnetul. Tarzan însă le-a tăiat cheful de joacă, poruncindu-le să îl urmeze.

S-au îndepărtat puțin de așezare, unde s-au ascuns din nou și au așteptat. Dar după câteva minute, alți doi călăreți, de data aceasta negri lui Ahmet Zec, îmbrăcați în haine de arabi, au apărut dinspre junglă, mergând încet spre sat.

Râdeau și vorbeau zgomotos, dar viața lor s-a sfârșit foarte repede, fără să își mai termine poveștile. Cele trei ființe puternice nu cunoșteau milă pentru oameni.

Tarzan le-a luat hainele și turbanele și le-a dus la locul unde ascunsese și primul rând de haine furat de la călărețul arab. I-a îmbrăcat pe cei doi maimuțoi în hainele albe și s-a îmbrăcat și el la rândul lui.

Păreau ca trei oșteni de-ai lui Ahmet Zec, care se odihneau pe creanga unui copac înalt. Au rămas acolo până s-a întunecat.

Tarzan și-a concentrat toată atenția asupra colibelor și corturilor din sat, pentru a se putea orienta mai bine noaptea. Deasemenea, mai știa că există și o colibă unde simțise acel miros de femelă.

A văzut două santinele postate în fața cortului lui Ahmet Zec și ceva îi spunea că acolo trebuie să fie punga cu pietricelele colorate.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

La început, cei doi maimuțoi au fost încântați de hainele lor. Pipăiau stofa și o miroseau și se uiau unul la celălalt cu satisfacție și admirație.

Ciule, care era mai tânăr și mai jucăuș, și-a întins brațul păros și i-a îndesat turbanul lui Taglu. Acesta s-a supărat pentru că nu avea chef de joacă.

Nimeni nu avea dreptul să pună laba pe el, doar dacă dorea să îl caute de purici. Altminteri, acest gest însemna un început de atac.

Iar această apăsare peste ochi a obiectului care mirosea a tarmangani nu semăna nici pe departe cu un căutat de purici. Era atacat! Ciule l-a provocat.

A început să mârâie înfiorător și a sărit la gâtul celui alt, fără să își mai ridice turbanul și să vadă unde sare.

Tarzan s-a așezat între ei doi și după ce i-a apuca pe amândoi de unde a putut, i-a aruncat de pe creangă, reușind să îi despartă.

La strămoșii omului, scuzele nu erau cunoscute, iar explicațiile inutile și zadarnice. Tarzan le-a distras atenția de la motivul încăierării, începând să le expună planul de atac asupra satului.

Maimuțoi sunt obișnuiți să se bată foarte des între ei. În aceste dispute se pierdea mai mult păr decât sânge, așa că astfel de altercații erau repede uitate.

Cei trei s-au așezat din nou pe o creangă, așteptând momentul când locuitorii se vor liniști și vor putea pătrunde în sat.

După ce s-a întunecat, Tarzan le-a făcut semn să coboare și făcând un mic ocol au pornit spre gardul înalt. Tarzan mergea cu hainele ridicate, pentru a se putea deplasa mai repede. A făcut o mică săritură și a ajuns până pe vârful gardului. Îi era teamă că maimuțele își vor rupe hainele și i-a rugat să aștepte până se va gândi cum să se urce și ei pe gard.

Și-a întins sulița spre Ciule și acesta apucând vârful s-a ridicat până sus pe gard. Într-o clipă era lângă Tarzan. La fel s-a urcat și Taglu.

Apoi au sărit toți trei în interiorul satului. Tarzan i-a condus până lângă coliba în care era închisă Jane Clayton. Deschizătura din spate fusese reparată, așa că a căutat un alt loc prin care să se strecoare.

Dar mai întâi a trebuit să miroasă locul, pentru a se încredința că ea este acolo. Cei doi maimuțoi au început să miroasă și ei, împreună cu conducătorul lor

Fiecare dintre cei trei a simțit mirosul femeiei din interiorul colibei, dar reacțiile lor au fost diferite, în funcție de temperament, obiceiuri și intenții de moment.

Pe Ciule mirosul nu l-a interesat în mod deosebit. Femela era pentru Tarzan. Tot ce dorea el era să se ducă la depozitele de alimente ale tarmangani lor și să mănânce cât mai mult, așa cum le-a făgăduit Tarzan.

Însă șiretul Taglu și-a dat seama că este foarte aproape de îndeplinirea vechii sale dorinți. Este adevărat că în timpul expediției, ar fi dorit de multe ori să renunțe la gândul lui mai vechi, dar de fiecare dată Tarzan le aducea aminte de ce merg ei spre satul tarmanganilor și ce trebuie ei să facă acolo.

Își lingeau buzele enorme, iar ochii îi erau mici de satisfacție, că a reușit să ajungă aici.

Tarzan era mulțumit că a găsit femela pe care o dorea, dar acum s-a îndreptat cu cei doi spre cortul lui Ahmet Zec.

Un arab care trecea pe acolo i-a observat, precum și vreo doi negri care stăteau de vorbă lângă o colibă. Dar fiind întuneric, iar hainele aveau mâneci lungi, care acopereau labele păroase ale maimuțelor, nu au fost recunoscuți, mai ales că toți trei s-au așezat pe pământ, de parcă ar fi vrut să înceapă o discuție serioasă.

Apoi, s-au ridicat și s-au îndreptat spre cortul lui

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Ahmet Zec. Au trecut în spate și au început să asculte. Banditul arab vorbea cu mai mulți dintre soldații lui.

Tarzan asculta cu foarte mare atenție.

CAPITOLUL XVII - Jane este în pericol

Locotenentul Albert Werper era îngrozit de soarta ce îl aștepta la Addis Abeba și începea să își facă planuri de evadare. Dar după fuga lui Mugambi, abisinienii și-au dublat paza, pentru a-l împiedica pe belgian să urmeze exemplul negrului.

O vreme s-a gândit să îl miruiască pe Abdul Murak cu o parte a conținutului pungii sale. Dar temându-se ca abisinianul să nu pretindă toate nestematele ca preț al eliberării, Werper, stăpânit de lăcomie, a căutat o altă modalitate de a ieși din încurcătură.

În mintea lui începea să ia contur un plan, care putea să aibă sorți de izbândă, lăsându-l în posesia pietrelor scumpe, dar satisfăcând în același timp și lăcomia africanului, care trebuia convins că belgianului i s-a luat tot ce putea oferi.

Astfel că a doua zi după evadarea lui Mugambi, Werper s-a dus în cortul lui Abdul Murak. Acesta era foarte supărat, iar fața îi era încruntată.

Werper însă s-a încurajat singur, gândindu-se că acest negru, chiar dacă era supărat, nu s-ar da la o parte să se îmbogățească fără efort.

Abdul Murak s-a uitat la el și l-a întrebat scurt:

— Ce vrei?

— Libertatea, a răspuns la fel de scurt belgianul. Negrul a zâmbit și s-a uitat apoi din nou supărat la el.

Încât acesta a dat un pas înapoi

— Și pentru asta m-ai deranjat tu acum, ca să îmi spui o asemenea prostie?

— Pot să plătesc, a răspuns Werper Abdul Murak a început să râdă cu poftă

— Să plătești? a strigat el. Cu ce? Cu cârpele pe care le porți? Sau poate ai o mie de kilograme de fildeș sub cămașă.

S-a ridicat furios și a continuat:

— Ieși afară! Ești un dobitoc! Să nu mai vii la mine cu minciuni din acestea, că te voi biciui!

Dar Werper nu s-a speriat. Dacă nu insista, libertatea sau poate viața lui va fi pierdută.

— Ascultă-mă! Dacă vei avea atâta aur cât ar putea căra zece oameni, m-ai duce spre coloniile britanice?

— Aur cât să ducă zece oameni? a repetat uluit Abdul Murak. Ești nebun! Unde ai tu atâta aur?

— Știu unde este ascuns, a continuat Werper. Dacă îmi promiți să mă ajuți, te conduc eu acolo. Îți sunt de ajuns zece încărcături?

Abdul Murak a încetat să mai râdă S-a uitat la belgian cu mai multă atenție.

Individul din fața lui părea sănătos la minte, dar totuși... zece încărcături de aur!

Abisinianul a rămas câteva clipe pe gânduri.

— Bine, te duc unde vrei și te eliberez. Cât de departe este aurul acesta?

— Este de mers cam o săptămână, spre sud, a explicat Werper.

— Dar dacă nu mai este acolo unde zici tu, îți dai seama ce te așteaptă?

— Dacă aurul nu este acolo, mă poți ucide. Știu bine că este acolo, pentru că am fost de față când a fost îngropat, însă este o cantitate cu mult mai mare decât ți-am spus. Este încărcătura pe care au dus-o cincizeci de oameni. Tot acest aur este al tău, dacă îmi promiți că mă eliberezi și mă duci autorităților britanice.

— Deci îți dai garanție viața pentru acest aur? a întrebat Abdul Murak.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Werper a dat afirmativ din cap.

— Foarte bine atunci, a zis abisinianul. Îți promit că dacă voi găsi numai cinci încercături de aur, tot te voi elibera, însă până când acest aur nu va fi în posesia mea, vei rămâne prizonierul meu.

— Sunt de acord, a spus Werper. Plecăm deci mâine de dimineață?

Abdul Murak a dat afirmativ din cap, iar belgianul s-a întors spre locul de unde venise, unde îl așteptau cei doi soldați care îl păzeau.

A doua zi, spre mirarea soldaților, s-a dat ordin de deplasare spre sud, în loc să se meargă spre nord-est, spre casă.

Acestea s-au întâmplat în aceeași noapte când Tarzan și cele două maimuțe au intrat în satul bandiților lui Ahmet Zec. Tabăra lui Abdul Murak era la numai câțiva zeci de kilometri mai la est.

În timp ce Werper visa la libertate și se bucura de punga plină cu pietre prețioase, iar Abdul Murak nu mai putea să adoarmă gândindu-se la fabuloasa avere promisă de belgian, Ahmet Zec dădea ordine pentru pregătirea unei mici armate de soldați și cărauși, pentru a pleca spre fosta fermă a lordului de Greystoke.

Arabul dorea să dezgroape aurul și să îl transporte la el în așezare.

În timpul acestor pregătiri, în spatele cortului său, stătea cineva care asculta cu foarte multă atenție, așteptând momentul când să poală intra și să caute punga cu pietre scumpe. Această idee era înaintea tuturor altor gânduri în mintea lui Tarzan.

În cele din urmă căpeteniile lui Ahmet Zec au părăsit cortul șefului lor, iar acesta a ieșit să fumeze o pipă, cu alți soldați, pentru a mai discuta cele ce vor trebui făcute a doua zi.

Dar de îndată ce a ieșit, lama unui cutii a pătruns

prin pânza cortului, cam la doi metri înălțime și dintr-o singură mișcare, pânza a fost tăiată în lungime, până jos.

Prin această tăietură au intrat Tarzan și Ciule, iar Taglu a rămas afară să stea de pază. Dar de îndată ce a rămas singur afară, Taglu s-a îndepărtat de cort, mergând spic coliba unde era femela pe care o dorea.

În fata colibei unde Jane era legată strâns, de mâini și de picioare, ședeau două santinele, care discutau. Înăuntru, tânăra femeie era întinsă pe o rogojină, resemnată de soarta ei tristă, având acum un singur gând: să își ia viața.

Nici nu se gândise la așa ceva înainte de întâmplarea din poiană, când arabii l-au doborât pe Tarzan cu armele lor.

O siluetă îmbrăcată în alb, se strecura fără cel mai mic zgomot, ajungând repede în spatele acestei colibe.

Inteligența lui redusă nu i-a permis nici măcar să își dea seama de avantajele pe care le avea cu acele haine, care îi dădeau înfățișarea unui adevărat luptător arab.

Ar fi putut merge liniștit pe aleile satului, chiar prin fata santinelor, pentru că în întunericul ce domnea, nimeni nu și-ar fi dat seama de adevărata identitate a acestei ființe.

Ajuns în spatele colibei, s-a uitat de după colț, să vadă dacă santinelele l-au simțit. Nu dorea să fie observat, pentru că îi era o frică de moarte de acele bețe care fac zgomot și cu care tarmanganii omoară pe oricine vor ei.

Dorea să se strecoare fără să fie observat, pentru a scăpa de neplăcerea unei lupte cu santinelele. Ar fi dorit, ca deasupra colibei să fi fost un copac de pe care să se strecoare în colibă.

Însă nu vedea nici o posibilitate de a intra în colibă, fără să se lupte cu cei doi tarmangani de la ușă.

S-a hotărât să se suie pe acoperiș și de acolo să sară

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

asupra negrilor și să îi răpună cu mușcături adânci, în cea mai mare grabă.

S-a retras în spatele colibei, pentru a sta puțin pe gânduri, înainte de a porni la atac. S-a aruncat pe acoperiș, sărind drept pe vârful. Însă nu a ținut seama că acel acoperiș era din paie lipite cu lut.

De îndată ce a vrut să mai facă un pas, s-a trezit alunecând printr-o spărtură care se lărgea sub el, cu mult zgomot. După câteva clipe, maimuțoiul era pe podeaua colibei, amețit de această întorsătură de situație.

La auzul acestui zgomot, santinelele au sărit în picioare și au intrat înăuntru, cu cea mai mare grabă. Jane Clayton era așezată nu departe de locul unde căzuse maimuțoiul și a simțit imediat că cineva o apucă de haine trăgând-o de pe locul unde era legată.

Maimuțoiul a tras-o spre el, cuprinzând-o cu labele lui puternice. Jane a simțit că acel cineva era îmbrăcat cu haine și a sperat, în culmea deznădejdiei, că cineva a venit totuși, să o salveze și să o scoată din tabăra lui Ahmet Zec.

Cele două santinele, erau deja înăuntru lângă ușă și nu înțelegeau ce a produs acel zgomot infernal de scânduri rupte și lut spart. Le era frică și ezitau să înainteze.

Nu vedeau nimic, pentru că ochii lor nu s-au deprins încă bine cu întunericul colibei, dar nu se mai auzea nici un zgomot, pentru că Taglu stătea liniștit, așteptând să fie atacat.

S-a hotărât însă că mai bine ar fi să fugă împreună cu prada sa, pentru că nu putea să lupte cu femela în brațe.

A strâns-o pe Jane puternic în brațe și s-a repezit spre ușă printre cei doi care stăteau nehotărâți. Forța lui și viteza pe care a avut-o în acele momente, i-a doborât

pe cei doi soldați negri, trecând ca o săgeată și pe lângă celelalte colibe, fugind spre gardul de întărituri.

Jane Clayton era uimită de puterea și viteza acestei ființe, începând să creadă că Tarzan nu a fost ucis de gloanțele arabilor și că a venit să o salveze în sfârșit.

Cine mai era în întreaga junglă africană, care ar fi putut duce pe cineva în brațe cu această ușurință?

Îl s-a adresat, spunându-i pe nume, dar nu a primit nici un răspuns.

Totuși, nu a pierdut nici o speranță.

După ce a ajuns la gard, maimuțoiul și-a luat avânt, sărind până sus, pe vârful stâlpilor.

Aici a stat câteva clipe, pentru a-și restabili echilibrul, apoi a sărit jos cu o agilitate ieșită din comun.

Jane era sigură că ființa aceasta este soțul ei, iar când maimuțoiul a început să sară prin copaci, la fel cum făcea Tarzan, a fost convinsă că a fost salvată de acesta.

Taglu a fugit cam la doi kilometri de tabăra lui Ahmet Zec, apoi s-a oprit și a coborât din copaci.

Aici a pus-o pe Jane pe pământ.

Erau într-o mică poiană, luminată de luna care tocmai ieșise din nori.

Jane era surprinsă doar de faptul că ființa aceasta era mai greoaie și cu brațe mai groase, dar aceste amănunte nu au deranjat-o, fiind sigură de identitatea salvatorului ei.

Îl a spus din nou pe nume, întorcându-se spre fața lui, dar în aceeași clipă, maimuțoiul plictisit de haina tarmanganilor, care îl stânjenea în mișcări, s-a dezbrăcat într-o clipă, smulgându-și și turbanul de pe cap.

În fața femeii a apărut fața hidoasă și corpul diform al unei maimuțe antropoide uriașe.

Cu un țipăt jalnic de groază, Jane Clayton a leșinat, în timp ce, dintr-un tufiș din apropiere, Numa îi pândea, flămând, lingându-și botul de plăcere.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

De îndată ce a intrat în cort, Tarzan a început să caute punga, cercetând totul cu foarte mare atenție. A sfâșiat patul, împrăștiind păturile în toate părțile, însă punga nu era niciunde.

Nici un loc, cât de mic, nu a rămas necercetat de către Tarzan, dar era totuși mulțumit că era acum sigur că acele frumoase pietre nu sunt aici.

S-a hotărât să se ocupe de al doilea plan, adică de capturarea femeiei. A ieșit din cort cu multă dezinvoltură, îndreptându-se spre coliba unde Jane era legată.

I-a făcut semn lui Ciule să îl urmeze. Absența lui Taglu îl surprindea, dar era sigur că maimuțoiul și-a găsit ceva care l-a atras și a uitat de misiunea sa. Nu avea acum nevoie de el, așa că nu a dat mare importanță absenței lui.

S-a apropiat de colibă, dar a observat imediat că acolo erau foarte multe persoane adunate în fața ușii. Oamenii erau speriați și nervoși.

Tarzan, temându-se că deghizarea lui Ciule ar putea să îl dea de gol, l-a trimis spre gard, pentru a nu fi descoperit de cineva din acea mulțime, care creștea mereu.

În timp ce Ciule se depărta spre gard, Tarzan s-a apropiat cu mult curaj de colibă. Grupul de oameni era foarte agitat.

Aici, a încercat să își facă loc printre arabi și negri, uitând însă că dintre toți, numai el avea suliță, arc și săgeți, iar în acest fel se deosebea de ceilalți luptători.

Își făcea loc prin mulțime, până când unul dintre arabi l-a remarcat, punându-i mâna pe umăr.

— Cine ești tu? a strigat el.

În timp ce puneă această întrebare, i-a smuls turbanul din cap.

Tarzan, în timpul vieții duse printre maimuțe, nu s-a

deprins să poarte discuții cu nimeni. Instinctul de apărare este constituit și din artificii și șmecherii, dar discuția nu își are locul în comportamentul antroipoizilor, indiferent de situație, fie ea chiar foarte periculoasă, ca și cea în care se găsea el acum.

Nu a pierdut vremea să îi explice arabului ce căuta el acolo, ci l-a prins de gât, strângându-l cu putere. A început să măture cu el mulțimea din fața intrării, făcându-și loc spre colibă.

Servindu-se de arab ca de o armă, a reușit să îi doboare pe cei care îi stăteau în cale, intrând în colibă.

Într-o singură clipă și-a dat seama că nu este nimeni înăuntru, dar a simțit imediat că Taglu fusese pe acolo. A început să mârâie furios, scoțând niște sunete înfiorătoare.

Mulțimea care s-a regrupat în fața intrării s-a dat la o parte, îngrozită de aceste sunete animalice. Se uitau unul la celălalt cu groază.

Nu văzuseră decât un om, care a intrat acolo, dar din colibă răzbăteau sunete care dovedeau că este vorba de o fiară sălbatică a junglei. Ce să însemne aceste sunete?

Oare a intrat prin spate vreo fiară sălbatică pe care nimeni nu a observat-o?

Era vreun leu sau leopard care s-a strecurat neobservat?

Ochii ageri ai lui Tarzan au descoperit imediat spărtura prin care a căzut Taglu. A înțeles imediat că maimuțoiul a intrat sau a ieșit pe acea spărtură.

Fără să mai stea mult pe gânduri, a sărit spre tavan, agățându-se de partea de sus a peretelui. S-a tras până sus ieșind și el tot prin spărtură.

A sărit pe pământ, în spatele colibei uitându-se atent în jur. Era și timpul, pentru că arabii prinzând curaj, și-au adus armele și au tras zeci de gloate înăuntru,

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

ciuruind întreaga colibă, încât nici o muscă nu ar fi scăpat vie.

Apoi au intrat, dar nu au găsit pe nimeni.

În acest timp, Tarzan a ajuns până la gardul satului. Ciule nu era nicăieri.

Femela i-a fost furată, prietenii l-au părăsit, nici peste pietricelele lui nu a dat și era foarte supărat.

A sărit gardul pradă unei furii fără seamăn și a dispărut în întunericul junglei. S-a gândit să amâne căutarea pungii, pentru că acum ar fi fost o sinucidere curată să intre în tabără, unde toți erau vigilenți și bine înarmați.

Peste tot prin tabără se auzeau comenzi aspre și toți se înarmau de parcă ar fi așteptat un atac puternic din partea unui inamic extrem de numeros.

Tarzan a încercat să dea de urma lui Taglu, dând ocol pădurii, mirosind peste tot, pe unde credea că maimuțoiul ar fi putut fugi cu femela pe care o dorise el atât de mult și care acum era în posesia unuia dintre prietenii lui.

Ciule a rămas la postul lui de lângă gard, până când strigătele și împușcăturile arabilor i-au umplut sufletul de spaimă. Maimuțelor le este o frică teribilă de bețele tunătoare ale tarmanganilor.

A sărit și el pe gard. apoi dintr-un salt a fost în pădure, la adăpost. Mormăia supărat și a început să își rupă hainele care îl incomodau.

În acest timp, Tarzan cutreiera pădurea în căutarea femeiei pe care Taglu o furase din tabăra tarmanganilor. Dăduse de urmele lor și se deplasa cu o viteză care l-a uimit foarte mult, neînțelegând ce forță îl împinge spre acea femelă.

Într-o poiană mică, sub razele lunii, enorma maimuță ședea, cu trupul nemișcat al femeii în brațele lui păroase. Fiara rupea cu dinții frânghia cu care fusese

Jane legată de mâini și de glezne.

A reușit să rupă aproape toate nodurile și să îndeparteze frânghia, care o imobilizase pe acea femelă.

Tarzan a trecut pe lângă ei cam la vreo patruzeci de metri și nu i-a văzut și nici nu i-a mirosit pentru că vântul bătea spre ei. Și datorită acestui vânt neprielnic nu l-a mirosit nici pe Numa, leul, care pândea cele două ființe care erau în poiană.

Tarzan a trecut la numai câțiva zeci de pași de locul unde se va desfășura o mare tragedie, iar Jane a pierdut acum ocazia de a mai fi salvată.

CAPITOLUL XVIII - Lupta sângeroasă pentru comoară

După ce s-a luminat de ziuă, Tarzan și-a dat seama că a pierdut urma lui Taglu și a femeiei. Dar nu voia să admită acest eșec, știind că până la urmă tot îi va găsi pe fugari.

Îi era foame și dorea să mănânce ceva. Apoi s-a gândit că cel mai bine ar fi fost să doarmă puțin și abia după aceea să pornesc după Taglu.

Jungla era întinsă și putea să vâneze unde dorea și să își caute culcuș în oricare dintre copacii din jur. Oricât de departe ar fi fost Taglu, tot îl va putea găsi, chiar dacă va trebui să răscolească toate tufele pădurii.

A simțit mirosul lui Bara, cerbul, găsindu-și modul de a-și astâmpăra foamea.

Timp de o jumătate de oră, a urmărit cerbul după miros, mergând spre est. Spre mirarea lui, cerbul a apărut chiar în fața lui, fugind spre el, desigur din cauza unei spaime mari.

Tarzan, care era foarte atent, s-a dat la o parte, așa că cerbul nici nu l-a observat. A făcut un ocol, pentru a putea ataca cerbul printr-un salt de pe o creangă înaltă.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Acum se pregătea să sară asupra victimei sale care peste câteva clipe va trece pe sub el. Nu știa ce putea să sperie cerbul și să îl facă să fugă îngrozit, fără să se uite în lături.

Se gândea că probabil un leu sau o panteră și-a ales ca mic dejun acest cerb, dar el era hotărât să nu împartă mâncarea cu nimeni.

Dacă nu ar fi fost ajutat de forța mușchilor săi, desigur că inteligența sa l-ar fi ajutat să iasă din orice încurcătură.

Cerbul se apropia de locul de unde Tarzan dorea să se arunce asupra lui. Vânătorul se pregătea de atac, încordându-se, fiind pregătit să sară. Știa exact ce va urma.

Și-a îndoit genunchii sub el, începând să balanseze creanga pentru a putea sări mai bine, folosind și balansul pe care îl imprima această creangă saltului său.

Asculta cu mare atenție zgomotul copitelor. Animalul speriat se apropia. Cerbul a trecut pe sub creanga unde era ascuns Tarzan, iar acesta a sărit asupra victimei sale.

Animalul a căzut sub greutatea atacatorului, încercând să se ridice. Însă această încercare era zadarnică, pentru că Tarzan i-a prins coarnele și cu o smucitură rapidă, i-a întors capul, rupându-i gâtul.

Totul nu a durat decât câteva secunde și acum Bara era mort. Tarzan nu a apucat să se dezmeticească din această acțiune rapidă, pentru că a auzit zgomote, care desigur erau sursa spaimei cerbului.

A apucat iute animalul și într-o clipă a fost sus pe creangă, cu cerb cu tot. S-a uitat cu atenție pe poteca de unde venise Bara.

Peste câteva secunde, a auzit zgomotul făcut de cai care mergeau în galop și a înțeles de ce era cerbul atât de speriat. A luat vânatul de coame și s-a suit spre vârful

copacului, pentru a nu fi văzut de cei care se apropiau.

Apoi, fără să îi pese de cei care urmau să apară pe potecă, și-a tăiat o bucată mare din piciorul cerbului și a început să mănânce cu poftă, înfigându-și dinții în carnea încă aburindă din care curgeau picături mari de sânge.

Între timp se uita cu interes, să vadă dacă va recunoaște pe cineva dintre cei care urmau să vină pe cărare. A văzut mai mulți călăreți dintre care l-a recunoscut imediat pe unul dintre ei.

Era Albert Werper. Dar Tarzan era deprins să stea liniștit, așa că indiferent cât de surprins a fost de apariția acestui alb, nu a scos nici un sunet.

De sus din copac, Tarzan l-a examinat cu ochii săi ageri, uitându-se dacă nu cumva acest om are vreo umflătură prin hainele lui, cam de mărimea pungii cu pietrele lui colorate

S-a hotărât să îi urmărească pe acești călăreți, pentru că era curios să vadă unde mergeau, dar mai ales să îl caute pe Werper de punga sa prețioasă. Astfel că abisinienii mai aveau un tovarăș de drum, un alb pe jumătate gol, care îi urmărea la o distanță mică, dar care nu dorea să fie descoperit.

Și-a luat și o mare bucată din cerbul vânat mai înainte, pentru că știa că nu va avea timp să plece la vânătoare, în timpul urmăririi acestor călăreți.

Nu dorea să se lupte cu acești călăreți, pentru a ajunge la Werper și era sigur că va avea prilejul să îl întâlnească singur și să îl întrebe de pungă.

Chiar dacă acum gândea ca o fiară sălbatică, inteligenta sa nativă îl ajuta să nu riște prea mult pentru a nu-și pierde viața.

Werper și călăreții abisinieni își continuau drumul lor spre sud, însoțiți de foarte aproape de Tarzan care mergea în felul lui cel mai obișnuit, adică aruncându-se pe crengile copacilor din junglă.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Au mers în ritm susținut două zile, ajungând în cele din urmă la o câmpie întinsă, înconjurată de niște munți golași. Tarzan și-a dat seama că aceste locuri îi sunt foarte cunoscute, dar imaginile din mintea lui se încăpățâneau să rămână doar niște umbre fără contur precis.

Călăreții au trecut în partea opusă a câmpiei, unde s-au oprit lângă ruinele unei case arse. Tarzan i-a urmat, ascunzându-se după tufe sau ridicături de teren.

Le pândea fiecare mișcare.

Călăreții au descălecat și au început să sape. Tarzan s-a apropiat de ei și s-a întrebat dacă nu caută oare ceva carne pe care să o fi îngropat-o mai înainte.

Apoi și-a adus aminte că tot pe aici și-a îngropat și el punga cu pietricelele colorate, iar acum călăreții sapă în locul în care negrii au ascuns ceva, cu mai multe zile în urmă.

După câteva minute, călăreții au scos niște vase mari și murdare, de care s-au bucurat cu toți, în special Werper și cel care părea să fie căpetenia călăreților.

Călăreții au săpat mai mult, scoțând niște bucăți de metal galben, plin de noroi, depozitându-le la o parte de locul săpăturilor, formând o grămadă mare, pe care Abdul Murak o mângâia într-un acces de lăcomie.

Ceva nelămurit îi apărea în mintea lui Tarzan, văzând aceste bucăți de metal galben. Era sigur că văzuse aceste obiecte undeva.

Ce erau însă aceste obiecte? De ce doreau acești tarmangani să le ia și de fapt ale cui erau aceste bucăți murdare de metal?

Și-a amintit de băștinașii care îngropaseră această încărcătură și și-a dat seama că aceștia erau adevărații posesori ai metalului. Deci Werper le fura acestora metalul galben, așa cum i-a furat lui punga.

Ochii au început să îi lucească de furie. Ar fi vrut să

meargă să îi găsească pe negri și să îi aducă aici și să lupte împreună cu ei împotriva acestor hoți.

În timp ce mintea lui pune la cale această răzbunare, dinspre partea cealaltă a câmpiei, o altă ceată de călăreți se apropia de același loc unde erau cei care săpaseră cu câteva minute înainte.

Abdul Murak care era întotdeauna foarte vigilent, i-a observat imediat, dar destul de târziu, pentru că distanța dintre ei nu era prea mare.

A dat ordin oamenilor săi să se pregătească de luptă, pentru că în inima Africii, nu se poate ști dacă cel care se apropie este dușman sau prieten.

Werper a sărit pe cal și și-a îndreptat privirea spre cei care veneau spre ei. Alb ca varul s-a întors spre Abdul Murak și i-a spus:

— Este Ahmet Zec cu armata lui, vin și ei după aur.

Ahmet Zec s-a apropiat și a văzut grămada de aur scoasă de călăreții abisinieni și și-a dat seama că a sosit la timp, pentru că dacă ar fi întârziat, comoara ar fi dispărut de sub nasul lui.

Oare cine venise înaintea lui să dezgroape aurul? Arabul turba de furie, pentru că în ultima vreme toate îi mergeau pe dos: a pierdut punga cu nestemate, l-a pierdut pe belgian, iar prizoniera i-a evadat.

Iar acum venise altcineva să îi dezgroape comoara! Nu îi păsa cine sunt cei care au dezgropat aurul, el trebuia să îi înfrângă și se le ia comoara aceasta, chiar dacă ar fi să își piardă în luptă foarte mulți oameni.

A dat o comandă scurtă și cu un strigăt războinic, a dat pinteni calului său. S-a repezit asupra soldaților abisinieni, urmat de o hoardă de ucigași, care veneau înjurând, învârtind deasupra capetelor săbii și puști.

Oamenii lui Abdul Murak i-au întâmpinat pe arabi cu o salvă de gloanțe, care a trântit pe mulți arabi la pământ, dar aceștia s-au repezit imediat spre ei,

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

începând o luptă sângeroasă.

Ahmet Zec l-a observat pe Werper, după câteva minute de la începutul atacului și și-a întors calul pentru a-l ataca. Belgianul și-a întors și el calul, fiind îngrozit de soarta ce îl așteaptă. A fugit repede spre pădure.

Căpetenia arabă i-a strigat unuia dintre locotenenții lui să preia comanda și amenințând cu condamnări la moarte, i-a ordonat să îi nimicească pe abisinieni și să ducă aurul în tabăra lor fortificată. Apoi s-a năpustit pe unele belgianului, pentru că dorea să se răzbune, dar să ia și punga de nestemate.

În timp ce acești doi călăreți ieșeau din poiană, bătălia s-a încins. Nu se cerea milă și toți erau cruzi. Ucigașii lui Ahmet Zec nu erau mai prejos de cruzii abisinieni ai lui Abdul Murak.

Tarzan s-a ascuns după un tufiș și urmărea lupta sângeroasă, care acum s-a întins pe întreaga câmpie, neavând nici un loc pe unde să treacă să îl urmărească și el pe Werper.

Abisinieni au format un cerc de luptători care a înconjurat și tufișul în care se ascunsese Tarzan, iar în jurul lui galopau călăreți feroce, răcnind și luptând cu săbiile lor încovoiate.

Arabii lui Ahmet Zec erau mai numeroși, iar mica armată a lui Abdul Murak pierdea încet întreg efectivul său de oameni.

Pentru Tarzan, rezultatul acestei lupte nu prezenta nici o importanță. El avea doar un singur gând: să scape de cercul de luptători furioși și să plece după belgian și să îi ia punga.

De îndată ce l-a zărit pe Werper, cu două zile în urmă, când a început urmărirea abisinienilor, după vânarea cerbului, a început să îl urmărească pe belgian pentru a se convinge că este aceeași persoană cu care cutreierase el jungla cu câteva zile în urmă.

Se întreba oare cine fusese atunci cel pe care Numa l-a devorat pe câmpia cu ruine.

După ce i-a urmărit pe oamenii lui Abdul Murak două zile încheiate, ațintindu-și mereu ochii asupra lui Werper, s-a convins că acesta este omul pe care îl credea mort și care în mod sigur i-a luat punga lui prețioasă.

Acum era ascuns între tufele, care cu câteva săptămâni în urmă erau pline cu flori frumos îngrijite și care au fost mândria soției lui, de care nu își mai amintea nimic.

Un arab și un abisinian s-au apropiat unul de celălalt, chiar lângă tufa după care era Tarzan. A început o luptă cu săbiile, în care arabul se părea că are sorți de izbândă.

Îl împingea pe abisinian, cu cal cu tot, spre pădure și erau gata să îl calce pe Tarzan în picioare. O lovitură dibace a despărțit capul abisinianului de trup, iar cadavrul a căzut chiar lângă Tarzan.

În momentul când călărețul mort cădea din șa, Tarzan s-a gândit la o posibilitate de a scăpa din mijlocul acelui loc periculos și plin de sânge.

Trebuia să prindă calul celui doborât!

Bietul animal nici nu a scăpat bine de călărețul care îl purta în vârtejul luptei, că a simțit că din nou are pe cineva în spinare, de data aceasta, un alb uriaș și gol, care l-a apucat de frâu cu o mișcare dibace.

Arabul era uimit de această apariție neașteptată, care a răsărit chiar pe calul, pe care îl ușurase de povara sa, cu câteva secunde mai înainte.

Dar acest dușman nu avea sabie, iar armele sale, o suliță și un arc, le avea prinse de spate!

Revenit din surpriză, arabul a ridicat sabia și s-a repezit spre acest om ciudat, cu intenția de a-l ucide și pe acest străin care probabil că aparținea inamicului.

Și-a îndreptat sabia spre Tarzan, încercând o

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

lovitură care să îl despică în două. Dar sabia a vâjâit în gol, despicând aerul, pentru că Tarzan s-a aplecat, peste gâtul calului, chiar când lovitura pornise.

Dar în aceeași clipă înainte ca arabil să își dea seama ce se întâmplă, a fost prins de mijloc de un braț puternic, smuls din șa și transformat în scut viu.

Tarzan a trecut în galop chiar prin mijlocul câmpiei unde arabii i-au înconjurat pe abisinieni. După ce a ajuns în mijlocul combatanților, Tarzan l-a azvârlit pe arab la pământ, pornind spre pădure într-o goană nebună.

Lupta a mai durat încă vreo oră și nu s-a terminat până când abisinienii nu au fugit de la locul bătăliei, cel puțin cei care au putut scăpa cu viață.

Abdul Murak a scăpat și el și acum călărea furios prin pădure, însoțit de cei câțiva supraviețuitori ai armatei lui.

Arabii erau bucuroși că au învins și au înconjurat grămada de aur, așteptând ordine de la șefii lor. Dar bucuria lor nu era foarte mare, pentru că toți l-au văzut pe albul gol, care s-a depărtat călare spre pădure, după ce l-a aruncat pe unul dintre ai lor la pământ.

Acest arab era în viață și povestind ce s-a întâmplat, exagera puterea lui Tarzan, băgând groaza în soldați.

Toți auziseră de acest arab puternic și știau că acesta nu îi are la inimă, pentru că îi ura pe traficanții de fildeș și pe cei care ucid fără rost, fie animale, fie oameni.

Culmea era că li s-a spus că acest alb periculos nu mai este în viață și iată că acum a apărut în mijlocul bătăliei ridicându-l pe unul dintre ai lor ca pe un fulg.

Fiind foarte superstițioși, arabii credeau că de fapt acel călăreț a fost spiritul celui mort și se uitau cu groază în jur să vadă dacă acest spirit nu vine din nou în poiană.

Știau că sunt vinovați, pentru că ei au devastat

domeniile lui, ei i-au incendiat casa și i-au furat soția. Acum discutau în șoaptă că probabil spiritul albului cel crud stă la pândă în pădure și le pregătește o răzbunare cruntă, pentru că probabil și aurul era al lui.

Erau foarte speriați și au început să se retragă spre marginea câmpiei unde creșteau niște tufe foarte dese, care puteau să îi protejeze de spiritul albului.

Însă de la numai câțiva zeci de metri, o ceată de băștinași îi urmărea cu mare atenție. Acești negri au auzit zgomotul bătăliei dintre armatele lui Ahmet Zec și Abdul Murak și s-au furișat, cu multă precauție în josul apei.

Au traversat râul și au înaintat printre trestii, până au ajuns în locul unde puteau să îi urmărească pe soldați, fără să fie văzuți.

Arabii așteptau întoarcerea lui Ahmet Zec, de mai mult de o jumătate de oră, timp în care spaima lor creștea neconținut. Își închipuiau că spiritul albului se va întoarce la ei.

Teama de acest spirit depășea groaza pe care o aveau fală de Ahmet Zec.

Unul dintre ei, fiind poate mai curajos, a hotărât să plece în căutarea conducătorului lor. La această idee bună, ceilalți au hotărât să încalce și să plece.

— După ce i-am omorât și i-am pus pe fugă pe abisinieni, aurul este în siguranță aici, a strigat unul dintre ei. Cine să mai ia acum aurul de aici? Mai bine să mergem să îl căutăm toți pe Ahmet Zec!

După câteva clipe, călăreții au pornit spre partea opusă a câmpiei, lăsând în urma lor un nor de praf. Dar de după tufe, ceata de negri s-a apropiat de grămada de lingouri de aur și au început să se sfătuiască.

Între timp, Werper a ajuns la marginea pădurii, luând-o mult înaintea lui Ahmet Zec. Dar calul arabului era mai odihnit, așa că distanța dintre ei se micșora

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

vizibil.

Călărind în mare viteză, belgianul își îndemna calul ca să alerge mai repede, chiar dacă intraseră în pădure, iar poteca îngustă împiedica o deplasare mai rapidă

Ahmet Zec s-a apropiat destul de mult de belgian și i-a strigat să se oprească. Dar belgianul nici nu dorea să facă așa ceva și și-a îndemnat calul să meargă mai departe și mai repede.

La vreo două sute de metri în fața lui Werper era un copac doborât, care era chiar de-a curmezișul potecii. Pentru un cal odihnit, nu ar fi fost nici o problemă să sară peste acest obstacol, dar calul lui Werper era foarte obosit.

Calul, după ce a făcut un efort de a depăși acest copac printr-un salt înalt, s-a împiedicat și nu și-a mai putut menține echilibrul. A căzut pe cărare, doborându-l și pe călăreț.

Werper s-a rostogolit câțiva metri pe pământ. Nu s-a lovit așa că a putut să se ridice repede.

S-a îndreptat imediat spre cal. A apucat frâul și a început să tragă de cal, ca să îl scoale în picioare.

Dar animalul nu mai era în stare să se miște. Belgianul a început să înjure și să lovească bietul animal.

Ahmet Zec a apărut din pădure, cam la o sută de metri de această scenă. Werper și-a luat carabina, s-a adăpostit după calul căzut și a tras asupra arabului care venea în galop.

Glonteale însă a izbit calul arabului în piept. Cal și călăreț s-au prăbușit la pământ. Ahmet Zec s-a ascuns și el după calul său doborât, pentru că știa că belgianul va trage din nou.

Au tras fiecare de câteva ori, înjurându-se reciproc. Tarzan s-a apropiat de arab urmărind cu interes această luptă.

A dat drumul calului pe care l-a luat în bătălie și a

sărit în copaci pentru a-și face un plan de atac. S-a adăpostit apoi într-un loc de unde putea vedea cum se desfășoară ostilitățile dintre cei doi.

Fiecare dintre combatanți se ridica pe rând descărnându-și arma în direcția celuilalt, apoi se ascundea după cadavrul calului său.

Werper nu avea decât puțină muniție pentru că luase arma unui abisinian căzut în luptă și se gândea cu groază la momentul când va trage și ultimul cartuș, rămânând la mila arabului, milă pe care știa că nu o avea acest bandit.

Se gândea ce ar fi mai bine de făcut, dar se afla în fața pierderii atât a comorii, cât și a vieții lui. Însă singura posibilitate de scăpare era să îi lase comoara acestui arab nemilos.

A tras toate cartușele în afară de ultimul, apoi în timpul unei pauze dintre salvele de gloanțe, i-a strigat arabului:

— Ahmet Zec, numai Dumnezeu știe care dintre noi doi va muri azi, dacă mai continuăm această luptă prostească. Știu că tu vrei pietrele prețioase din punga mea, iar cu doresc să trăiesc și să fiu liber. Viața mea este cu mult mai prețioasă decât aceste pietre. Să aibă deci fiecare dintre noi, ceea ce își dorește și să plecăm de aici în pace, pentru că drumurile noastre trebuie să se despartă.

S-a oprit puțin, apoi a continuat:

— Voi pune punga pe calul meu mort, ca să o poți vedea și tu. Dar și tu trebuie să îți pui arma cu patul îndreptat spre mine. După ce eu mă asigur că ai făcut așa cum doresc, voi pleca de aici. Eu vreau doar să fiu liber și în viață.

Arabul a stat și el câteva clipe să se gândească. Apoi a vorbit. Răspunsul lui era influențat și de faptul că trăsesese și el toate cartușele.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

— Pleacă dacă vrei, a mârâit supărat și lasă punga pe calul tău să o vad. Uite, îmi pun arma așa cum ai cerut. Pleacă!

Belgianul și-a desfăcut punga de la curea. A pipăit-o trist și a privit-o cu drag.

Măcar dacă ar fi putut scoate câteva să îi rămână și lui. Dar nu putea face nici o mișcare, pentru că arabul se uita atent la tot ce face.

Cu mult regret, Werper a pus punga pe calul mort, apoi s-a ridicat și și-a luat arma. S-a retras până la o cotitură, unde s-a oprit și a pândit să vadă ce va face arabul.

Câteva minute Ahmet Zec nu a schițat nici o mișcare, pentru că se temea că belgianul ar fi putut pune ceva la cale. Bănuielile sale erau întemeiate, pentru că Werper s-a oprit după un copac gros, putând vedea tot ce se petrece în jurul calului care avea punga prețioasă pe pielea sa ciuruită de gloanțe.

Werper și-a ridicat arma, pregătind să tragă asupra arabului care trebuia să apară și să își ia comoara. Dar Ahmet Zec nu era atât de naiv încât să se expună de bună voie unei primejdii de moarte.

Și-a luat pușca sa lungă și a pornit-o pe cărare, însă nu s-a îndreptat spre cal. A ocolit locul, venind dinspre dreapta spre animalul mort.

A ajuns până foarte aproape de cal.

Werper aștepta nerăbdător și nervos întrebându-se de ce nu mai vine arabul să își ia punga. A văzut însă țeava lungă a armei arabului apărând misterios deasupra calului, la numai câțiva centimetri deasupra pungii.

Mai înainte de a-și da seama care este rolul armei în acest joc, vârful armei a agățat punga, trăgând-o repede în sus, dispărând într-un tufiș cu ramuri dese.

Nimic din Ahmet Zec nu a apărut pentru a fi luat drept țintă de către belgian, iar acesta nu putea să își

irosească ultimul cartuș, fără să fie sigur că își va doborî inamicul.

Râzând în barbă, Ahmet Zec s-a îndepărtat de acel loc, fiind sigur că Werper îl va aștepta ca să îl împuște. Pâdea fiecare mișcare a frunzelor din jur.

Werper însă nu s-a mișcat din loc și era cu privirea ațintită spre potecă. Dar mai era cineva prin apropiere care a recunoscut punga, cineva care s-a apropiat la fel de încet ca și Ahmet Zec.

Arabul s-a îndepărtat și s-a ascuns după niște tufe mari, dorind să își admire prada. Tarzan s-a oprit și el deasupra capului arabului, la numai câțiva metri.

În mare grabă, Ahmet Zec a desfăcut sforile care legau punga și și-a turnat conținutul în palmă. S-a uitat la pietrele din mână sa și a tras o înjurătură. Ochii i s-au micșorat de furie și a aruncat pietrele cât colo.

A golit întreaga pungă și s-a uitat la fiecare piatră, aruncându-le supărat pe toate, apoi le-a călcat în picioare cu o furie sălbatică.

Și-a încheștat pumnii și a blestemat clipa când s-a hotărât să meargă după această pungă.

Tarzan era și el curios să vadă ce va face arabul, pentru că dorea să știe cum se va termina această luptă dintre cei doi. Dorea să știe ce va face arabul, ca să sară apoi asupra lui și să îi ia pietrele, care de fapt îi aparțineau lui.

L-a văzut pe Ahmet Zec aruncând punga la pământ și luându-și pușca de țeava, ca pe o măciucă, pornind pe furiș înspre locul unde era ascuns belgianul.

De îndată ce arabul a dispărut, Tarzan a coborât, începând să adune conținutul pungii de pe pământ. Dar imediat a văzut ce l-a înfuriat pe Ahmet Zec atât de mult.

În loc de pietre frumos colorate și strălucitoare, punga avea doar niște pietre obișnuite, de care se găsesc pe malul nurilor.

CAPITOLUL XIX - Jane Clayton și fiarele junglei

Mugambi, după ce a fugit din tabăra abisinienilor, a avut câteva zile foarte grele. Drumul pe care mergea îi era total necunoscut.

Apa lipsea cu desăvârșire, iar din această cauză și vânatul era foarte puțin. După câteva zile fără mâncare era foarte slăbit, de abia se mai putea mișca.

Îi era din ce în ce mai greu să își construiască seara un adăpost sigur și solid, iar în timpul zilei deplasarea era foarte anevoioasă pentru că se oprea des pentru a dezgropa ceva rădăcini cu care să se hrănească.

Câteva bălți risipite pe marca întindere pe care o străbătea l-au salvat de la o moarte prin sete.

În cele din urmă, norocul i-a surâs și a dat peste un râu mare, unde a putut găsi și fructe proaspete.

A găsit și vânat, astfel că și-a revenit din starea jalnică de slăbiciune, din a cărei cauză a trebuit să sufere mai multe zile. Și-a dat seama că se află foarte departe de ținutul Wazirilor și s-a hotărât să rămână acolo câteva zile până se va întări, pentru a putea continua apoi drumul înapoi.

Câteva zile de odihnă, completate cu hrană din belșug, l-au refăcut și era pregătit pentru drumul greu spre casă. În timpul acestor zile de odihnă, și-a construit un adăpost solid, din măracini și crengi cu spini, apoi a întărit această construcție cu lut.

Putea să doarmă în liniște și siguranță acum, lucru de care avea foarte multă nevoie pentru zilele care urmau. Ziua mergea la vânătoare, pentru că doar carnea îl putea întări după acele zile de foame și sete.

Într-una din aceste zile, o ființă a început să îl urmărească cu atenție, din spatele unui trunchi gros de copac. Erau niște ochi ai unei fețe răutăcioase, ale unui

cap păros.

Acesta era Ciule, care îl urmărea pe Mugambi, cum acesta vâna niște rozătoare cu o măciucă primitivă.

Apoi l-a urmărit pe negru cum se întoarce spre coliba lui și cum se apucă să își pregătească mâncarea. Maimuța era mai mult curioasă să vadă ce face acest tarmangani, decât să îi facă vreun rău.

Purtase hainele pe care i le-a dat Tarzan și i-a plăcut foarte mult să fie astfel echipat. Dar acele haine îl împiedicau să se cațere pe copaci și a început să le sfâșie.

Însă acest gomangani era îmbrăcat cu niște haine care îi înlesneau mișcările și erau și mai puține: o vestă de piele peste șolduri, câteva podoabe de aramă și câteva pene pe cap.

Așa o îmbrăcămintă ușoară i-ar fi plăcut lui să poarte, care să nu îl împiedice la urcatul pe copaci sau la vânătoare. Apoi i-a plăcut și punga de la șoldul negrului, care avea șnururi frumoase.

S-a hotărât să stea în preajma colibei așteptând prilejul să pună laba pe aceste obiecte frumoase, fie prin furt, fie prin forță.

Prilejul acesta nu a întârziat să apară.

Mugambi se simțea în siguranță în așezarea lui plină cu spini și îi plăcea să se întindă la soare sau la umbră și să doarmă și ziua. Își făcuse acest obicei, mai ales că îi plăcea să vâneze seara sau chiar noaptea, pe răcoare.

Ciule l-a pândit când s-a întins într-una din după-amiezi, pentru a dormi la umbră. S-a urcat pe un copac, care își întindea crengile deasupra colibei lui Mugambi și s-a lăsat în jos, chiar lângă negrul care adormise.

A început să se uite la el, examinând cu plăcere acele obiecte pe care le-a văzut și care i-au plăcut atât de mult. Mișcările sale erau lente, rară nici un zgomot.

Oricât de mare ar fi fost puterea sa, ceva îl

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

împiedica să îl trezească pe acest om, pentru a se lupta cu el. În instinctul animalelor din junglă există ceva care le spune că omul le este superior, iar frica de om le stăpânește acțiunile și celor mai puternice fiare din pădure.

Ca să îl dezbrace pe acest om, fără să îl trezească era ceva imposibil. Ceea ce putea lua ar fi fost măciuca lui și punga, care i s-a desprins de la cingătoare când s-a răsucit în somn.

În cele din urmă, Ciule s-a decis că sunt destule aceste două trofee și cum nu dorea să plece cu mâna goală, le-a apucat și s-a cățărat pe creanga pe care venise.

Tot timpul a fost stăpânit de o spaimă instinctivă, fiind atât de aproape de om. S-a îndepărtat de acele locuri cât a putut mai repede.

Se gândea că i-ar fi plăcut să se lupte, dar singur nu avea curajul să înfrunte omul. Dacă ar mai fi fost careva dintre ai lui, ar fi avut mult mai mult curaj.

Mugambi s-a trezit la scurtă vreme după acest furt și era mirat de ce acea pungă pe care o purta mereu cu el, a dispărut inexplicabil.

Oare unde putea fi punga lui, de care nu s-a despărțit de atâta vreme?

Era sigur că o avusese la el când s-a culcat, mai ales că știa că a trebuit să îl aranjeze puțin pentru că l-a incomodat când s-a întins să doarmă.

Era foarte sigur că punga fusese la el cu câteva ore mai devreme și că aceasta a dispărut de lângă el, când a dormit cele câteva ore.

Fiind foarte superstițios și-a închipuit că este vorba de stafii ale dușmanilor sau ale prietenilor, care doreau să îl sperie. Era foarte speriat mai ales că a observat că îi lipsește și măciuca, singura lui armă.

Dar fiind curajos, a început să cerceteze pădurea din

jurul micii sale așezări și a văzut crengi rupte și urme de labă de maimuță pe nisip. A pornit după câteva urme, dar a pierdut drumul pentru că maimuța șireată nu a lăsat prea multe indicii ale faptei sale.

Dacă în locul lui ar fi fost Tarzan, acesta ar fi putut ușor să ia urma maimuțoiului, mai ales după miros, dar Mugambi era doar un războinic negru, foarte înzestrat pentru vânătoare în junglă dar fără a avea acele simțuri supraomenești pe care le poseda Tarzan.

Negrul era însă mulțumit că este odihnit și sătul și s-a hotărât să pornească cât mai repede spre ținutul Wazirilor. Și-a făcut o nouă măciucă, pentru a avea o armă la îndemână, pentru a se apăra sau pentru a putea doborî vânatul.

A părăsit locul unde s-a simțit atât de bine câteva zile, hotărât să se grăbească acum, pentru a ajunge cât mai repede acasă.

Taglu se căznea să desfacă frânghia cu care fusese legată Jane, iar Numa îi pândea de după tufișul de la marginea câmpiei. S-a hotărât să se apropie de cei doi.

Maimuțoiul era întors cu spatele spre leu. Nu i-a văzut capul enorm acoperit cu o coamă stufoasă. Nici nu avea de unde să știe că acest leu și-a strâns labele sub burtă, fiind gata de atac.

Singurul sunet pe care l-a auzit a fost răcnetul pe care l-a scos animalul, când nu s-a mai putut stăpâni, să dea drumul unui urlet înainte de a sări pe prada sa.

Taglu s-a întors brusc și într-o zecime de secundă s-a ridicat și a fugit în direcția opusă locului de unde venea acel sunet teribil, care l-a înspăimântat. A lăsat femela leșinată pe pământ și s-a grăbit să se ascundă.

Însă leul era foarte aproape încât maimuțoiul nu a putut ajunge prea departe și s-a trezit cu acesta că îi sare în spinare.

Maimuțoiului nu i-a fost frică și întorcându-se, a

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

pornit o luptă cu această forță formidabilă a junglei.

Instinctul lui îl conducea să își pună în valoare întreaga forță și istețime, pentru că cea mai puternică lege a naturii, legea conservării, acționa foarte puternic în acele momente disperate.

A prins leul de coamă și și-a înfipt colții în gâtul puternicului animal, mârâind îngrozitor. A simțit cum în gură îi curge sânge, lucru care l-a întărit și mai mult.

Urletele de durere ale leului și de furie ale maimuțoiului, răscoleau întreaga junglă, sperind toate animalele care se odihneau pe acolo.

Toate ființele pădurii fugeau speriate, dorind să se îndepărteze de acele locuri, unde se dădea o bătălie sângeroasă.

Cei doi combatanți se rostogoleau în iarbă, cu furie. În cele din urmă, leul și-a eliberat o labă și cu ghearele sale puternice i-a sfâșiat pieptul potrivnicului său de la gât până la stomac, cu o tăietură adâncă.

Maimuțoiul s-a cutremurat câteva clipe în spasmul morții, apoi a încetat să se mai miște. Numa s-a sculat repede să vadă dacă nu mai sunt și alți dușmani prin jur.

Ochii lui ageri au descoperit doar corpul femeii leșinate, nu mai departe de câțiva pași. Văzând că nu este nici o primejdie, și-a pus laba pe cadavrul maimuțoiului și a urlat furios, pentru a-și anunța victoria.

A stat așa câteva clipe, apoi s-a uitat din nou la femeia care era întinsă în iarbă. Un mârâit puternic i-a ieșit din gât. Fălciile îi tremurau, iar ochii nu i se dezlipseau de pe trupul întins pe pământ.

Din poziția pe care a luat-o când a dat drumul urlatului care anunța victoria asupra maimuțoiului, s-a strâns deodată și a pornit încet, de parcă ar fi călcat pe niște ouă.

Faptul că era leșinată a ajutat-o pe Jane să nu vadă monstruozitatea acestor clipe. Eu nu a știut că leul s-a

apropiat și a mirosit-o îndelung.

Saliva îi curgea din gura pe jumătate deschisă gata să se înfrupte din această carne, pentru care nu trebuie să lupte. A prins-o ușor cu o labă și a întors-o de parcă ar fi dorit să știe dacă mai este în viață.

Însă un zgomot care a venit din pădure i-a distras atenția pentru un moment. S-a răzgândit apoi și s-a întors spre cadavrul lui Taglu și a început să mănânce cu poftă.

Jane Clayton și-a deschis ochii și a văzut scena ospățului, unde singurul invitat era regele junglei. Deprinsă cu animalele pădurii, și-a păstrat sângele rece. În fața acestei surprize. Nu numai că nu a scos nici un sunet, dar nici nu s-a mișcat deloc. Privea în tăcere la tot ce se petrecea în jur.

Leul mânca liniștit din maimuțoiul pe care l-a sfâșiat, cam la cincisprezece metri de ea. De mișcat a observat că se poate mișca, pentru că picioarele nu îi erau legate atât de strâns.

S-a hotărât să aștepte, până când Numa va termina masa și va digera în liniște. Poate că atunci fie că va pleca, fie că o va mânca și pe ea. Dacă nu se întâmpla așa, hienele sau leoparzii, la fel de bine puteau veni să o atace.

A încercat să își îndepărteze frânghia de la picioare, reușind până la urmă să se elibereze. Era uimită prin ce minune, această frânghie nu mai era legată atât de strâns.

S-a mișcat ușor, pentru a se convinge că nu era legată strâns. Nu avea de unde să știe că Taglu i-a ros legăturile, înainte de a fi fost atacat de Numa. În primul moment a simțit o mare bucurie, văzând că este liberă.

Dar la ce îi putea servi această libertate, când o fiară îngrozitoare este lângă ea și este gata să se înfrupte din ea în orice moment.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Dacă nu ar fi fost acest animal fioros lângă ea, ar fi fost bucuroasă că a scăpat din tabăra arabilor. Dar această libertate nu îi oferea decât foarte puțin.

Dacă ar fi încercat să se scoale și să se furișeze până la copacii care erau destul de departe, i-ar fi atras atenția leului, care bineînțeles nu dorea ca această pradă ușoară să îi scape. Dar totuși mai exista o posibilitate, o șansă care depindea de temperamentul acestui carnivor fioros.

Fiind sătul, leul s-ar fi putut uita cu indiferență la ființa care pleca de lângă el. O încercare de acest fel era riscantă, dar trebuia verificată. Dar probabilitatea de reușită exista, deci trebuia să încerce. Jane se uita cu mare atenție la acest animal feroce. Leul nu îi vedea mișcările fiind pe jumătate întors cu spatele la ea. În această evadare trebuia să acționeze și cu inteligență. A început să se rostogolească în direcția celui mai apropiat copac, apoi s-a oprit într-o poziție asemănătoare cu cea dinainte, însă cu un metru mai departe de animal.

S-a oprit ca să își tragă sufletul și s-a uitat la leu. Regelui pădurii se părea că nu îi pasă de această ființă întinsă pe pământ. Jane s-a rostogolit încă o dată, câștigând încă un metru, apoi s-a oprit din nou. A repetat aceste mișcări de mai multe ori, până a reușit să se îndepărteze destul de mult de animalul care mânca liniștit și care nu își dădea seama că a doua pradă îi scapă pe nesimțite.

Jane era foarte aproape de copacul care i-ar fi permis să se salveze și s-a rostogolit încet în direcția dorită. Se gândea că se va ridica în picioare și se va urca în cea mai mare grabă în copac.

Și-a întors privirea spre leu pentru a se asigura că acesta este tot la fel de nepăsător ca și mai înainte. Tocmai în acea clipă, leul și-a întors capul uitându-se fix la ea.

Jane a încremenit și o transpirație rece i-a trecut pe șira spinării. Speranța ei de a scăpa a dispărut și perspectiva morții era iminentă.

Câteva secunde nici fiara și nici femeia nu au schițat nici un gest. Leul se uita la ea cu ochii ațintiți asupra ei, de la o distanță de aproape cincizeci de metri.

Jane abia putea să își înăbușe un țipăt de disperare. Însă leul și-a întors capul nepăsător, reluându-și masa întreruptă pentru câteva clipe, însă cu urechile îndreptate în direcția femeii care era țintuită locului de spaimă.

Jane își dădea seama că orice mișcare a ei ar fi schimbat atitudinea leului, dar era hotărâtă să încerce toate șansele de a scăpa. Trebuia să riște să se ridice în picioare și să fugă până la copacul cel mai apropiat și să se cațere până când credea că va fi în siguranță.

Deodată a sărit în picioare cu un efort uriaș, dar în aceeași clipă și leul a sărit de lângă mâncarea sa, răsucindu-se și scoțând urlete fioroase.

Făcea salturi mari pentru a parcurge distanța până la prada sa, cât mai repede. Cei care cunosc animalele din Africa probabil că știu că leul are o viteză formidabilă în alergare, mai ales când atacă.

Pe distanțe mici, acest animal cu greu poate fi întrecut: Distanța până la Jane Clayton era relativ scurtă, dar frica de multe ori face minuni. Chiar când leul se pregătea să sară asupra ei, Jane a sărit pe creanga salvatoare, astfel că leul nu a reușit decât să zgârie cizmulițele ei.

Animalul s-a lovit de copacul salvator cu un zgomot infernal, apoi a început să se plimbe supărat, mârâind nervos. Jane s-a urcat mai spre vârf respirând greu și tremurând de emoție.

Era foarte surescitată și credea că nu va putea coborî nici o dată din acel copac, în jungla plină de

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

primejdii, deși drumul până la așezarea Wazirilor nu era prea lung. Leul și-a părăsit postul de pândă după câteva ore și s-a reîntors la prada sa anterioară, care era înconjurată de hiene.

Jane Clayton nu îndrăznea să plece și aștepta să se întunece. Însă nu a coborât pentru că oboseala a răpus-o și a încercat să adoarmă într-o poziție nu prea comodă, ghemuită pe trunchiul copacului salvator.

Nereușind să adoarmă, a urcat și mai sus până a găsit două crengi paralele, care erau aproape lipite una de alta, formând un loc tocmai potrivit pentru ea ca să doarmă întinsă la orizontală. Când s-a trezit, soarele era deja spre amiază, iar în poiană nu era urmă nici de leu și nici de hiene. Doar câteva oase de maimuță, aruncate în dezordine, au mai rămas dovadă a ospățului din scara trecută. Totul era cufundat în liniște. Jane a simțit că îi este foame și s-a hotărât să coboare.

Trebuia să își ia inima în dinți dacă nu dorea să moară de foame. A coborât cu mult curaj, fiind hotărâtă să meargă cât mai repede spre Waziri. Deși știa că ferma și întreg locul, care îi fusese atât de drag, au ars și probabil sunt doar niște ruine, spera să îi găsească pe războinicii ei credincioși și să refacă așezarea așa cum fusese înainte de atacul arabilor.

A mers spre sud cam o jumătate de zi, când pe neașteptate, a auzit o detunătură de armă, nu prea departe de ea. Apoi au răsunat alte împușcături.

Ce putea să fie? S-a gândit că arabii s-au reîntors în acele locuri și se luptă cu Waziri din nou. Dar nu a îndrăznit să se apropie mai mult de locul de unde veneau focurile de armă, de teama că va fi prinsă din nou de cruzii arabi.

După câteva minute de ascultare, s-a convins însă că nu poate fi vorba de o luptă pentru că ambele au tăcut și totul s-a cufundat în liniște. Totuși a ezitat să

înainteze, pentru că nu dorea să riște nimic. S-a urcat într-un copac stufos pentru a vedea ce se întâmplă și să aștepte până ce lucrurile se vor liniști. A auzit și niște voci, dar nu înțelegea nici un cuvânt, pentru că din nou au câteva focuri de armă.

Apoi a auzit din nou acele voci, dar de data aceasta clar. Doi oameni vorbeau tare, probabil strigând unul la celălalt. A urmat o tăcere lungă, întreruptă de câțiva pași. Cineva se apropia de copacul pe care era ea. După câteva clipe, a văzut un bărbat, care venea spre ea, însă cu spatele, ținând în mână o carabină gata pregătită de tras, privind cu foarte multă atenție înapoi și în jur. Jane Clayton l-a recunoscut pe domnul Jules Frecoult, care a fost oaspetele fermei lordului de Greystoke cu câteva zile în urmă. A răsuflat de ușurare și era cât pe aici să îl strige.

Dar l-a văzut sărind la o parte, ascunzându-se într-o tufa deasă de la marginea potecii. Jane s-a hotărât să rămână liniștită, ca nu cumva să atragă atenția inamicului domnului Frecoult și să deconspire locul unde acesta era ascuns. Era foarte clar că cineva îl urmărea pe fostul ei oaspete. Abia a apucat Frecoult să se ascundă, când pe cărare, a apărut un arab înalt, îmbrăcat în alb. Din locul în care s-a ascuns, Jane Clayton putea să îi vadă foarte bine pe cei doi bărbați.

L-a recunoscut imediat pe Ahmet Zec, conducătorul bandiților arabi, care îi jefuiseră casa și au luat-o prizonieră în tabăra lor. L-a văzut pe Frecoult ridicând arma și ochind cu multă atenție asupra arabului. Inima ei a încetat să bată și a înălțat o rugă pentru ca această lovitură să îl ajute pe cel pe care ea îl considera prieten.

Ahmet Zec stătea pe cărare și cerceta din ochi toate tufe. Era o țintă perfectă pentru cel ascuns după tufa deasă.

S-a auzit o detunătură scurtă și un nor mare și

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

albastru a ieșit din țeava armei belgianului. Ahmet Zec s-a prăbușit la pământ, cu inima străpunsă de glonteale lui Werper. Belgianul a ieșit din ascunzătoare, dar imediat a auzit o voce veselă strigându-l. S-a întors și a văzut-o pe Jane, care cobora dintr-un copac din apropiere. Lady Jane Greystoke a alergat spre el. cu brațele deschise, spunându-i cuvinte de felicitare pentru succesul împotriva acestui bandit arab.

CAPITOLUL XX - Din nou prizonieră

Cu toate că avea îmbrăcăminte sfâșiată și părul neîngrijit, Albert Werper a spus în sinea lui că nu a văzut nici o dată o femeie mai frumoasă. Era un tablou impresionant, pentru că Jane credea că l-a întâlnit pe prietenul de la care se aștepta să îi vină salvarea. Speranțele ei înviaseră și bucuria îi era fără margini. Werper nu avea nici o îndoială că Jane Clayton nu știe de faptul că el a fost implicat în atacul împotriva fermei. Era înlăturată orice bănuială, pentru că femeia era sinceră în bucuria și fericirea ei. l-a povestit belgianului pe scurt, tot ce s-a întâmplat, de când a fost făcută prizonieră, până la tristul incident în care soțul ei a fost ucis. Ochii îi erau plini de lacrimi pe care nu putea să îi stăpânească.

— Îmi pare rău, a spus Werper, luând un aer de compătimire. Dar tot ce mi-ai spus nu mă surprinde. Acest bandit, a continuat arătând spre cadavrul lui Ahmet Zec, a terorizat întreaga Africă de vest. Războinicii voștri Waziri probabil au fost exterminați sau goniți de pe teritoriile lor. cu mult mai departe, spre sud. Armata lui ocupă acum câmpia din jurul fostei voastre ferme. În direcția aceea nu arc nici un rost să mergem. Singura noastră șansă de scăpare din acest ținut sălbatic este să mergem cât mai repede spre nord și să ajungem în tabăra bandiților arabi, înainte de se afla de moartea conducătorului lor. Trebuie să le cerem o

escortă, care să ne însoțească spre nord. spre drumul caravanelor.

Din nou, Werper s-a oprit pentru a vedea dacă Jane nu cumva se opune ideilor sale.

— Am fost oaspetele acestui arab criminal, dar nu i-am cunoscut perfidia decât mai târziu Cei din tabără mă stimează și nu știu că i-am descoperii toate planurile criminale și l-am omorât. Trebuie să ne grăbim înainte ca oamenii lui să îi descopere cadavrul și să dea alarma. Luând o atitudine solemnă a continuat:

— Lady Greystoke trebuie să ai încredere în mine, dacă vrei să scăpăm vii de aici!

S-a întors spre cadavrul lui Ahmet Zec vorbind în timp ce mergea:

— Acest nemernic mi-a furat punga și vreau să îmi recuperez avutul.

Zicând acestea s-a aplecat peste mort, căutând febril punga cu pietre scumpe. Dar spre marea lui consternare nu a găsit nimic asupra arabului! S-a sculat și s-a dus spre cărare, în speranța că va găsi acolo mica lui avere. din nou, nici aici nu a văzut nimic care să semene cu punga sa valoroasă. A început să examineze întreaga zonă a potecii și a locului unde a stat Ahmet Zec în timpul luptei lor. A căutat în jurul calului mort care i-a servit arabului drept pavăză, dar tot nu a găsit nimic. Era foarte mirat și dezamăgit în același timp. S-a întors spre Jane Clayton și i-a spus:

— Nu îmi găsesc punga, dar nu mai pot pierde vremea să îl mai caut. Neapărat trebuie să ajungem în tabăra arabilor, până nu se înapoiază călăreții.

Jane Clayton nu avea nici o bănuială privind adevăratele intenții ale lui Werper. Nu a găsit nimic ciudat în „prietenia” acestui om cu banditul arab. S-a agățat de această speranță de scăpare și a fost de acord cu planul de a porni spre tabăra arabilor. Mergeau spre

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

locul unde fusese ținută prizonieră câteva zile. Abia a doua zi, spre seară, au ajuns la destinație, înainte de a intra, Werper i-a spus că va trebui să însceneze o mică poveste, cu care ea trebuia să fie de acord și să nu se împotrivescă la nimic ce va urma.

— Le voi spune, că te-am prins după ce ai fugit din tabără și te-am dus lui Ahmet Zec. El însă era ocupat într-o bătălie sângeroasă cu Waziri și m-a trimis înapoi în tabără cu tine, pentru a mi se da o gardă pentru călătoria spre nord. Acolo urma să fii vândută unui agent de-al lor care se ocupă cu astfel de comerț.

Jane a fost de acord și s-a lăsat mințită cu bună știință. Aparenta sinceritate a acestui om a înșelat-o. Erau însă într-o situație disperată și deși îi tremura inima pentru că trebuia să intre din nou în tabăra arabilor, s-a gândit că Werper a expus un plan foarte bun. Acesta a strigat ceva oamenilor care păzeau poarta, apoi a străbătut poiana cu Jane prinsă de mâna lui puternică. Oamenii din tabără au fost foarte surprinși văzându-l pe belgianul după care fugise șeful lor și a ordonat atâtor călăreți să îl urmărească. Erau și mai uimiți văzând-o pe Jane cu el. Răspundeau salutului lui însă cu respect, știind că belgianul fusese unul dintre oamenii importanți ai taberei. Werper l-a căutat pe cel care o păzise pe Jane și i-a predat prizoniera. l-a dat câteva explicații arabului, iar acesta l-a crezut. Chiar și unul dintre locotenenții lui Ahmet Zec, pe nume Mohamed Beid l-a acceptat ca pe unul dintre foștii săi camarazi de arme, deși cu o jumătate de oră mai înainte l-ar fi ucis, dacă l-ar fi întâlnit în pădure. Așadar, Jane Clayton a fost din nou dusă în coliba care i-a servit drept închisoare. Era însă convinsă că această situație se va schimba și că este doar o parte a planului lui Freccolt, pentru a câștiga încrederea bandiților. A intrat în coliba cu mirosuri urâte cu alte speranțe decât cele pe care le-a nutrit înainte cu

câteva zile, tot în acele locuri. Măinile și picioarele i-au fost din nou legate strâns, dar nu s-a împotrivit, mai ales că la intrare, Freccolt i-a șoptit câteva cuvinte de îmbărbătare.

Belgianul a pornit apoi spre cortul lui Mohamed Beid, întrebându-se oare câtă vreme va trece până când arabii din ceata lui Ahmet Zec se vor întoarce cu cadavrul conducătorului lor. Se gândea că trebuie să își facă prieteni pe care să se sprijine când va avea nevoie. Dacă ar fi fost bănuț de uciderea șefului arabilor ar fi fost pierdut, iar dacă ar fi fugit acum, nu însemna decât să își prelungească agonia, pentru că deznodământul fatal tot l-ar fi ajuns din urmă.

Arabii lui Ahmet Zec erau călăreți curajoși și rezistenți și ar ii dat peste el, chiar dacă ar fi încercat să se ascundă printre cele mai întunecoase colțuri ale acelei părți ale continentului negru. Frământat de aceste gânduri, a ajuns până la cortul lui în care ședea Mohamed Beid cu picioarele încrucișate, fumând liniștit. Și-a ridicat privirile spre cel care se apropia și l-a întâmpinat vesel.

— Te salut, frate! a spus el.

— Și eu te salut, frate! a răspuns Werper.

S-a așternut o mică pauză, însă arabul a rupt tăcerea, punând următoarea întrebare:

— Și stăpânul meu, Ahmet Zec era bine și sănătos, când l-ai văzut ultima oară?

— Nici o dată nu a fost mai departe de primejdia morții, i-a răspuns Werper.

— Mă bucur, a mai spus Mohamed Beid, scoțând un nor albastru de fum de pipă.

Din nou s-a așternut tăcerea între ei.

— Dar dacă ar fi mort? a întrebat belgianul, hotărât să ajungă cât mai repede la adevăr, încercând să îl câștige pe arab de partea lui.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Mohamed Beid și-a întors capul, iar ochii i s-au micșorat, uitându-se fix în ochii lui Werper.

— M-am gândit foarte mult, a început el, de când te-ai întors pe neașteptate în tabăra omului pe care l-ai înșelat și care te-a căutat cu o ură de moarte. Am trăit alături de Ahmet Zec mulți ani și îl cunosc foarte bine. Nici mama lui nu l-a cunoscut atât de bine ca și mine. Ahmet Zec nu uită nici o dată. Iar în cel care l-a trădat nu mai are încredere. Asta o știu foarte bine. Cum i-am spus, m-am gândit foarte mult și sunt sigur că Ahmet Zec este mort. Altminteri nu ai fi avut curajul să te întorci aici nici o dată, doar dacă nu ești cu mult mai curajos decât mi-am închipuit. Sau poate ți-ai pierdui mințile cu totul! Iar dacă raționamentul meu nu este bun, atunci trebuie să îți spun că adevărul l-ai rostit cu câteva secunde mai înainte. Nu mi-ai spus că Ahmet Zec nu a fost nici o dată atât de departe de primejdia morții? Ahmet Zec este mort și nu trebuie să negi! Dar eu nu i-am fost nici mamă și nici iubită, deci nu trebuie să te temi că te voi deranja cu bocetele mele.

Arabul s-a uitat fix în ochii belgianului, apoi a reluat:

— Dar trebuie să-mi spui de ce te-ai întors aici. Sau măcar spune-mi, de ce nu vrei să vii cu mine în nord și vom împărți nestematele din punga ta, apoi vom vinde și femeia. Ce zici?

Werper s-a simțit imediat mai ușurat când a observat atitudinea arabului. Calmul cu care acesta a intuit moartea lui Ahmet Zec, i-a ridicat o mare piatră de pe inimă. Însă îl deranja pretenția acestui om la jumătate din conținutul pungii cu nestemate. Dar cum să îi spună că pietrele prețioase nu mai sunt la el. Dacă i-ar fi mărturisit lui Mohamed Beid lipsa acestora, i-ar fi stârnit furia sau bănuiala, încât ar fi putut pune în pericol această fragilă prietenie.

Singura speranță care i-a mai rămas era să îl

Încredințeze pe arab că încă mai este în posesia acelei comori, lăsând lucrurile să curgă de la sine, până când soarta îi va oferi o nouă șansă de scăpare. Dacă vor sta împreună, va putea găsi un mijloc de a scăpa de acesta, în timpul marșului spre nord, înlăturând orice primejdie. Oricum, merita să încerce, mai ales că nu avea nici un alt mijloc care să îi ușureze situația.

— Da. Ahmet Zec este mort. A căzut în luptă. L-au atacat niște călăreți abisinieni, care mă țineau și pe mine prizonier.

S-a uitat la arab ca să vadă dacă acesta îl crede apoi a spus:

— Chiar acum, călăreții abisinieni vin spre tabără, trimiși de regele lor Menelik. ca să îi pedepsească pe Ahmet Zec și pe oamenii lui, pentru incursiunile lor în teritoriile acestui rege puternic, mai ales pentru jefuirea și incendierea unor sate. Abisinienii au o armată numeroasă și dacă nu ne grăbim, vom avea toți soarta lui Ahmet Zec.

Mohamed Beid asculta în tăcere. Nu știa cât din ce spunea acest necredincios este adevărat, dar pentru că era un motiv plauzibil de a pleca spre nord, nu a mai cerut alte amănunte.

— Deci dacă merg cu tine în nord. Îmi dai jumătate din pietre și jumătate din prețul femeii? a întrebat scurt.

— Da, a acceptat Werper.

— Bine, atunci merg să dau ordine pentru ca tabăra să se ridice și să plecăm mâine de dimineață.

Zicând acestea, arabul s-a ridicat, vrând să iasă. Werper însă l-a prins de braț și l-a oprit.

— Așteaptă puțin, i-a spus. Mai întâi trebuie să hotărâm câți vor veni cu noi. Nu este bine să îi luăm pe toți cu noi mai ales, femeile și copiii. Am merge foarte încet, iar abisinienii ne vor ajunge din urmă. Eu spun ca noi să mergem cu o mică gardă, dintre cei mai curajoși

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

luptători pe care îi ai, iar la plecare să le spui că noi plecăm spre apus. Când vor veni abisinienii și vor întreba unde sunt soldații pe care doresc ei să îi extermine, vor fi îndrumați pe un drum greșit. Cred că așa ne vor pierde urma.

— Nici șarpele nu este mai viclean decât tine, Werper, a spus Mohamed Beid, zâmbind mulțumit. Toate vor fi tăcute așa cum vrei. Vor merge cu noi vreo douăzeci de călăreți, iar când ieșim de aici o vom apuca spre apus. pentru a lăsa urme în acea direcție.

— Bine, a aprobat belgianul. Ne-am înțeles!

A doua zi, devreme, după o noapte de nesomn, Jane Clayton a fost trezită de un vacarm de voci de afară, care răzbăteau prin ușa colibei. Doi arabi și Frecoult au intrat, au dezlegat-o și au ridicat-o în picioare. I-au dat o felie de pâine neagră, apoi au condus-o afară, la lumină. Jane s-a uitat întrebătoare la Frecoult, iar într-un moment când arabii erau ocupați cu altceva, belgianul s-a aplecat spre ea, șoptindu-i că toate sunt în ordine. Sărmana femeie s-a liniștit și simțea cum își revine după o noapte lungă și neplăcută în acea colibă care i-a fost de atâtea ori închisoare.

Jane a fost urcată pe un cal și înconjurată de o gardă de arabi. Au ieșit din sat și au luat-o spre apus. După o jumătate de oră însă, acest cortegiu și-a schimbat brusc direcția de deplasare, cotind spre nord, mergând apoi numai în această direcție. Belgianul se apropia rar de Jane, dar ea credea că acest om. În care avea atâta încredere, îi amăgește pe arabi cu această purtare. Considera că ca trebuie să pară în continuare prizoniera arabilor pentru a putea scăpa de acești călăreți sălbatici.

Chiar dacă vedea că relațiile belgianului cu arabii sunt foarte amicale, nu bănuia că acest alb poate avea alte intenții decât cele prezentate ei cu o zi în urmă. Werper nu s-a apropiat apoi de ea multe ore, însă era

cufundat în gândurile sale în legătură cu această femeie. De sute de ori s-a uitat la ea și a admirat-o. Cu fiecare oră care trecea, patima lui creștea, uitându-se cu pasiune la această femeie frumoasă. Imaginea ei îl copleșea, aducându-l într-o stare apropiată nebuniei.

Dacă Jane Clayton sau Mohamed Beid și-ar fi închipuit ce îi trece prin cap acestui om, cu siguranță că ar fi întrerupt relațiile amicale pe care fiecare în parte le avea cu acest nemernic. Werper nu a reușit să aibă același cort cu Mohamed Beid, așa că planul de a-l ucide în somn pe arab, a trebuit modificat. Gândurile belgianului erau îndreptate acum spre alte posibilități de a scăpa de acest arab periculos.

A doua zi, Mohamed Beid și-a apropiat calul de cel al prizonierei. Până acum, nu a dat nici o atenție acestei femei, însă acum a început să o privească cu alți ochi. Îi admira frumusețea și curajul. Și-a dat scama că această patimă este mai veche, chiar din momentul în care a văzut-o după atacul asupra fermei familiei Greystoke, însă fiind ocupat, nu a avut timp să se gândească la ea. De altfel, Ahmet Zec nu ar fi îngăduit nimănui să se apropie de prizoniera lui.

Dar acum lucrurile s-au schimbat. Ahmet Zec era mort, iar acest belgian nu putea să îl mai oprească. Cât de ușor ar fi pulul să îl ucidă pe acest necredincios și să îi ia punga cu nestemate și să plece cu această femeie unde dorea!

Dacă ar fi avut punga, nu ar mai fi fost necesară vânzarea femeii și era încântat la gândul de a avea o asemenea ființă lângă el.

— Da! și-a spus Mohamed Beid în sinea lui, luând o hotărâre. Îl voi ucide pe Werper și îi voi lua punga cu nestemate. Apoi o iau și pe femeia aceasta frumoasă cu mine.

Și-a întors capul spre Jane și a admirat-o. Cât este

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

de frumoasă! Pumnul arabului s-a închis apoi s-a deschis. Degetele sale brune, osoase și puternice, simțeau deja carnea victimei sale care tremură sub strânsoarea sa ucigătoare. Va uide fără nici o muștrare de conștiință. S-a apropiat de Jane Clayton.

— Știi dumneata, a început el, aplecându-se spre ea, unde te duce omul acesta, acum?

Jane a dat afirmativ din cap.

— Mergi de bunăvoie ca să devii jucăria unui sultan negru sau arab?

Jane s-a întors către arab și s-a uitat cu dispreț. Însă nu a răspuns. Se temea ca nu cumva să îl deconspire pe Freccolt și să trădeze planul lor. Arabul a continuat, văzând că nu primește nici un răspuns.

— Dar ai putea scăpa de această soartă nedreaptă, i-a mai spus. Trebuie să știi însă că numai Mohamed Beid te poate salva.

Zicând aceste cuvinte, și-a întins mâna și a prins degetele femeii într-o strânsoare puternică, plină de pasiune. S-a dat de gol cu acest gest, care a valorat mai mult decât câteva zeci de cuvinte. Jane Clayton s-a smucit, încercând să se elibereze.

— Bestie! a strigat ea. Pleacă de aici sau îl chem pe domnul Freccolt!

Mohamed Beid s-a dat înapoi strâmbându-se de furie. Buza de jos i s-a lăsat în jos, dezvelind două rânduri de dinți albi și strălucitori.

— Domnul Freccolt? a mârâit el batjocoritor. Nu este nimeni aici cu acest nume. Câinele acela necredincios se numește Werper. Este un mincinos, hoț și trădător. Și-a împușcat căpitanul în Congo și a fugit de acolo. S-a pus sub protecția lui Ahmet Zec. El a fost cel care l-a convins pe Ahmet Zec să vă jefuiască așezarea. Tot el l-a urmărit pe soțul tău și a pus la cale furtul aurului. Mi-a spus că îl consideri salvatorul tău, pentru a-ți câștiga încrederea,

dar te va duce spre nord. Acolo te va vinde unui sultan. Trebuie să știi că singurul care te mai poate scăpa este Mohamed Beid.

Spunând acestea s-a îndepărtat, lăsând-o pe Jane să se gândească la toate câte i-a dezvăluit. A dat nervos pinteni calului, trecând mai aproape de restul călăreților înarmați.

Jane Clayton nu putea să își închipuie câte din aceste vorbe sunt adevărate și câte din ele au fost spuse pentru a se răzbuna pe albul care îi promisese salvarea. Vorbele arabului însă i-au micșorat speranțele și a început să se gândească la toate evenimentele din trecut, în legătură cu acest om, care s-a dat drept protectorul ei, în mijlocul unei lumi ostile și pline de primejdii. În timpul nopții, i s-a dat un cort, care a fost amplasat între cortul lui Werper și al lui Mohamed Beid. Cortul ei era păzit cu strășnicie de doi soldați, unul la intrare, altul în spate.

Aceste măsuri suplimentare de protecție au fost luate pentru a o scuti de umilitoarele frânghii din jurul mâinilor și picioarelor. În seara zilei în care arabul i-a făcut aceste dezvăluiri cutremurătoare, Jane Clayton a rămas mai multă vreme la intrarea în cort, pentru a urmări activitatea din restul taberei. A mâncat cina pe care i-a adus-o un sclav negru: o plăcintă de bostan sălbatic și o fiertură în care au fost amestecate, fără rost și fără gust, carne de veveriță, de maimuță și restul de carne dintr-o zebra împușcată în ziua plecării din tabără.

Cu mai mulți ani în urmă, nu ar fi mâncat o asemenea cină pentru nimic în lume, sau nici măcar nu și-ar fi închipuit că cineva poate pregăti și mânca o asemenea mâncare. Însă acum a mâncat fără să îi pese de gustul și compoziția acelei fierturi oribile. Privirile ei treceau de la corturi la oamenii care erau în jur, gălăgioși și murdari.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Nu îi păsa de ei și de nimic din jurul ei. În mintea ei se contura o mică așezare, cu o grădină de flori în jur. Ochii i s-au umplut de lacrimi și a devenit foarte tristă. Vedea un om înalt și puternic, venind călare pe un cal frumos, iar ea îl aștepta fericită. Ținea în brațe un buchet mare de flori frumos colorate și cu parfumuri dintre cele mai fine.

Nimic dintre acele lucruri nu mai existau. Totul a dispărut, măturat de gloanțe și de flacăra, de acești oameni îngrozitori. A suspinat și s-a cutremurat ușor. A intrat în cort, îndreptându-se spre grămada de pături murdare, care îi serveau drept pat. S-a aruncat pe această grămadă de cârpe și a început să plângă. A plâns până a adormit. Somnul a liniștit-o puțin. Însă în timp ce dormea, o siluetă omenească s-a furișat dintr-un cort.

S-a apropiat de santinela de la intrarea cortului și i-a șoptit ceva. Acesta a dat afirmativ din cap și s-a îndepărtat de cort, pornind spre locul unde își avea culcușul, pentru a se culca liniștit. Vizitatorul nocturn s-a dus apoi în spatele cortului, unde era a doua santinelă. Și acestuia i-a șoptit ceva, care a plecat și el să se culce.

După ce amândouă santinelele au plecat, omul acesta a dezlegat sfoara care ținea pânza de cort de la intrare și a pătruns înăuntru, ușor și pe nesimțite.

CAPITOLUL XXI - Urmărirea din junglă

Albert Werper nu putea să doarmă și se gândea la femeia care i-a stârnit atâtea pasiuni, la femeia care era foarte aproape de el, într-un cort de lângă cel al lui. Încă de seara, observase interesul pe care Mohamed Beid l-a arătat acestei frumoase femei. A înțeles imediat de ce s-

a schimbat brusc atitudinea acestui arab. În sufletul lui a răsărit o gelozie puternică și o teamă cumplită că ar putea pierde ocazia de a duce la îndeplinire planul pe care îl avea cu Jane.

În mintea sa, se credea mai degrabă un protector al acestei femei, decât un răufăcător care avea intenția să o folosească în scopuri josnice. Se gândea că dacă lordul de Greystoke era mort, ar fi putut să îi ia locul în inima acestei femei frumoase. Spre deosebire de arab, el ar fi avut șansa de a fi acceptat ca soț, deci era firesc ca Jane să îl respingă pe Mohamed Beid, față de care desigur că avea repulsie, încet s-a convins în gândurile sale bolnave că prizoniera s-ar fi îndrăgostit de el, iar atitudinea ei amicală desigur că era o împărtășire a acestei iubiri.

Atunci a luat o hotărâre de-a dreptul eroică. Și-a aruncat păturile de pe el și s-a sculat brusc în picioare. După câteva clipe de gândire, și-a tras cizmele, și-a încins revolverul și s-a dus până la ieșirea din cortul lui. A dat la o parte pânza care servea drept ușă și a privit afară. Santinela de la ușa cortului unde era ținută Jane prizonieră a dispărut.

Ce putea să însemne asta? Probabil că providența îl ajuta pe cel care nu dorea altceva decât binele acestei femei. A ieșit tiptil din cort și a mers până în spatele celui-lalt cort.

Lipsea și santinela care în mod obișnuit era în spatele acestui cort. Werper s-a dus atunci cu mult curaj până la intrarea în cort și a pășit înăuntru, dând la o parte pânza care servea drept ușă. Lumina lunii pătrundea ușor înăuntru luminând slab interiorul cortului. O siluetă se vedea apropiindu-se de fundul cortului, aplecându-se peste grămada de pături. S-a auzit o șoaptă și o altă formă omenească s-a ridicat, în fata primei siluete. Ochii lui Werper au început să se obișnuiască și percepea câte ceva din mișcărilor acestor

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

siluete. Umbra care s-a strecurat încet era un bărbat, iar belgianul l-a recunoscut imediat pe vizitatorul nocturn. A fost cuprins deodată de o gelozie cumplită și a înaintat spre cele două persoane din cort. A auzit țipătul de spaimă al femeii care l-a recunoscut pe atacator. Dar în aceeași clipă Mohamed Beid a prins-o de gât, împingând-o înapoi în pat.

Belgianul a văzut roșu în fața ochilor, simțind că o pierde pe femeia speranțelor sale. Era hotărât să nu o cedeze arabului, pentru că îi aparține lui, în exclusivitate.

Nu va permite nimănui să îl jefuiască! A mai făcut încă doi pași și s-a aruncat în spatele arabului. Acesta surprins de atacul mișelesc, s-a întors mirat. Însă deloc speriat de atacator. Degetele belgianului s-au înfipt în gâtul arabului, dar acesta s-a scuturat și s-a ridicat pentru a răspunde atacului. Werper i-a tras un pumn zdravăn în falcă. Arabul s-a clătinat de parcă ar fi fost beat și s-a dat câțiva pași în spate. Werper nu a profitat însă de această clipă de slăbiciune a arabului. Belgianul a încercat să scoată pistolul, însă arma s-a agățat de curea, dând posibilitate arabului să își revină și să se arunce din nou asupra belgianului.

Werper l-a izbit din nou, însă de data aceasta arabul s-a dat înapoi și a ripostat la rândul lui. Se loveau orbește, luptând sălbatic. Jane Clayton urmărea această luptă, fără să scoată un cuvânt. Belgianul se căznea să scoată revolverul, lucru care nu îi reușea. Mohamed Beid, care nici nu s-a gândit că va întâmpina vreo rezistență în intențiile sale josnice, venise neînarmat, având doar un cuțit lung, pe care acum îl trase din teacă.

Stătea pregătit să întâmpine un nou atac al belgianului. Lupta s-a oprit câteva clipe, iar cei doi combatanți răsuflau din greu.

— Câine de creștin, șopti arabul. Privește bine la acest cuțit din mână lui Mohamed Beid. Uită-te bine la

el, păgânule, pentru că este ultimul lucru pe care îl mai vezi sau îl simți în viața ta. Cu acest cuțit, Mohamed Beid va spinteca inima ta neagră. Dacă ai și tu un Dumnezeu, roagă-te acum la el, pentru că peste un minut vei fi mort.

După ce a spus aceste cuvinte, arabul s-a năpustit asupra belgianului, ridicându-și cuțitul deasupra capului. Werper tot nu reușea să își scoată pistolul, care se încăpățâna să rămână agățat de curea, iar din cauza întunericii, nu își dădea seama ce agăța de fapt arma. Văzându-l pe arab că atacă din nou, s-a dat la o parte punându-i piedică. Această stratagemă a reușit, pentru că arabul s-a năpustit orbește asupra victimei sale.

Mohamed Beid, purtat de avântul atacului său decisiv, s-a împiedicat de piciorul belgianului, căzând cât era de lung. S-a ridicat însă imediat, ca fulgerul. S-a răsucit pentru a-și continua atacul furibund, dar belgianul a reușit să își scoată arma de la centură și a ridicat mâna pentru a ținti. Mohamed Beid s-a repezit cu capul înainte spre dușmanul său, dar s-a auzit o detunătură puternică, iar din țeava pistolului ținut de Werper, a țâșnit o flacără albastră, strălucitoare.

Mohamed Beid s-a rostogolit la pământ și după câteva zvâcniri s-a oprit din ultima sa mișcare din viață, chiar lângă patul femeii pe care o atacase cu câteva minute mai înainte. Imediat după acest zgomot puternic, s-au auzit voci și întreaga tabără s-a trezit din amorțeală. Se auzeau strigăte, care cereau lămuriri în legătură cu detunătura de armă. Au pornit cercetări, iar în jur se auzeau pașii celor care căutau locul unde s-a tras cu arma. Jane Clayton s-a ridicat și observând că arabul este mort, s-a apropiat de Werper, cu mâinile întinse.

— Nu știu cum să îți mulțumesc, prietene, a zis ea. Și când mă gândesc că azi am fost gata să cred minciunile acestei bestii despre trecutul tău și despre perfidia cu care acționezi. Te rog domnule Frecoult, să

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

mă ierți. Trebuia să îmi dau seama că un alb și în același timp un gentleman nu poate fi decât protectorul unei femei din aceeași rasă cu el, pe acest pământ plin de primejdii și oameni răi.

Werper a rămas locului câteva clipe. Se uita lung la Jane Clayton, dar nu își putea găsi cuvintele potrivite pentru această situație. Dar nici nu putea să spună nimic despre acuzațiile aduse de arab, pentru a nu lungi vorba. Iar despre adevăratele sale intenții nu putea discuta acum, față de această femeie care îl credea salvatorul ei. Afară, arabii căutau cortul unde s-a tras cu arma, dar mai ales pe autorul acestei detunături care i-a trezit și care poate că l-a ucis pe unul dintre ei. Cele două santinele care au fost trimise să se culce și să nu mai stea lângă cortul prizonierei, s-au trezit și au propus să se între în cort, pentru a vedea dacă acolo sunt toate în regulă. Unul dintre ei zicea că femeia ar fi pus mâna pe o armă să se apere și l-ar fi putut împușca pe conducătorul lor. Werper i-a auzit apropiindu-se.

Dacă ar fi fost descoperit și acuzat de uciderea lui Mohamed Beid, ar fi fost condamnat la moarte fără prea multe discuții. Sălbaticii de arabi l-ar fi sfâșiat în bucăți pentru uciderea conducătorului lor, mai ales că era creștin. Trebuia să găsească ceva, care să le îndrepte atenția în altă parte și nu spre cadavrul lui Mohamed Beid. Și-a pus revolverul înapoi în toc și s-a grăbit spre ușa cortului, unde ridicând pânza care servea drept ușă, i-a întâmpinat pe oamenii care s-au adunat acolo pentru a intra în ultimul cort care a rămas necercetat. Străduindu-se să zâmbească cu mult calm, Werper și-a ridicat mâna, pentru a le opri înaintarea. A spus:

— Femeia creștină s-a opus conducătorului vostru, iar acesta a tras asupra ei. Prizoniera nu este moartă, ci este doar ușor rănită. Mohamed Beid și cu mine vom avea grijă de ea!

Zicând aceste cuvinte s-a întors foarte liniștit și a reintrat în cort. Arabii au fost satisfăcuți de această explicație și s-au întors și ei la rândul lor în corturi pentru a-și continua somnul. Ajuns din nou în fața femeii pe care dorea să o ocrotească, dar numai pentru a-și rezolva problemele sale foarte încurcate, Werper a simțit că este cuprins de pasiune pentru Jane. Era și foarte nervos din pricina micului discurs pe care l-a rostit în fața arabilor furioși, care la fel de bine ar fi putut să îl dea la o parte și să vadă dacă spune adevărul. Această stare de nervozitate i-a transformat pasiunea latentă într-o forță care îl împingea de la spate spre femeia din fața sa. Oricât de bine educat ar fi cineva, în anumite momente, instinctele primare îl cuprind și sunt deasupra tuturor celor învățate. Iar faptul că Jane a recunoscut că el este totuși un gentleman, i-a întărit convingerea că ea îl iubește și îl consideră ca un urmaș al soțului ei.

Pentru prima oară se găsea în fața ei, într-o situație în care ea îl considera pe drept cuvânt un protector. Adevăratele sale intenții erau ascunse de întâmplările de acum câteva minute, iar situația era cât se poate de favorabilă. Werper uitase cu desăvârșire că luase parte la elaborarea planului, în urma căruia Jane Clayton și-a pierdut averea și soțul. Intențiile sale criminale au fost imediat date uitării. A început să își joace rolul de binefăcător, începând să creadă că acesta este de fapt destinul lui. Dorea neapărat să îndrepte răul care s-a abătut asupra acestei femei atât de frumoase.

Stătea cu spatele la ușa cortului, prefăcându-se că ascultă pașii arabilor care se duceau la culcare. În realitate medita la întreaga situație. Jane Clayton s-a apropiat de el.

— Ce este de făcut? a întrebat ea. Werper nu a răspuns imediat.

— Crima va fi sigur descoperită mâine dimineața, a

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

spus ea încet, arătând spre cadavrul lui Mohamed Beid. Te vor omorî, dacă te vor găsi aici.

Werper continua să tacă. Deodată s-a întors spre Jane zicând:

— Am un plan, a început el. Dar trebuie să fii foarte curajoasă. Dar sunt sigur că nu te vei pierde cu firea, pentru că mi-am dat seama cât ești de curajoasă, în situațiile grele. Crezi că mai poți face față unor greutăți?

— Pot să îndur orice, pentru a scăpa de aici, a răspuns ea ferm.

Belgianul a început să îi spună planul pe care îl credea el cel mai bun în aceste clipe.

— Va trebuie să te prefaci moartă. Voi explica santinelilor că ai murit după ce Mohamed Beid te-a împușcat. Le voi spune că tot conducătorul lor mi-a spus să te arunc undeva în pădure. Le voi mai spune că Mohamed Beid nu dorește să vadă pe nimeni, pentru că s-a îndrăgostit de tine și că acum suferă că te-a omorât. Le mai spun că Mohamed Beid dorește să rămână o vreme singur, pentru că suferă din cauza pierderii femeii iubite.

Jane Clayton a ridicat o mână, vrând să îl oprească. Un zâmbet îi flutura pe buze.

— Trebuie să fii nebun domnule Freccolt! Cum crezi că oamenii arabului vor crede o asemenea poveste de adormit copii?

— Se pare că nu îi cunoști pe arabi. Deși par niște criminali din naștere, fiecare dintre ei este un sentimental, așa cum nu mai găsești în toată lumea. Romantismul pe care îl caută ei, îi duce să se adune în asemenea armate și să lupte, doar de dragul de a ucide. Te rog să mă crezi, că acest plan al meu va reuși pe deplin.

Jane Clayton a dat din umeri resemnată.

— Nu ne rămâne decât să încercăm, dacă vor crede

povestea ta. Dar apoi ce ne vom face?

— Te voi ascunde în junglă, a continuat belgianul, apoi mă voi întoarce să te iau, aducând cu mine și doi cai.

— Dar cum vei explica moartea lui Mohamed Beid, a întrebat Jane Clayton. Cadavrul va fi descoperit mâine dimineața înainte de a te întoarce în tabără.

— Nu voi da nici o explicație. Mohamed Beid va avea grijă și de asta. Explicația trebuie să o las pe seama lui. Ești gata pentru aventura ce urmează?

— Da!

— Așteaptă-mă puțin aici, să îți aduc o armă și câteva cartușe.

Werper a ieșit din cort, dar s-a întors peste câteva minute, ținând în mână un revolver și o cartușieră.

— Ești gata? a întrebat.

— Sunt gata! a răspuns Jane.

— Atunci vino să te pun pe umăr și va trebui să atârni cât mai moale, o sfătui belgianul, lăsându-se pe un genunchi, ca să o ajute. După ce a prins-o de mijloc, s-a ridicat mulțumit zicând:

— Așa! Acum putem merge. Trebuie să îți lași mâinile, capul și picioarele foarte moi. Nu uita că ești moartă.

A ieșit apoi din cort, înaintând spre ieșirea din tabără, cu femeia trântită pe umărul drept. În jurul taberei, arabii au construit un zid de apărare din crengi groase și pline cu țepi, pentru a împiedica animalele sălbatice să pătrundă până la corturi. La ieșire, erau două santinele care se plimbau în jurul unui foc mare, pe care aveau grijă să îl întrețină, ca să fie văzut de la mare distanță, dar și să descurajeze carnivorele mari, care vânau mai ales noaptea.

Cea mai apropiată santinelă, s-a uitat la belgian. Arabul era surprins văzându-l venind, mai ales cu acea

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

povară ciudată. A strigat instinctiv:

— Cine ești? Ce naiba ai pe umăr?

Werper a ridicat capul pentru a fi mai bine recunoscut și a spus foarte calm:

— Este cadavrul prizonierei, a început să explice. Mohamed Beid m-a rugat să îi duc trupul mai departe în pădure, pentru că nu a mai putut să îndure să o vadă pe femeia pe care a iubit-o atât de mult și pe care din nefericire a omorât-o. Acum suferă cumplit și nimeni nu îl poate consola. Abia am reușit să îl împiedic să nu se sinucidă.

Pe umărul belgianului, atârând moale, dar foarte speriată, Jane aștepta răspunsul arabului. Era sigură că acesta va râde de povestea aceasta incredibilă, descoperind imediat minciuna albului și amândoi vor fi pierduți. Începea să se gândească ce va avea de făcut, dacă se va încinge o luptă între Frecoult și arabi. Însă arabul a întrebat foarte simplu:

— Te duci singur, sau vrei să trezesc pe careva să te ajute?

Tonul arabului nu era deloc schimbat și nu era mirat că Mohamed Beid a devenit pe neașteptate atât de romantic. Werper a răspuns:

— Pot merge și singur!

A trecut de cei doi arabi care păzeau intrarea în tabără, pierzându-se printre copacii groși ai pădurii. Când a ajuns într-un loc unde era sigur că nu va fi văzut de nimeni din tabără, a lăsat-o pe Jane la pământ, făcându-i semne ca să nu cumva să scoată vreun cuvânt care să îi deconspire.

Au mers în liniște mai departe, oprindu-se câteva minute, timp în care Werper a ajuta-o să își încingă centura cu revolverul și cartușiera. Apoi a ajutat-o din nou, de această dată să se urce într-un copac stufos.

— Măine, a șoptit el, de îndată ce voi scăpa de arabi,

mă întorc aici. Curaj, lady Greystoke! Avem toate șansele de a scăpa!,

— Îți mulțumesc, a răspuns femeia șoptind. Ai fost foarte bun cu mine. Ești un bărbat curajos.

Belgianul nu i-a răspuns, însă întunericul nopții a ascuns culoare roșie a obrazilor săi, semn de mare rușine. S-a întors și a pornit-o înapoi spre tabără. Santinela l-a văzut intrând în cortul lui, dar nu a mai observat că iese prin spatele aceluiași cort, târându-se spre cortul unde fusese prizoniera. Werper a ridicat pânza cortul și s-a furișat înăuntru, apropiindu-se de cadavru. Cu repeziciune a prins mortul de încheietura mâinilor și l-a săltat în spate, ducându-l până la locul unde a intrat, cu câteva clipe mai înainte. Apoi a ieșit din cort, ridicându-se în picioare.

A început să se uite în jur pentru a fi sigur că nu îl vede nimeni. Apoi s-a aplecat, a ridicat cadavrul și a traversat în fugă tabăra, ducându-se la cortul în care stătuse mortul. A așezat mortul pe pământ, rămânând nemișcat câteva secunde, ascultând zgomotele nopții. Zâmbind mulțumit, că nu l-a văzut nimeni, a intrat în cort, trăgând mortul după el.

A început să caute revolverul lui Mohamed Beid. După ce l-a găsit, a luat toate păturile din cort, înfășurându-și mâna cu arma. A țintit capul arabului și în timp ce a tras, a tușit mai tare. Detunătura înfundată a armei nu s-a auzit, sau cel puțin nu a fost mai tare decât tușitul cuiva, care doarme adânc într-un cort. Werper era pe deplin satisfăcut.

Un zâmbet enigmatic îi flutura pe buze, când a scos revolverul de sub pături și covoare, așezându-l cu multă atenție în mâna dreaptă a mortului, așezând trei degete în jurul patului armei, iar cel arătător pe trăgaci. A mai stat câteva secunde, pentru a face ordine printre pături și covoare.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Apoi a ieșit pe unde a intrat, având grijă să lege pânza de la intrare pe dinăuntru. A mers apoi spre cortul prizonierei și a înlăturat orice urmă, care ar fi putut să îl dea de gol. A ieșit prin spatele cortului, întorcându-se în cortul lui.

S-a așezat liniștit, s-a acoperit și a adormit foarte liniștit. A doua zi, a fost trezit de glasul speriat al unui negru, care striga de la intrarea cortului lui Mohamed Beid.

— Veniți repede, Buana! Veniți aici, vă rog! Mohamed Beid este mort! S-a omorât singur!

Werper a dat repede la o parte păturile care îl acopereau, mișcându-se cât mai repede. Pe fata lui era întipărită o spaimă firească. Aluzia negrului, că ar fi fost o sinucidere, i-a produs o mare ușurare și un zâmbet ușor a înlocuit expresia de spaimă.

— Așteaptă-mă că vin imediat, a strigat el negrului. Și-a tras cizmele și a ieșit din cort. Arabii și negrii alergau din toate părțile spre cortul conducătorului lor. Când a intrat Werper, o mulțime de arabi erau în jurul cadavrului, care era rece și țeapăn. Belgianul și-a făcut loc printre ei și s-a oprit în fața mortului. A privit în tăcere fața acestuia, apoi s-a întors extrem de furios:

— Cine a făcut asta? Cine l-a ucis pe prietenul meu cel mai bun?

Tonul lui era amenințător. Însă un cor de voci i-a răspuns, pentru a scăpa de orice acuzație.

— Mohamed Beid nu a fost ucis. A murit de propria lui mână. Allah din cer ne este martor. Uitați-vă, arma este încă în mâna lui.

Toți au arătat spre mâna lui Mohamed Beid, care încă mai avea arma ucigătoare. O vreme belgianul s-a prefăcut că nu crede această versiune, dar în cele din urmă s-a lăsat convins. A spus că probabil arabul s-a sinucis, fiind chinuit de remușcările provocate de

moartea frumoasei femei albe, pe care a iubit-o atât de mult, lucru pe care nu l-a dezvăluit nimănui. Werper a înfășurat singur cadavrul lui Mohamed Beid, având grijă ca rana provocată de glonțul tras de el să nu se observe. A ordonat unor negri să ia cadavrul și să îl îngroape în poiana care se afla lângă tabăra lor. Corpul lui Mohamed Beid a fost așezat într-o groapă adâncă doar de câteva palme, săpată în grabă cu iatagane și cuțite. Când bulgării de pământ au acoperit toate urmele crimei, Albert Werper a scos un suspin de ușurare. Planul său a reușit cu mult mai bine decât ar fi îndrăznit să spere cu o zi în urmă arabii rămânând fără conducător, au hotărât, după o scurtă adunare, să se înapoieze fiecare la tribul lui. Locurile lor de baștină erau răspândite la nord de tabără. Werper, după ce a auzit ce au hotărât, le-a spus că are intenția să plece spre răsărit. Arabii, știind că nu are nimic prețios asupra sa, l-au lăsat să plece în liniște.

Erau foarte bucuroși că lucrurile au luat o întorsătură favorabilă și că nimeni nu a fost acuzat de moartea conducătorului lor. În timp ce arabii se îndepărtau, Werper s-a uitat după ei cum dispar unul câte unul în sălbăticia aceluia ținut neospitalier. Îi mulțumi lui Dumnezeu că a scăpat din situația aceea atât de periculoasă. A așteptat până nu a mai auzit nici un zgomot făcut de călăreții care s-au îndepărtat.

Și-a întors calul și a intrat în pădure, mergând spre locul unde a lăsat-o pe lady Greystoke. Și-a oprit calul sub copacul unde a ajutat-o să se adăpostească. S-a uitat în sus și a strigat cu o voce veselă, plină de speranțe:

— Bună dimineața!

De sus însă nu a venit nici un răspuns. S-a uitat în jur, dar nu a văzut pe nimeni și nici o urmă nu dovedea că Jane s-ar fi dat jos din copac și că ar fi plecai.

A descălecat și s-a urcat numaidecât în copac,

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

pentru a vedea cât mai bine întreaga zonă a pădurii. Jane Clayton dispăruse în cele câteva ore cât au durat cele petrecute în tabără.

CAPITOLUL XXII - Tarzan își revine din amnezie

După ce Tarzan a aruncat pietrele fără valoare din punga pe care a regăsit-o, gândurile i-au zburat la lingourile din metalul acela galben pentru care arabii și abisinienii s-au luptat pe viață și pe moarte. Oare ce legătură există între acele grămezi de metal murdar de pământ și frumoasele lui pietricele, care fuseseră mai demult în pungă? Dar metalul acela ce era de fapt? În mintea lui a încolțit ideea, după un efort al creierului său, că acel metal avea legătură cu trecutul lui sau poate că îi aparținuse. Imaginile unor persoane îi reveneau mai des în minte. Însă nu putea face încă nici o legătură clară între oameni și evenimente. Totuși, imaginea unei femei frumoase îi revenea foarte des în minte, cu mult mai des decât orice altă imagine sau chip. Cine era această femeie? Ce a însemnat ea pentru Tarzan al maimuțelor?

Îl se părea că o vede lângă groapa unde abisinienii au ascuns grămada de metal galben. Însă împrejurimile nu semănau cu imaginile care îi trecea acum prin fața ochilor minții. Îl se părea că își aduce aminte de o clădire sau de mai multe clădiri... Era parcă și o grădină cu flori multe și frumoase, garduri și șanțuri. Tarzan nu înceta să se minuneze de noile amintiri pe care creierul lui i le înfățișa. Se străduia să înțeleagă tot ce își aducea aminte, însă simțea că îi lipsesc mai multe legături între oameni și fapte, pentru a-și aduce aminte în totalitate de trecutul său.

O clipă i s-a părut că va putea dezlega misterul, dar totul s-a topit ca într-o ceață de dimineață, din nou se

vedea în mijlocul maimuțelor, luând parte la viața lor, dansând și vânând cu aceste animale păroase. Tarzan și-a scuturat din nou capul și a oftat. Ce îl împiedica să își aducă aminte de tot ce i s-a întâmplat în viață?

De un lucru era însă din ce în ce mai sigur: exista o legătură între grămada de metal galben, locul unde se afla el acum și mirosul acelei femei pe care o urmărea și care îi scăpa mereu. Această enigmă trebuia elucidată. Dacă femeia aceea locuise acolo, oare nu era acesta cel mai bun loc unde să o caute sau să o aștepte, pentru a vorbi cu ea și să fie în stare să își recapete memoria? Aceasta era singura rezolvare a tuturor dilemelor! Cel puțin așa credea el în acele momente.

Și-a pus punga după cap și a pornit în direcția câmpiei. La marginea pădurii, i-a văzut pe arabii care veneau să îl caute pe Ahmet Zec. S-a ascuns și i-a lăsat să treacă. Apoi a pornit din nou spre ruinele acelea arse pentru a-și continua planul. În drum, a întâlnit o mică cireada de antilope.

Această întâlnire cu animalele pădurii i-a adus aminte că nu mâncase de multă vreme carne proaspătă. S-a așezat la pândă, apoi a început să se târască spre un mascul tânăr, care nu prea avea intenția să fie prânzul nimănui. Însă după o jumătate de oră. Tarzan se ospăta cu cea mai bună carne de antilopă, apoi s-a hotărât că ar fi bine să bea apă rece din râu. S-a îndreptat spre râu pe cărarea cea mai scurtă și a băut pe săturate. Era deja seră și Tarzan a pornit să caute un loc unde să doarmă în siguranță.

S-a hotărât însă că cel mai bine ar fi să doarmă chiar în locul pe care dorea să îl vadă, adică acolo unde era îngropat metalul galben. Aici ar fi putut să o întâlnească pe femeia care îi apărea mereu în minte și pe care dorea să o întrebe cine este. Era însă obosit și dorea să doarmă. Era la numai un kilometru de acele locuri, însă

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

cei crescuți în pădure nu prea au noțiunea timpului și a unui plan riguros, așa că Tarzan s-a răzgândit și s-a culcat pe una din crengile unui copac de la marginea râului. Animalele pădurii nu se grăbesc, decât dacă sunt urmărite sau dacă le este teamă sau foame!

A doua zi, mereu aceeași neschimbată zi, care se repeta la infinit, Tarzan a dorit să își continue drumul spre locul unde credea că putea să găsească răspunsuri la toate întrebările pe care și le punea. Înainte de a porni la drum, a coborât din nou la apă, pentru a-și potoli setea. Aici era însă Numa, leul, care sosise și el doar cu câteva clipe în urmă. Enorma fiară și-a ridicat ușor capul și a mârâit, dorind să arate că este furios și că trebuie lăsat în pace să bea apă.

Din pieptul felinei, mârâitul venea din ce în ce mai puternic, prevenindu-l pe intrus că dacă nu va pleca în curând, îl așteaptă o mare primejdie. Însă Tarzan, ca și oricare alt animal al pădurii, fiind sătul, nu dorea o confruntare inutilă, care i-ar fi răpit timp. A făcut un mic ocol și s-a îndreptat spre apă, oprindu-se la câțiva metri de animalul care mârâia supărat. Câteva momente animalul a continuat să se uite la om. Dar și-a reluat adăpatul, iar astfel, om și animal, își alinau setea aproape cot la cot, în aparență, frecare ignorând prezența vecinului.

Numa a terminat primul de băut. Și-a ridicat capul și a stat câteva secunde nemișcat, privind dincolo de râu, într-o stare de așteptare, atât de caracteristică acestui animal superb. Dacă nu i s-ar fi mișcat coama în bătaia vântului, oricine care l-ar fi văzut, ar fi crezut că este o statuie turnată în bronz, înfățișând un animal așteptând.

Dar această atitudine s-a schimbat imediat, animalul apropiindu-se de om, mârâind amenințător. Mârâitul nu a încetat, nici când majestuosul animal și-a schimbat gândul și s-a îndreptat spre cărarea care ducea spre

pădure. Tarzan a continuat să bea apă din râu, însă cu coada ochiului urmărea fiecare mișcare a leului, până când regele animalelor a dispărut în junglă. Nu s-a oprit din ascultarea zgomotelor pădurii, decât atunci când a fost pe deplin convins că a trecut orice primejdie de a fi atacat.

Apoi a sărit în apă și a înotat câteva minute. A ieșit din râu și a mâncat câteva ouă găsite într-un cuib, după care a privit în susul râului, spre ruinele casei sale, unde se găseau barele acelea de metal. Urmele bătăliei nu s-au șters. Dar spre marea lui consternare, a văzut că groapa era săpată, iar comoara nu era niciunde. Metalul galben dispăruse!

Pământul era călcat în picioare de oameni și de cai, neputând lua urma celor care furaseră lingourile. Iar mai departe, nu se vedea nici urmă de „ea”. Dacă era vreo legătură între femeia aceea și metalul galben, atunci nu mai avea nici un rost să mai aștepte aici. Acum totul a devenit și mai confuz. Toate păreau atât de încurcate: pietrele colorate, metalul galben și femeia din gândurile sale.

Era foarte deprimat. Mai bine s-ar fi întors în junglă și l-ar fi căutat pe Ciule. A mai aruncat o privire și a pornit agale spre pădure. Apoi și-a mărit ritmul și a traversat câmpia într-o fugă ușoară, apoi într-un ritm mai alert. Ajungând în pădure, s-a urcat în primul copac cu agilitatea unei maimuțe puse pe joacă.

Din nou mergea fără nici o țință, împins numai de plăcerea de a cutreiera, de a fi liber. Iar speranța de a-l întâlni pe Ciule, sau de a o vedea pe „ea”, au trecut pe un al doilea plan. A petrecut astfel două zile prin jungla sălbatică, ucigând și mâncând, apoi dormind prin copaci. Abia în a treia zi și-a întrerupt această hoinăreală fără rost, când a simțit în aer apropierea unui cal și a unui om. Calul și călărețul erau departe, însă Tarzan și-a dat

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

imediat seama din ce direcție vin. A luat-o pe nesimțite, prin copaci, în direcția din care venea mirosul.

Peste câteva minute a zărit un călăreț singuratic, care mergea spre răsărit. După ce s-a apropiat de călăreț, și-a dat seama că nu s-a înșelat; călărețul era cel care îi furase pietrele lui frumoase. O flacără de furie a izbucnit pe obrazul lui. A coborât din vârful copacului unde s-a postat să îl aștepte pe călăreț și a trecut deasupra lui Werper, care nici nu bănuia ce primejdie îl așteaptă.

A urmat un salt scurt și precis, iar belgianul a simțit cum cineva, cu o greutate impresionantă, sare în spatele lui, izbindu-se de spatele calului. Animalul s-a speriat și s-a repezit înainte, de parcă ar fi fost îndemnat de o sută de piteni. Două brațe puternice l-au prins pe călăreț și într-o clipă a fost trântit la pământ. Werper s-a trezit în fața unui uriaș alb, aproape gol, care îl ținut la pământ, cu genunchiul în piept. Imediat l-a recunoscut pe atacator, devenind palid. O culoare nesănătoasă de mort i s-a întins pe față. Gâtul i-a fost cuprins de degete puternice, ca de fier.

Belgianul a încercat să îi vorbească, să îl roage să îi lase viața, însă strânsoarea îl împiedica să vorbească

— Pietrele mele! a strigat uriașul de pe pieptul belgianului. Ce ai făcut cu pietrele mele frumoase, cu pietrele lui Tarzan?

Strânsoarea a slăbit puțin, ca să îi permită belgianului să răspundă. Acesta însă nu a putut face altceva decât să tușească și să se înece. În cele din urmă a putut vorbi:

— Ahmet Zec, arabul, le-a luat de la mine. M-a obligat să îi dau și pietrele și punga.

— Am văzut întreaga scenă, i-a răspuns Tarzan, dar pietrele din pungă nu erau acele pietre frumoase ale lui Tarzan. Erau niște pietre de pe fundul râului.

Tarzan s-a uitat încruntat la belgian, apoi a continuat:

— Nici arabul nu a avut ce face cu ele și le-a aruncat furios, după ce a văzut și el că nu sunt frumoase. Vreau pietrele mele frumoase! Unde le-ai ascuns?

— Nu știu, nu știu! a strigat Werper. Le-am dat lui Ahmet Zec, pentru că altminteri m-ar fi ucis. M-a urmărit apoi câteva minute, pentru a-mi lua viața, cu toate că mi-a promis că mă va lăsa în pace. Eu l-am împușcat, însă punga nu mai era la el, cu toate că am căutat-o apoi multă vreme.

— Am găsit-o eu, i-a spus Tarzan, mârâind supărat. Dar în pungă erau doar acele pietre pe care și Ahmet Zec le-a aruncat dezgustat. Eu cred că le-ai ascuns tu undeva. Dacă nu îmi spui unde sunt pietrele mele frumos colorate, te omor!

Zicând aceste cuvinte amenințătoare, s-a repezit din nou asupra belgianului, ca să îl strângă de gât. Acesta s-a zbătut pentru a-i mai spune uriașului alb ceva.

— Pentru Dumnezeu, lord de Greystoke, vrei să comiți o crimă pentru o mână de pietre?

Degetele de la gâtul belgianului au slăbit strânsoarea, în timp ce pe fața lui Tarzan a apărut o expresie de nedumerire. Privirea nu i-a mai fost atât de feroasă.

— Lord de Greystoke? Lord de Greystoke? a repetat el. Unde am mai auzit eu de acest nume?

— Dar omule, tu ești lordul de Greystoke! a strigat belgianul. Ai fost lovit și rănit de căderea unei stânci, atunci când cutremurul a surpat trecătoarea spre camera subterană în care tu și Wazirii tăi ați fost după lingourile de aur, pe care doreai să le duci la reședința ta. Lovitura te-a făcut să îți pierzi memoria. Dar ești John Clayton, lord de Greystoke! Nu îți aduci aminte?

— John Clayton? Lord de Greystoke? a repetat

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Tarzan, rămânând câteva momente tăcut, de parcă ar fi meditat adânc la cele zise de belgian.

Apoi, după câteva clipe, și-a dus mâna tremurândă la frunte, în timp ce ochii i s-au umplut de o expresie de mirare, dar și de înțelegere a situației. Numele său, pe care îl uitase, i-a redeșteptat memoria, care s-a luptat atât de mult să îi revină, în ultimele zile. I-a dat drumul belgianului și a sărit drept în picioare.

— Dumnezeule! a exclamat.

După câteva secunde a strigat:

— Jane!

Deodată s-a repezit la Werper care s-a ridicat și el.

— Soția mea! a strigat Tarzan. Ce s-a întâmplat cu ea? Ferma este în ruine, după câte văd. Dar se pare că știi și de asta. Probabil că ai fost și tu amestecat în această afacere murdară. Mai ales că m-ai urmărit până în Opar. apoi mi-ai furat nestematele. Ești un hoț și un escroc! Nu încerca să negi!

— Este mai rău decât un escroc! s-a auzit o voce în spatele lor.

Tarzan s-a uitat în spate și a văzut un om înalt, în uniformă, stând pe cărare la câțiva pași de ei. În spatele lui se adunau niște soldați negri, în uniforma statului Congo.

— Este un ucigaș, domnule, a continuat ofițerul. Îl urmăresc de multă vreme, ca să îl duc înapoi. Trebuie să fie judecat pentru uciderea superiorului său.

Werper era alb ca varul și dârdâia de frică. Vedeau unde l-a dus întreaga sa aventură în junglă. Instinctiv, a încercat să scape prin fugă, dar Tarzan al maimuțelor a întins o mână puternică și l-a prins de umăr.

— Așteaptă! Acest domn vrea să te aresteze, dar și eu vreau să știu câte ceva de la tine. Nu poți pleca, decât dacă lămurim anumite lucruri! Spune-mi, ce s-a întâmplat cu soția mea?

Ofițerul belgian privea cu mare curiozitate la acest uriaș, aproape gol, având arme primitive, vorbind însă o franceză corectă, demnă de înalta societate. Nu știa unde se termină omul primitiv și unde începe omul civilizat. Nu putea nici să își dea seama de poziția socială a acestei persoane ciudate, dar ceea ce nu îi plăcea, era siguranța cu care acest om credea că poate să îl rețină pe prizonierul lui.

— Pardon, a obiectat atunci ofițerul, pășind înainte și punându-și o mână pe umărul lui Werper. Acest om este prizonierul mei și va veni cu mine.

— Numai după ce voi termina eu discuția cu el, i-a replicat liniștit Tarzan.

Ofițerul s-a întors și le-a făcut semn soldaților care stăteau în spatele lui. Întreaga companie de negri în uniformă a făcut un pas înainte, apoi i-a înconjurat pe cei trei albi.

— Atât legea cât și puterea de a o aplica sunt de partea mea, a spus ofițerul. Dacă ai ceva împotriva acestui om, poți veni cu mine și să îl acuzi în fața unui tribunal autorizat.

— Nu pun la îndoială drepturile tale, dragă prietene, i-a răspuns Tarzan. Dar un drept de a aplica anumite ordine este numai aparent și nici pe departe real. În primul rând, ți-ai permis să calci teritoriul unui englez, teritoriu care de fapt aparține Marii Britanii. Unde îți este autorizația pentru o asemenea invazie? Unde sunt actele de extrădare care îți permit să îl arestezi pe acest om? Dar cum de ești atât de sigur, că nu te voi ataca împreună cu o armată cu mult mai puternică decât cei câțiva soldați pe care îi ai și cu care vrei să te înapoiezi în Congo?

Ofițerul belgian și-a pierdut răbdarea și sângele rece.

— Nu am chef să discut cu un sălbatic dezbrăcat.

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Dacă vrei să îți fie bine, nu te amesteca în treburile mele. Sergeant! Arestează-l pe criminal!

Werper și-a apropiat buzele de urechea lui Tarzan și i-a șoptit.

— Nu mă lăsa să mă aresteze! Ia-mă cu tine și îți voi arăta locul unde am văzut-o pe soția ta aseară. Este imposibil să fi plecat departe de aici!

Sergentul a dat soldaților o comandă scurtă și aceștia s-au apropiat de Werper. Tarzan însă nu a așteptat mult și l-a prins pe belgian de mijloc l-a apucat bine și a sărit spre soldați, încercând să le străpungă rândurile. Cu pumnul drept, l-a izbit pe primul care i-a stat în cale. Soldatul a căzut pe spate, lovind cu arma de cel de lângă el.

Apoi, uriașul alb și-a continuat drumul, făcându-și loc printre soldații speriați, care se dădeau la o parte din fața acestui sălbatic periculos și puternic. Soldații nu puteau trage pentru că făcuseră un cerc în jurul albilor și nu doreau să se împuște între ei sau să îl rănească pe ofițerul lor sau pe ceilalți doi albi. Tarzan era pe punctul de a trece de ultimii soldați, când unul dintre ei s-a strecurat în spatele lui și aplecându-se, l-a prins de picioare, făcându-l să își piardă pentru un moment echilibrul. Acest moment de ezitare a fost suficient ca soldații să își revină din spaimă și uluială și să îl doboare. Peste câteva secunde, douăzeci de soldați au sărit asupra celor doi fugari, iar peste un minut cei doi erau legați cu funii groase și puși în imposibilitatea de a se mai mișca liber. După acest succes, ofițerul belgian era vesel și dispus să își bată joc de prizonierii lui.

De la Tarzan nu a reușit să scoată nici un cuvânt, însă Werper i-a spus că de fapt, sălbaticul alb este un lord englez. Ofițerul a început să râdă de cele spuse de belgian, pe care l-a sfătuit să își păstreze părerile pentru judecata la care va fi supus. După o scurtă pauză de

odihnă, ofițerul belgian a dat ordinul de pregătire pentru plecare.

Pe cei doi prizonieri i-a așezat între patru soldați negri și trupa a pornit spre est, spre granița statului Congo. Spre seară, întreaga coloană s-a oprit lângă un râu, unde s-a instalat tabăra pentru noapte. Imediat au început pregătirile pentru cină. La marginea luminișului, o pereche de ochi firoși privea cu foarte mare curiozitate întreaga activitate a oamenilor în uniformă. Vedeau cum soldații își construiesc adăposturi pentru noapte, cum aprind focurile și cum pregătesc mâncarea.

Tarzan și Werper erau legați împreună și așezați în spatele unei grămezi de ranițe. După ce soldații au terminat de mâncat, santinela postată lângă ei le-a ordonat să se scoale și să treacă lângă foc. Aici li s-au dezlegat mâinile, pentru a putea și ei să mănânce. Când Tarzan s-a ridicat în picioare, fiara care pândeau din junglă a început să mârâie, iar în ochi i-au apărut umbre ce îi aduceau aminte de vremuri grele.

Uriașul alb s-a oprit să asculte și a vrut să răspundă semnalului primit din pădure. Însă imediat s-a oprit ca să nu atragă asupra sa atenția soldaților. Deodată a avut o inspirație. Și-a întors capul spre Werper și i-a șoptit la ureche:

— Îți voi vorbi tare, într-o limbă necunoscută, pe care nu o înțelegi. Prefă-te că înțelegi ce îți spun și mormăie și tu ceva, de parcă mi-ai răspunde. Probabil că vom reuși să scăpăm de aici, dacă îmi reușește această stratagemă.

Werper a dat afirmativ din cap, dând de înțeles că a priceput ce are de făcut. De pe buzele lui Tarzan au început să iasă sunete, într-un jargon ciudat, care semăna mai degrabă a lătrat de câine, decât a limbă omenească. Soldații care se aflau în apropiere s-au uitat surprinși la Tarzan. Unii dintre ei au râs, însă alții s-au

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

dat la o parte, dând dovadă de o teamă superstițioasă. Ofițerul s-a apropiat de prizonieri, în timp ce Tarzan continua să vorbească în acea limbă ciudată. S-a oprit și a ascultat cu interes sunetele scoase de uriașul alb.

Dar când și Werper a răspuns în același jargon ciudat, curiozitatea ofițerului a depășit orice limite și i-a oprit, întrebându-i ce limbă vorbesc. Tarzan a apreciat corect inteligența acestui ofițer în timpul marșului. Succesul întregii farse depindea acum de acest dialog dintre ei.

— Greaca, a răspuns Tarzan.

— Așa mi-am închipuit și eu, i-a răspuns ofițerul. Sunt foarte mulți ani de când am studiat și eu această limbă, de care nu eram sigur că o voi recunoaște. Însă în viitor vă rog să discutați într-o limbă pe care o cunosc și eu mai bine.

Werper și-a întors capul spre Tarzan, zâmbind ironic. Apoi a șoptit:

— Adevărat că a fost greaca pentru el, însă și pentru mine a fost o limbă necunoscută.

Însă unul dintre soldații negri a mormăit speriat la urechea vecinului său:

— Eu am mai auzit astfel de sunete. Odată, m-am rătăcit în junglă și am auzit maimuțele uriașe și păroase vorbind în copaci, tot în această limbă. Cuvintele lor semănau cu cele spuse de prizonier.

— Ce poate să fie atunci? l-a întrebat celălalt speriat.

— Nu știu, dar foarte mult mi-ar fi plăcut să nu îl luăm cu noi. Mi se pare că nu este om, ci este un duh rău. Ne va aduce ghinion, dacă nu îl lăsăm să scape, a sfârșit soldatul superstițios, uitându-se cu teamă în jur.

Camaradul lui a râs nervos, ca să se îmbărbăteze singur, apoi s-a îndepărtat. A repetat cele auzite și altora, bineînțeles cu mici modificări și îmbunătățiri,

astfel că întreaga poveste sinistră a făcut ocolul micii tabere.

Peste puțină vreme, lui Tarzan i se atribuiau puteri supranaturale, fiind considerat un vrăjitor periculos, care va aduce moartea printre soldații negri. În tot acest timp însă, o ființă păroasă a urmărit ce se petrece în tabără, apoi a coborât din copac și s-a îndreptat spre sud, într-o misiune care i-a fost încredințată de albul care i-a răspuns în aceeași limbă.

CAPITOLUL XXIII - O noapte de groază

Jane Clayton a rămas în copac până s-a luminat de ziuă. I s-a părut că noaptea este fără sfârșit. La numai o oră după ce soarele a răsărit, a văzut un călăreț singuratic care venea pe cărare. Inima i-a tresărit de bucurie, crezând că belgianul a terminat tot ce trebuia să mai facă în tabăra arabilor și vine să o caute. Mantia lungă, port specific arabilor și turbanul călărețului ascundeau fața acestui personaj.

Jane știa că această persoană nu poate fi decât Freccolt, pentru că și belgianul purta aceleași haine ca și arabii din tabără. Imediat a uitat de grijile de peste noapte și l-a strigat pe călăreț. Acesta și-a înălțat capul și și-a oprit calul. Jane cu groază a văzut că nu era belgianul pe care îl aștepta, ci un ofițer abisinian. Era Abdul Murak.

Jane Clayton a încercat să se ascundă după crengile copacului, dar era prea târziu. Abisinianul a văzut-o și i-a ordonat să coboare. Între timp, soldații abisinieni care îl urmau pe conducătorul lor au ajuns și ei lângă copacul unde era Jane. Ea a refuzat să coboare.

Imediat unul dintre soldați a început să se urce în copac, cu intenția evidentă de a o coborî. Jane Clayton și-

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

a dat seama că orice împotrivire este zadarnică și a coborât. S-a oprit în fața abisinianului și în numele dreptății și omeniei l-a rugat să o lase să plece. Abdul Murak era încă foarte supărat din cauza înfrângerii și a pierderii aurului și a prizonierilor și nimic nu îl putea îndupleca. Sentimentele pe care le evoca femeia îi erau însă cu totul străine, astfel că în orice situație s-ar fi găsit, tot nu ar fi înțeles la ce apelează această nenorocită și de ce îl roagă să o lase în pace. În mintea lui era o confuzie și un amestec de temeri. Fusesse trimis într-o expediție de răzbunare și a dat greș. Putea fi degradat sau chiar executat pentru insubordonare sau desconsiderarea ordinelor. Nu știa ce îi va spune regelui Menelik, cum să întoarcă situația, ca dintr-o înfrângere rușinoasă, să iasă cu fața curată.

Iată însă că acum avea ocazia de a-i duce regelui un dar frumos, o femeie albă, ca o floare, pe care regele ar fi apreciat-o și ar fi uitat de campania în care își trimisese armata. La rugămințile acestei femei albe, i-a răspuns că poate să-i asigure protecția contra dușmanilor sau a animalelor din junglă, dar că trebuie să o ia cu el. Jane nu l-a mai întrebat ce are de gând cu ea, pentru că și-a închipuit imediat că va fi dusă ca o sclavă, la curtea unui conducător local, sau rege al vreunui mic popor din Africa.

S-a resemnat și s-a lăsat urcată pe un cal, în spatele unui soldat. Întreaga trupă a luat-o spre est, spre locul de unde ea știa foarte bine că nu va mai scăpa. Abdul Murak neavând nici o călăuză, s-a rătăcit din drumul cel mai scurt care l-ar fi dus acasă și a făcut un mic ocol spre nord. Dar această deviere, a fost și intenționată pentru a scăpa de orice urmăritor, care nu s-ar fi încumetat să pătrundă în jungla deasă, chiar și pentru a urmări un tâlhar atât de feroce ca abisinianul. Trupa însă era departe de a fi o primejdie pentru cineva, pentru că

soldații erau foarte deprimați, descurajați. De mâncat nu prea au avut ce, pentru că în graba lor de a scăpa de arabi, nu aveau timp să vâneze sau să își procure alimentele necesare. De băut apă nici atât, pentru că locurile prin care au trecut, erau lipsite de râuri sau de alte surse de apă. După câteva ore de mers, întreaga trupă s-a oprit pentru odihna de noapte.

Mirosul cailor a tras leii din jur, care au început să dea târcoale micii tabere. Mârâituri fioroase au început să se audă înjur, amestecându-se cu nechezatul cailor. Nimeni nu putea dormi în acel vacarm. Santinelele au fost dublate pentru a se putea da alarma în caz de atac din partea unui animal carnivor, care ar fi dorit să se înfrupte din carnea oamenilor sau a cailor. Un foc mare ardea în centrul taberei cu același scop de a apăra tabăra de fiarele nopții și de a alunga orice animal mare care s-ar fi încumetat să intre în tabără. În jurul taberei s-au adunat măcăci, care puteau împiedica trecerea unor animale mai mici, dar la fel de periculoase.

Trecuse de miezul nopții, iar Jane Clayton nu reușea să adoarmă, deși era foarte obosită după drumul făcut călare prin junglă. Avea impresia unei primejdii iminente care urma să îi schimbe complet cursul vieții.

Nici ceilalți din tabără nu erau mai liniștiți. Zgomotele sinistre ale nopții îi țineau pe majoritatea dintre ei fără somn și într-o stare de tensiune. Abdul Murak s-a sculat de peste zece ori din patul său improvizat, plimbându-se când în cort, când în fața focului. Prizoniera lui îi vedea statura uriașă cum trece prin fața focului și ghicea din mișcările lui că îi era teamă de ceva, sau de cineva.

Urletele leilor s-au intensificat, iar pământul junglei a început să trepideze de zgomotele furioase din jurul taberei. Caii nechezau nervos și trăgeau de curelele cu care fuseseră legați, într-o încercare disperată de a

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

scăpa din acest infern. Unul dintre soldați, mai curajos decât ceilalți, s-a repezit la cai încercând să liniștească animalele speriate, înnebunite de groază. Un leu furios și îndrăzneț, a sărit spre cai, iar umbra sa a devenit enormă la lumina focului din centrul taberei. Una dintre santinele și-a ridicat arma și a tras, iar acest glonte a dezlănțuit iadul asupra tuturor care erau în acea parte a junglei. Glonte a lovit leul în pulpă, provocându-i o rană dureroasă, care a dezlănțuit o furie și mai mare, în atacul acestei feline. Puterile însă i-au rămas intacte, iar întregul său corp era pregătit să facă ravagii.

Dacă nu ar fi fost rănit, probabil că ar fi abandonat ideea acestui atac asupra unei tabere cu oameni, care mai ales că aveau și un foc mare în centru. Cu un urlet fioros a sărit peste gardul viu care înconjura tabăra și într-o clipă a ajuns în mijlocul cailor. Ceea ce fusese mai înainte un zgomot al junglei, care se aude în mod obișnuit noaptea, a devenit un tumult de nedescris. Calul care a fost atacat primul a nechezat într-o agonie fără de scăpare. Câțiva cai au reușit să își rupă curelele și au fugit care încotro. Oamenii au sărit din locurile unde s-au adăpostit, pregătindu-și armele pentru apărare sau atac. Mai mulți au alergat după cai pentru a-i domoli. Ca la un semnal, vreo zece lei care se aflau în apropiere, au alergat spre tabără pentru a ataca.

Felinele veneau zburdând fără nici un fel de teamă. Câțiva lei care au ajuns în tabăra au sărit asupra oamenilor și cailor. Abisinienii blestemau și strigau, încercând să scape de acești monștri cu ochi galbeni-verzui. Odată cu intrarea primului leu în tabără, Jane Clayton a sărit în picioare, iar acum privea îngrozită sălbatica scenă care se dezlănțuise. Un cal, care încerca să scape din ghearele unei feline a lovit-o, trântind-o la pământ. Leul care urmărea bietul animal a sărit peste femeia căzută, nedându-i nici o atenție.

Printre detunăturile de armă și urletele leilor, se auzeau țipetele de agonie ale oamenilor și animalelor. Felinele nu făceau nici o deosebire, atacând orice ființă care le ieșea în cale. Soldații au uitat de prizoniera lor și fiecare se gândea la modul cel mai rapid de a scăpa cu viață din acest infern, în acest timp, Jane încerca să se strecoare printre oameni, cai și lei. Viața îi era amenințată de leii care atacau pe cine întâlneau în cale, de caii care alergau călcând totul în picioare și de oamenii care trăgeau cu armele lor, fără nici o țință, fiind îngroziți de acest atac diavolesc.

Dând dovadă de o inteligență ieșită din comun, leii au înconjurat prada, strângând atât oameni, cât și cai, într-un cerc care se micșora foarte periculos, din când în când, un leu se repezea direct la oameni și cai, semănând groaza printre cei din centrul taberei. Câțiva cai au reușit să scape sărind peste victime și atacatori, dar o asemenea performanță nu era la îndemâna soldaților sau a prizonierei lor. Jane Clayton era întinsă la pământ, iar lângă ea zăcea un cal împușcat de un glonte rătăcit.

Un leu a sărit în pieptul unui soldat care se afla foarte aproape de ea. Negrul, înarmat cu un ciomag zdravăn, lovi zadarnic animalul, care dintr-un salt l-a trântit cât era de lung. Animalul s-a așezat apoi pe victima sa care se zbătea fără scăpare, încercând să îndepărteze fălcile felinei care se deschiseseră deasupra lui. Leul nu a dat atenție acestei inutile mișcări de apărare și cu o mișcare iute a prins capul negrului. Oasele au trosnit scurt, curmând viața celui întins la pământ, fără speranță. Animalul și-a prins victima mai bine între dinți și a început să tragă de cadavru, peste un morman de oameni și cai în agonie.

Jane Clayton privea înmărmurită la această scenă oribilă. Vedea cum teribilul animal pleacă cu victima sa

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

În gură, împiedicându-se de cadavre sau muribunzi. Povara era prea mare pentru leu și în curând s-a plictisit să mai tragă de bietul mort. Și-a abandonat victima sărind asupra oamenilor sau animalelor vii, asupra cărora și-a revărsat furia. Dintr-o privire a zărit-o pe femeia care era întinsă pe pământul mânjit cu sânge. Cu un mârâit furios s-a pregătit să atace această nouă ființă care i-a apărut în cale.

În tabăra în care Werper și Tarzan zăceau legați, era o liniște de mormânt. Soldații dormeau sau se odihneau fiind conștienți că a doua zi îi așteaptă un drum lung și obositor. Două santinele stăteau de pază scrutând cu privirea întunericul nopții. Ceilalți dormeau sau încercau să doarmă, toți, în afară de Tarzan. Acesta trăgea de curelele cu care fusese legat. Mușchii puternici s-au încordat sub pielea bronzată a brațelor și umerilor săi.

Vinele de la tâmpile s-au umflat de efortul ce-l făcea. Una din curele s-a rupt, apoi altul și altul, până când a izbutit să-și elibereze o mână. Atunci se auzi din codru un sunet gutural, încet, iar Tarzan a devenit deodată la fel de tăcut și nemișcat ca o statuie, străduindu-se, cu ochii și urechile să pătrundă în întuneric, din nou s-a auzit sunetul, neînchipuit de straniu, dinspre verdeața deasă de dincolo de tabără. O santinelă s-a oprit brusc, încordându-și ochii în întuneric.

Părul lui creț s-a făcut măciucă. Soldatul s-a adresat, într-o șoaptă răgușită, camaradului său:

— Ai auzit? a întrebat.

Celălalt s-a apropiat, tremurând de spaimă.

— Ce să aud?

Atunci, sunetul înfiorător s-a repetat, urmat aproape imediat de un sunet similar, ca răspuns, chiar din tabără. Santinelele s-au apropiat una de alta, privind punctul negru de unde părea că vine vocea misterioasă. În acel loc, care era opus lor, atârnavu crengile groase ale

câtorva copaci.

Cei doi nu îndrăzneau să se apropie de acest loc. Groaza i-a împiedicat să îi trezească din somn pe camarazii lor. Nu erau în stare să facă nimic decât să stea înghețați de spaimă, pentru ca ființa pe care o așteptau din moment în moment să îi atace. N-au avut însă mult de așteptat. O făptură enormă a sărit cu agilitate în tabără de pe crengile unui copac. Când a văzut-o, una dintre santinele și-a recâștigat controlul asupra mușchilor și vocii. Strigând din răspuțeri, ca să trezească întreaga tabără, s-a repezit către foc aruncând repede câteva brațe de vreascuri uscate.

Ofițerul împreună cu soldații negri de sub comanda lui, au sărit din așternut cu iuțeala obișnuită oamenilor care au trăit printre primejdii. Flăcările focului reaprins s-au ridicat și mai puternic, luminând întreaga tabără, în timp ce oamenii deșteptați din somn se retrăgeau, cuprinși de o groază superstițioasă. Peste zece făpturi enorme și păroase se puteau vedea destul de bine acum, de partea cealaltă a gardului de măracini. Uriașul alb, având o mână liberă, a reușit să se ridice în genunchi și i-a chemat pe teribilii vizitatori nocturni, printr-o serie de lătrături și mârâituri.

Werper, care s-a ridicat și el, a văzut fețele sălbatice ale antroipoizilor care se apropiau și abia mai știa dacă trebuie să se sperie sau să se bucure. Mârâind înverșunat, maimuțoii au sărit înainte, spre Tarzan și Werper. În fruntea lor se găsea Ciule. Ofițerul belgian a ordonat oamenilor săi să tragă asupra fiarelor, dar soldații nu îndrăzneau nici să se miște, din cauza fricii superstițioase care îi stăpânea față de păroșii oameni ai copacilor și convinși că uriașul alb, care putea să cheme în ajutorul lui fiarele din codru, era mai mult decât o ființă omenească.

Scoțându-și revolverul, ofițerul a tras a tras, dar

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Tarzan le-a strigat antropoizilor să se grăbească să-i îndeplinească ordinele. Câteva maimuțe s-au întors și au fugit la auzul detunăturii, dar Ciule și alți șase sau șapte maimuțoi s-au apropiat iute de Tarzan și ascultând de ordinele lui, l-au ridicat. L-au apucat și pe Werper, fugind apoi în pădure. Prin ordine scurte și energice, ofițerul belgian a reușit să-i înduplece pe soldați să tragă o salvă după maimuțele care se îndreptau spre desișul junglei. Salva a fost însă trasă mai mult în aer, dar totuși un glonte și-a nimerit ținta, pentru că în clipa în care jungla îi înghițea pe atacatori, Ciule, care îl ducea pe Werper pe unul din umerii săi puternici, s-a clătinat și a căzut

Cu toate că s-a ridicat imediat, după mersul nesigur al maimuțoiului, ofițerul și-a dat seama că animalul este rănit grav. A rămas cu mult în urma celorlalți, așa că au trecut câteva minute ca să îi ajungă din urmă însă nu după mult timp a căzut. Werper a căzut și el, iar corpul maimuței a rămas întins peste el. În poziția aceasta, belgianul a simțit că îl apasă ceva pe mâini, care tot îi mai erau legate la spate.

Era ceva care nu făcea parte din corpul păros al maimuțoiului. A pipăit cu degetele obiectul: era o pungă moale, plină cu obiecte mici tari. A încremenit de mirare la gândul ce îl obseda. I se părea de necrezut și totuși, era adevărat! Cuprins de friguri, a încercat să ia punga de la maimuțoi și să o treacă la el. Curelele cu care era legat îl împiedicau să iasă din strânsoare, dar până la urmă a reușit să îndese punga prețioasă sub cureaua pantalonilor. Tarzan, la câțiva pași de el, era ocupat cu dezlegarea mâinilor sale. După ce a reușit să scape de toate curelele s-a ridicat în picioare și apropiindu-se de belgian, a îngenunchiat lângă el. Câteva clipe a rămas așa, examinând maimuța.

— A murit! a spus. Îmi pare rău... era o creatură utilă. Apoi l-a ajutat și pe Werper să scape de curelele

strânse.

— Fac eu restul, a zis belgianul. Am un briceag pe care nu l-au găsit când m-au percheziționat, a explicat el.

În felul acesta a reușit să scape de Tarzan și a putut să taie sforile lungi ale pungii care treceau peste umărul lui Ciule. A ascuns imediat totul sub cămașă. După aceea s-a apropiat de Tarzan. Werper nu înțelegea cum a ajuns punga la acest maimuțoi. Probabil că a asistat la lupta lui cu Ahmet Zec și a luat punga de la acesta. De un lucru însă era sigur și anume că această pungă conținea pietrele scumpe din Opar și era singurul lucru care îl interesa acum.

— Acum, i-a spus Tarzan, trebuie să îți ții promisiunea. Du-mă acolo unde ai spus că ai văzut-o pentru ultima oară pe soția mea.

Maimuțoii s-au ținut după cei doi albi câțiva kilometri, dar după un timp interesul lor pentru această activitate a slăbit. S-au oprit și au rămas la marginea unui luminiș. Werper și Tarzan și-au continuat drumul singuri. Nu au apucat să meargă mult prin pădure, de acolo de unde au rămas în urmă maimuțele, când s-au auzit urlete și răcnete de lei în depărtare. Tarzan nu a dat atenție acestor sunete cu care era familiarizat, până când nu a auzit din aceeași direcție o împușcătură, urmată de o serie de împușcături mai dese, amestecate cu urletele mai multor lei.

— Cineva este în pericol, i-a zis el lui Werper. Trebuie să mă duc să văd... Poate că sunt prietenii mei.

— Poate și soția ta este cu ei, a spus belgianul.

În sufletul lui intrase din nou o teamă față de Tarzan, iar acum se gândea la un plan pentru a scăpa de acest englez uriaș, care era deopotrivă și salvatorul și dușmanul său. La spusele lui Werper, Tarzan a sărit ca ars.

— Dumnezeu! a strigat el. S-ar putea să fie și ea

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

acolo, iar leii atacă tabăra. Au și cai acolo. Ai auzit? A fost strigătul unui om în agonie. Stai aici! Mă întorc eu la tine! Acum trebuie să merg eu acolo.

Sărind într-un copac, silueta sprintenă a lui Tarzan s-a pierdut în noapte, înaintând repede și în tăcere ca o fantomă. Werper a rămas un moment pe loc. Apoi, un zâmbet i-a luminat fața.

— Să stau aici? s-a întrebat. Să stau aici să te aștept să-mi iei punga? Asta nu se va întâmpla, prietene, nu, nu!

Și zicând acestea, a pornit imediat spre răsărit dispărând... pentru totdeauna.

CAPITOLUL XXIV - Acasă

Cu cât înainta Tarzan prin copaci, cu atât auzea mai distinct zgomotul luptei abisinienilor cu leii, convingându-se că situația era foarte critică. În sfârșit, lumina flăcărilor focului din tabără a ajuns până la el, atât cât permitea frunzișul des al junglei. Ochii lui ageri au cercetat întregul luminiș și s-au oprit asupra unei femei care stătea încremenită la câțiva pași de un leu, gata de atac. Numa se găsea aproape de Tarzan care era neînarmat. Totuși nu a ezitat nici o clipă. Jane uitase de leu, de pericol și nu îi venea să creadă că cel care sărise din copac era chiar soțul ei. Tarzan! Tarzan al ei trăia! Un strigăt de bucurie a izbucnit de pe buzele ei, dar numai ca să înghețe de groază, văzând lipsă de apărare a soțului ei. Fiara, revenindu-și din izbitură, s-a întors împotriva lui Tarzan, într-o furie aprigă de răzbunare.

Jos, la picioarele acestuia, se afla carabina pe care o scăpase abisinianul ucis, al cărui cadavru mutilat zăcea întins acolo unde îl lăsase Numa. Privirea sa ageră care cercetase în grabă tabăra, a descoperit carabina, iar când leul s-a ridicat în două picioare să atace noul venit, patul greu al armei s-a învârtit în aer și s-a sfărmat în

bucăți de fruntea lată a fiarei. Lovitura dată de Tarzan nu a fost numai o lovitură pe care ar fi putut-o da orice muritor de rând, ci a fost dată cu furia nebuniei unei fiare, ajutată de forța mușchilor săi. În clipa în care leul s-a prăbușit fără viață la pământ, Jane Clayton s-a aruncat în brațele soțului ei.

Tarzan a prins-o pe Jane de mijloc și a ridicat-o pe umărul lui puternic. Abisinienii care i-au observat prezența au rămas uimiți, când au văzut că dispăre din nou, cu prizoniera lor. Însă erau prea ocupați cu propria lor situație disperată ca să mai încerce să-i oprească. Astfel, neîmpiedicat de nimeni, Tarzan s-a îndepărtat de tabăra abisinienilor, iar zgomotul luptei de acolo l-a urmărit în adâncul junglei. Cu bucuria în suflet, înlocuind durerea și tristețea care l-a copleșit în ultimele zile, Tarzan a mers până la locul unde l-a lăsat pe Werper, cu hotărârea să îl ierte și să îl ajute să scape cu bine din ținuturile acelea.

Dar când a ajuns acolo, nu l-a mai găsit și cu toate că l-a strigat de câteva ori, nu a primit nici un răspuns. Convins că belgianul a încercat intenționat să scape de el, John Clayton a socotit că nu mai are nici un rost ca să își expună soția la alte primejdii.

— Prin fuga lui și-a recunoscut vina, dragă Jane, zise el. Să îl lăsăm deci să doarmă așa cum și-a așternut.

Au plecat spre ruinele și pustiul care a fost nu demult centrul vieții lor fericite. Aveau intenția să refacă totul cu ajutorul negrilor, care erau fericiți că și-au regăsit stăpânul și stăpâna pe care îi plâneau. Drumul lor trecea prin dreptul satului lui Ahmet Zec și au văzut acolo rămășițele arse, încă fumegând, ale colibelor indigene, ca dovadă a răzbunării unui inamic puternic.

— Wazirii, explică Tarzan, cu un zâmbet de satisfacție.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze! exclamă Jane

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

Clayton.

— Să știi că nu sunt departe, a zis Tarzan. Trebuie să fie Basuli cu ceata lui. Jane dragă, aurul și pietrele scumpe din Opar sunt pierdute; dar ne avem unul pe altul și pe Wazirii noștri... Avem iubire, credință și prietenie, care valorează mai mult decât tot aurul din lume.

— Numai de-ar fi trăit și sărmanul Mugambi, a răspuns ea, împreună cu ceilalți ai lui. Au fost curajoși și și-au sacrificat viața în încercarea lor zadarnică de a mă apăra.

Și-au continuat drumul prin junglă, iar când s-a înserat, Tarzan a auzit din depărtare zgomot de voci.

— Ne apropiem de Waziri, Jane. Îi aud. Suntem aproape de ei. Probabil că se pregătesc să își facă o tabără unde să doarmă .

Într-adevăr, după o jumătate de oră, au dat peste o ceată de războinici negri, pe care Basuli i-a adunat pentru campania de răzbunare împotriva bandiților. Împreună cu ei erau și femeile care le-au fost furate și pe care le-au găsit în satul lui Ahmet Zec. Printre ei, mai înalt decât toți, se vedea o figură cunoscută lângă Basuli. Era Magumbi, pe care Jane îl crezuse mort printre ruinele carbonizate ale reședinței sale.

Ce întâlnire fericită! Până târziu după miezul nopții, jungla a răsunat de ecoul cântecelor, râsetelor și dansurilor Wazirilor. Își povesteau unii altora diferitele aventuri, luptele ce le-au avut cu oamenii și fiarele, până când i-au apucat ziua.

Basuli a trebuit să repete de vreo patruzeci de ori cum el, cu o mână de războinici ascunși în trestiiile de după malul râului, pândiseră bătălia pe care abisinienii lui Abdul Murak au dat-o împotriva bandiților lui Ahmet Zec pentru aur. Apoi a mai povestit că după fuga învingătorilor, s-a dus cu oamenii lui și au luat aurul,

îngropându-l într-un loc unde nu mai putea fi găsit de bandiți. Adunând toate cele spuse, crâmpoie care îl priveau pe belgian, a ieșit la iveală și adevărul asupra trădării lui Albert Werper. Numai lady Greystoke a mai găsit un cuvânt de laudă, pentru că îi venea foarte greu să pună atâtea fapte rele în fața dovezilor de cavalerism și onoare ale belgianului.

— În adâncul sufletului fiecărui om, a zis Tarzan, trebuie să existe sămânța dreptății. Nu starea disperată în care te aflai, ci propria ta virtute a fost aceea care a deșteptat o clipă buna cuviință adormită în sufletul acelui degenerat. Și totuși, numai prin această faptă bună e cu putință ca Dumnezeu să îi ierte toate celelalte păcate.

— Amin! a șoptit cu căldură Jane Porter.

Au trecut luni de zile de la evenimentele de mai sus. Munca Wazirilor și aurul din Opar au reclădit și completat din nou locuința devastată a familiei de Greystoke. Viața simplă de pe întinsa fermă africană și-a reluat mersul ei normal, așa cum a fost înainte de sosirea belgianului și a arabilor. Uitate erau acum nevoile, durerile și primejdiile. Pentru prima dată după luni de zile, lordul Greystoke și-a permis să guste plăcerea unei zile de sărbătoare, organizând o vânătoare, pentru ca și credincioșii săi Waziri să poată sărbători revenirea la vechiul lor mod de viață. Vânătoarea a avut un succes desăvârșit și a durat zece zile. În a zecea zi, Tarzan a dat ordin de întoarcere acasă. În capul unei coloane de băștinași, încărcăți cu trofee, călăreau lordul și lady de Greystoke, împreună cu Basuli și Mugambi, râzând și vorbind, într-o prietenie sinceră date de interesul comun și

respectul dintre oamenii inteligenți și cinstiți de toate rasele. Deodată calul pe care călărea Jane Clayton s-a speriat de ceva pe jumătate ascuns în iarba înaltă dintr-o poiană prin care treceau. Ochii lui Tarzan au căutat

- TARZAN ȘI NESTEMATELE DIN OPAR -

imediat o explicație a neașteptatei atitudini a calului.

— Uitați-vă! a strigat el, sărind de pe cal.

Iar după o clipă, toți s-au adunat în jurul unui craniu omenesc și a câtorva oase care zăceau sub iarbă. Tarzan s-a aplecat și a ridicat o pungă de piele, care se găsea între oase. Conținutul l-a făcut să scoată o exclamație de surpriză:

— Pietrele prețioase din Opar! a strigat el, arătând punga tuturor. Iar acestea, a continuat el arătând cu degetul oasele de la picioarele sale, este tot ce a mai rămas din Werper. Magumbi a început să râdă:

— Uită-te Buana să vezi ce fel de comori are belgianul și pentru ce și-a pierdut el viața.

— De ce râzi? l-a întrebat Tarzan.

— Pentru că eu am umplut punga belgianului cu pietricele de pe malul râului mai înainte de a fugi din tabăra abisinienilor, unde eram amândoi prizonieri. l-am lăsat belgianului niște pietre fără valoare, luând cu mine nestematele pe care ți le furase. Mi-e rușine să mărturisesc că și mie mi le-a furat cineva mai târziu.. Totuși, belgianul nu le-a mai putut folosi... Deschide punga și vei vedea.

Tarzan a dezlegat curelele cu care era legată punga de piele și a răsturnat o parte din conținut în palmă.

— Pietrele mele prețioase din Opar! a exclamat Tarzan. Dar cum au ajuns din nou în mâna lui Werper?

Nimeni nu a putut să răspundă, pentru că atât Ciule cât și Werper erau morți și nimeni altul nu știa.

— Sărmanul! a zis lordul de Greystoke, încălecând din nou. Până și mort a trebuit să restituie ceea ce a furat... Dumnezeu să-l ierte!

Sfârșitul volumului V

CUPRINS

CAPITOLUL I - Belgian și arab.....	2
CAPITOLUL II - Pe drumul Oparului.....	10
CAPITOLUL III - Nostalgia junglei.....	15
CAPITOLUL IV - Vrajitorul.....	22
CAPITOLUL VI - Atacul arabilor.....	38
CAPITOLUL VII - Comoara de pietre prețioase....	46
CAPITOLUL VIII - Fuga din Opar.....	51
CAPITOLUL IX - Furtul pietrelor scumpe.....	58
CAPITOLUL X - Ahmet Zec și nestematele belgianului.....	69
CAPITOLUL XI - Tarzan revine la viața salbatică a tinereții lui.....	77
CAPITOLUL XII - La dorește să se răzbune.....	86
CAPITOLUL XIII - Condamnat la tortură și la tortură.....	91
CAPITOLUL XIV - Preoteasă și femeie.....	102
CAPITOLUL XV - Fuga lui Werper.....	111
CAPITOLUL XVI - Tarzan conducător al manganilor	122
CAPITOLUL XVII - Jane este în pericol.....	133
CAPITOLUL XVIII - Lupta sângeroasă pentru comoară.....	142
CAPITOLUL XIX - Jane Clayton și fiarele junglei	154
CAPITOLUL XX - Din nou prizonieră.....	164
CAPITOLUL XXI - Urmărirea din junglă.....	175
CAPITOLUL XXII - Tarzan își revine din amnezie	186
CAPITOLUL XXIII - O noapte de groază.....	197
CAPITOLUL XXIV - Acasă.....	206

TARZAN

AND THE JEWELS OF OPAR

THE ONLY AUTHORIZED EDITION, COMPLETE AND UNABRIDGED



HighQualityComics

